R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAŢIE ŞI JUSTIŢIE
SECŢIA PENALĂ

Decizia nr.208/A **Dosar nr. ..../42/2016**

Şedinţa publică din 13 iunie 2019

Pe rol se află pronunţarea supra cauzei penale având ca obiect apelul declarat de **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie – Direcţia Naţională Anticorupţie – Serviciul Teritorial Ploieşti** împotriva sentinţei penale nr.167 din data de 20 decembrie 2017, pronunţată de Curtea de Apel Ploieşti - Secţia penală şi pentru cauze cu minori şi de familie, privind pe inculpaţii **A., B. şi C.,** precum şi apelurile declarate de inculpaţii **A. şi B.** împotriva aceleiași sentinţe.

Dezbaterile au avut loc în şedinţa publică din data de 8 mai 2019, fiind consemnate în încheierea de şedinţă de la acea dată, încheiere care face parte integrantă din prezenta hotărâre, iar pronunţarea s-a amânat la data de 22 mai 2019, la 5 iunie 2019 iar apoi la 13 iunie 2019 când,

ÎNALTA CURTE,

Deliberând asupra cauzei de faţă;
În baza lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin sentinţa penală nr.167 din data de 20 decembrie 2017, pronunţată de Curtea de Apel Ploieşti - Secţia penală şi pentru cauze cu minori şi de familie, s-au hotărât următoarele:

În temeiul art. 5 din Codul penal, în baza art.386 alin.1 din Codul de procedură penală s-a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor reţinute în sarcina inculpatei A. **din** infracţiunile de luare de mită prevăzută de art. 289 alin.1 din Codul penal raportat la art. 7 lit. b din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 din Codul penal; abuz în serviciu, dacă funcţionarul public a obţinut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin.1 din Codul penal cu aplicarea art.5 din Codul penal ***în infracţiunile de*** luare de mită prevăzută de art. 254 alin. 1 din Codul penal din 1969 raportat la art. 6 şi art.7 al Legii nr. 78/2000 şi abuz în serviciu, dacă funcţionarul public a obţinut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248, art.248^1 din Codul penal din 1969.

În baza art. 396 alin. 2 din Codul de procedură penală a fost condamnată inculpata **A.** (....) la o ***pedeapsă de 4 (patru) ani închisoare*** şi 3 (trei) ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a doua, lit. b) şi c) din Codul penal din 1969 , pentru comiterea infracţiunii de *luare de mită* prevăzută de art. 254 alin. 1 din Codul penal din 1969 raportat la art. 6 şi art.7 al Legii nr. 78/2000.

WWW.LEGI.RO

În baza art.71 alin.1 şi 2 din Codul penal din 1969, au fost interzise inculpatei drepturile prevăzute de art. 64 alin. 1 lit.a teza a II-a, lit. b) şi c) din Codul penal din 1969, ca pedeapsă accesorie.

În baza art. 86^1 din Codul penal din 1969, s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supravegherea Serviciului de Probaţiune Prahova, pe un termen de încercare de 6 ani, stabilit în condiţiile art.86^2 din Codul penal din 1969.

În baza art. 86^3 alin.l din Codul penal din 1969, pe durata termenului de încercare s-a hotărât ca inculpata să se supună următoarelor măsuri de supraveghere:

a) să se prezinte, lunar, la Serviciul de Probaţiune Prahova;

b) să anunţe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reşedinţă sau locuinţă şi orice deplasare care depăşeşte 8 zile, precum şi întoarcerea;

c) să comunice şi să justifice schimbarea locului de muncă;

d) să comunice informaţii de natură a putea fi controlate mijloacele sale de existenţă.

În baza art.71 alin.5 din Codul penal din 1969, a fost suspendată executarea pedepsei accesorii pe durata suspendării sub supraveghere a executării pedepsei închisorii.

În baza art. 404 alin. 2 din Codul de procedură penală a fost atrasă atenţia inculpatei asupra dispoziţiilor art. 86^4 şi art.83 din Codul penal din 1969.

Conform art. 254 alin. 3 din Codul penal din 1969 s-a dispus confiscarea de la inculpată a sumei de 500 euro, echivalent în lei la data plăţii efective.

În temeiul art. 396 alin. 5 din Codul de procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit b) teza a-I-a din Codul de procedură penală a fost achitată inculpata **A.,** sub aspectul săvârşirii infracţiunii de abuz în serviciu, dacă funcţionarul public a obţinut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248, art.248^1 din Codul penal din 1969.

În baza art. 404 alin. 4 lit. c) din Codul de procedură penală s-a dispus menţinerea măsurii sechestrului asigurător aplicat asupra imobilului aparţinând inculpatei A., respectiv asupra imobilului situat în ...., ***până la concurenţa sumei de 500 de euro.***

În baza art. 274 alin. 1 din Codul de procedură penală inculpata a fost obligată la plata sumei de 1200 lei, reprezentând cheltuieli judiciare avansate de stat.

II. În temeiul art. 396 alin. 5 raportat la art. 16 alin. (1) lit b) teza a-II-a din Codul de procedură penală a fost achitat inculpatul **B.** (....), sub aspectul săvârşirii infracţiunii de abuz în serviciu, dacă funcţionarul public a obţinut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin.1 din Codul penal din 1969 cu aplicarea art.5 din Codul penal.

În baza art. 404 alin. 4 lit. c) din Codul procedură penală s-a dispus ridicarea măsurii sechestrului asigurător aplicat asupra imobilelor aparţinând inculpatului B., respectiv asupra terenului situat în .....

III. În temeiul art. 396 alin. 5 raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza a-II-a din Codul de procedură penală a fost achitată inculpata **C.** (....), fără antecedente penale, sub aspectul săvârşirii complicităţii la infracţiunea de abuz în serviciu,

WWW.JURI.RO

dacă funcţionarul a obţinut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, prev. de art. 48 din Codul penal din 1969 raportat la art.13^2 din Legea nr. 78/2000 combinat cu art. 297 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea art. 5 din Codul penal.

În baza art. 404 alin. 4 lit. c) din Codul de procedură penală s-a dispus ridicarea măsurii sechestrului asigurător aplicat asupra apartamentului situat în .....

S-a luat act că UAT .... nu s-a constituit parte civilă în procesul penal.

În temeiul art. 275 alin. 3 din Codul de procedură penală cheltuielile judiciare avansate de stat au rămas în sarcina statului.

Pentru a pronunţa această sentinţa, instanţa a fond a reţinut următoarele:

Referitor la starea de fapt s-a arătat că în urma unei proceduri de licitaţie publică organizată de unitatea administrativ – teritorială ...., având ca obiect concesionarea unor terenuri aflate în proprietatea privată a oraşului ...., jud. Prahova, au fost încheiate mai multe contracte de concesiune:

- contractul de concesiune înregistrat cu nr.26536/31.10.2007, încheiat între Primăria oraşului ...., în calitate de concedent, şi numitul D., în calitate de concesionar, pentru terenul în suprafaţă de 187 m.p., situat în ...., la un preţ de 454 euro/m.p. (84.988 euro); la data de 09.11.2009 s-a încheiat actul adiţional nr. 1 în baza căruia E. a dobândit calitatea de concesionar al aceluiaşi teren, în contextul în care la data de 10.09.2009 acesta cumpărase de la D. imobilul în curs de execuţie edificat de acesta pe terenul în suprafaţă de 187 m.p.;

- contractul de concesiune înregistrat cu nr. 26543/31.10.2007, încheiat între Primăria oraşului ...., în calitate de concedent, şi F., în calitate de concesionar, pentru terenul în suprafaţă de 213 m.p., situat în ...., la un preţ de 450 euro/m.p.;

- contractul de concesiune înregistrat cu nr. 26883/31.10.2007, încheiat între Primăria Oraşului ...., în calitate de concedent şi numita G., prin procurator H., în calitate de concesionar, pentru terenul în suprafaţă de 242 m.p., situat în ...., la un preţ de 434 euro/m.p. (105.028 euro); la data de 06.01.2010 s-a încheiat actul adiţional nr. 1 în baza căruia H. a dobândit calitatea de concesionar al aceluiaşi teren, în contextul în care la data de 17.12.2009 acesta cumpărase de la G. fundaţia ce fusese construită pe terenul în suprafaţă de 242 m.p.

Toate cele trei contracte de concesiune au avut ca destinaţie stipulată construirea de locuinţe, iar concesionarii sus-menţionaţi au urmărit să devină proprietari ai terenurilor concesionate.

În contextul în care preţul redevenţei din contractele de concesiune era unul ridicat şi potrivit *Hotărârii Consiliului Local .... nr. 248/30.11.2006,* în vigoare la acea dată, ***preţul de folosinţă urma a se adăuga la preţul de vânzare stabilit de Consiliul Local pe baza unui raport de evaluare, sumă din care urma a fi scăzută valoarea achitată de concesionar de la data concesiunii până la data încheierii contractului de vânzare-cumpărare, rezultând preţul final de vânzare***, persoanele interesate au făcut demersuri pentru a cumpăra terenurile la preţuri cât mai mici, modalitatea de calcul stabilită prin hotărârea sus-menţionată.

În acest sens, martorul denunţător I., care avea un interes patrimonial direct în legătură cu terenul concesionat lui F., împreună cu care edificase un imobil

WWW.JURI.RO

(compus din mai multe apartamente) pe suprafaţa respectivă, în scop de revânzare, în vara anului 2010, a purtat o discuţie cu un magistrat judecător din cadrul Judecătoriei ...., respectiv cu inculpata A., căreia i-a expus situaţia de fapt şi a întrebat-o în ce condiţii ar putea să aibă, în contextul în care se adresează instanţelor judecătoreşti, câştig de cauză. Magistratul judecător, respectiv inculpata A. i-a spus că s-ar putea adresa Judecătoriei .... cu o acţiune având ca obiect **obligaţie de a face** prin care să ceară obligarea unităţii administrativ-teritoriale să încheie contractele de vânzare cumpărare în conformitate actele normative incidente, însă pentru aceasta ar trebui ca mai întâi să se adreseze Consiliului Local .... cu o cerere prin care să solicite vânzarea, pentru a avea un răspuns oficial al autorităţii publice. Totodată, magistratul judecător i-a dat de înţeles ofiţerului de poliţie că este o opinie personală şi că nu are certitudinea că şi alţi magistraţi judecători de la Judecătoria .... ar fi de acord cu punctul său de vedere.

În acest context, martorul I. i-a solicitat sprijinul magistratului judecător interesându-se cum ar trebui să procedeze pentru soluţionarea **favorabilă şi într-un termen scurt a demersului său, dându-i de înţeles magistratului că va fi recompensat dacă va fi ajutat.**

Magistratul judecător A. a acceptat promisiunea lui I. în sensul primirii unor foloase necuvenite şi l-a îndrumat cum să procedeze pentru ca acţiunea ce urma a fi introdusă la Judecătoria .... să-i fie repartizată, învăţându-l să depună mai multe cereri identice şi în situaţia în care la repartizarea aleatorie ar fi fost desemnat un alt magistrat decât aceasta, să renunţe la acele cereri.

Totodată, aflând de la I. că mai sunt şi alte persoane într-o situaţie similară cu a lui, magistratul judecător A. l-a îndemnat pe acesta să discute şi cu ceilalţi concesionari pentru a-i determina să facă şi ei aceleaşi demersuri astfel încât să nu se atragă atenţia asupra situaţiei create, în sensul că ofiţerul de poliţie ar fi fost singurul avantajat în această modalitate.

Ulterior discuţiei avute cu magistratul judecător A., martorul I. a purtat discuţii cu J., F. şi H., cărora le-a spus ce demersuri trebuie să facă pentru a avea câştig de cauză, respectiv să formuleze cereri de cumpărare a terenurilor iniţial concesionate şi ulterior refuzului reprezentanţilor unităţii administrativ teritoriale .... să introducă acţiuni la Judecătoria ...., pentru a solicita obligarea Consiliului Local .... să încheie contracte de vânzare – cumpărare pentru terenuri. Urmare acestor discuţii, la propunerea lui H. s-a stabilit ca toate părţile interesate să încheie contracte de asistenţă juridică cu avocata K., din cadrul Baroului ...., pentru reprezentarea în instanţă.

Părţile interesate au urmat paşii procesuali indicaţi de magistratul judecător A..

Astfel, la data de 08.07.2010, L. a formulat cererea de cumpărare a terenului anterior concesionat, care a fost înregistrată la Primăria oraşului .... cu nr. 15958 din aceeaşi dată, în solicitarea astfel formulată fiind invocate prevederile HCL nr. 248/30.11.2006, redevenţa achitată până la data depunerii cererii fiind de 19.951 euro.

WWW.JURI.RO

La data de 08.07.2010 H. a formulat cerere de cumpărare a terenului anterior concesionat, care a fost înregistrată la Primăria oraşului .... cu nr. 15954 din aceeaşi dată, în solicitarea astfel formulată fiind invocate prevederile HCL nr. 248/30.11.2006, redevenţa achitată până la data depunerii cererii fiind de 19.951 euro.

La data de 08.07.2010, F. a formulat cerere de cumpărare a terenului anterior concesionat, care a fost înregistrată la Primăria oraşului .... cu nr. 15959 din aceeaşi dată, în solicitarea astfel formulată fiind invocate prevederile HCL nr. 248/30.11.2006, redevenţa achitată până la data depunerii cererii fiind de 24.681,58 euro.

Cei trei concesionari au depus împreună cu cererile de cumpărare şi rapoarte de evaluare întocmite de expertul evaluator M. prin care s-a stabilit un preţ de piaţă de 47 de euro/m.p.

Faptul că toate cererile au fost formulate de către concesionari după o prealabilă punere de acord, rezultă din faptul că au fost depuse la aceeaşi dată, dar şi din cuprinsul solicitărilor. Astfel, concesionarii sus-menţionaţi au solicitat reprezentanţilor unităţii administrativ-teritoriale să încheie contracte de vânzare-cumpărare cu aceştia pentru terenurile concesionate la un preţ care să fie acela al totalului redevenţei plătite până la acel moment şi să se constate implicit că acest preţ ar fi fost deja achitat în condiţiile în care aceste sume depăşeau preţul determinat de către expert.

Cererile astfel formulate au fost dezbătute în cadrul şedinţei de Consiliu Local .... din data de 06.08.2010, ocazie cu care, în urma voturilor exprimate s-a hotărât respingerea propunerilor de preţ pentru vânzarea – cumpărarea terenurilor anterior concesionate numiţilor F., L. şi H..

Din examinarea procesului-verbal de şedinţă astfel întocmit dar şi din cuprinsul cererilor rezultă în mod evident că nu a existat un refuz al reprezentanţilor unităţii administrativ-teritoriale de a vinde concesionarilor terenurile concesionate la preţul determinat conform hotărârilor Consiliului Local .... incidente, votul exprimat de consilierii locali prezenţi având în vedere doar preţul de vânzare agreat de cumpărători sau modalitatea de determinare a acestuia, altele decât cele stabilite prin Hotărârea Consiliului Local nr.248/2006, fără a exista vreun refuz explicit al reprezentanţilor unităţii administrativ - teritoriale de a vinde terenurile respective la un preţ determinat în conformitate cu prevederile actului normativ la care s-a făcut referire.

Întrucât consilierii locali nu au fost de acord cu nicio variantă de preţ propusă (este de menţionat că nu s-a discutat vânzarea terenurilor concesionate la preţuri determinate conform prevederilor H..C.L. .... cu nr. 248/2006), cererile privind cumpărarea terenurilor concesionate, formulate de concesionari, au fost respinse.

În urma discuţiilor purtate de martorul denunţător I. cu inculpata A. dar şi cu celelalte persoane interesate, acesta a contactat-o pe avocata K., căreia i-a spus că împreună cu F. intenţionează să se adreseze Judecătoriei .... cu acţiune având ca obiect obligaţie de a face prin care să solicite obligarea reprezentanţilor unităţii administrativ teritoriale .... să încheie contracte de vânzare – cumpărare pentru terenurile concesionate. Aceasta a fost de acord să reprezinte în instanţă

WWW.JURI.RO

interesele persoanelor la care s-a făcut referire mai sus şi în acelaşi context a aflat de la I. că doreşte ***ca toate cererile să fie judecate de magistratul judecător A.,*** sens în care, în condiţiile în care la repartizarea aleatorie a cauzelor acţiunilor acestora nu ar fi fost repartizate sus-numitei, să procedeze la renunţarea la acele cereri şi să formuleze altele cu acelaşi obiect, până la atingerea scopului propus.

După respingerea cererilor formulate de către concesionari privind cumpărarea terenurilor concesionate de la Consiliul Local ...., avocata K. a introdus la Judecătoria .... trei acţiuni, formulate în numele soţilor H. şi N. – dosar înregistrat cu nr. ..../310/2010, la data de 03.09.2010, F. şi O. – dosar înregistrat cu nr. ..../310/2010, la data de 03.09.2010, L. şi P. – dosar înregistrat cu nr. ..../310/2010, la data de 07.09.2010.

La repartizarea aleatorie informatizată, dosarele cu numerele ..../310/2010 şi nr. ..../310/2010 au fost atribuite spre soluţionare magistratului judecător A., iar dosarul înregistrat cu nr. ..../310/2010 a fost dat spre soluţionare unui alt magistrat – judecător. În aceste împrejurări, având în vedere discuţia purtată de I. cu inculpata A., la Judecătoria .... a fost introdusă o nouă acţiune în numele soţilor F. şi O., prin intermediul aceluiaşi apărător ales, noua cauză fiind înregistrată cu nr. ..../310/2010, la data de 05.10.2010, iar la repartizarea aleatorie informatizată a fost învestit să soluţioneze cauza magistratul judecător A..

La data de 27.10.2010, prin încheierea pronunţată în dosarul nr. ..../310/2010, Judecătoria .... a luat act de poziţia soţilor Q. în sensul că au înţeles să renunţe la acţiunea ce făcea obiectul respectivei cauze.

Magistratul judecător A. a procedat la conexarea cauzelor înregistrate cu nr...../310/2010 şi nr. ..../310/2010 la dosarul cu nr. ..../310/2010, judecarea în cadrul aceluiaşi dosar a celor trei pricini fiind făcută apreciindu-se că există identitate de pârâţi şi că obiectul şi cauza ar fi aceleaşi, diferind reclamanţii, şi că între dosare ar fi existat o strânsă legătură.

Prin sentinţa civilă nr.1368 pronunţată la data de 11.11.2010, magistratul judecător A. a admis acţiunile conexate formulate de reclamanţii sus-menţionaţi împotriva oraşului .... -prin primar şi a Consiliul Local ...., pârâţii fiind obligaţi să încheie contracte de vânzare -cumpărare pentru terenurile care făceau obiectul contractelor de concesiune, instanţa stabilind preţul vânzării ca fiind cel determinat prin rapoartele de evaluare depuse la dosar de părţi, altul decât cel ce ar fi trebuit să fie stabilit dacă s-ar fi ţinut cont de dispoziţiile HCL nr. 248/2006, în vigoare la acea dată. Cu aceeaşi ocazie instanţa a constatat că la momentul pronunţării hotărârii preţul ar fi fost achitat de către reclamanţi.

Din considerentele hotărârii rezultă că instanţa de judecată, respectiv magistratul judecător A., a apreciat că din valoarea determinată de către expertul evaluator ar trebui să fie dedusă valoarea achitată de concesionar până la acel moment, astfel cum solicitaseră reclamanţii, făcându-se referire la hotărârile Consiliului Local .... nr.183/15.09.2006 şi nr. 248/30.11.2006, precum şi la dispoziţiile art.123 din Legea nr.215/2001.

Stabilirea preţului de vânzare de către magistratul judecător ca fiind diferenţa dintre preţul determinat de evaluator şi valoarea achitată de concesionar până la acea dată s-a făcut prin interpretarea actelor normative la

WWW.JURI.RO

care s-a făcut referire în considerentele sentinţei, Consiliul Local .... adoptând anterior o hotărâre care prevedea metoda de calcul.

Astfel, au fost invocate prevederile Hotărârii Consiliului Local .... nr. 248/30.11.2006 care la art. 3 stabilea că *preţul de folosinţă se adaugă la preţul de vânzare stabilit de Consiliul Local pe baza raportului de evaluare şi că din această sumă se scade valoarea achitată de concesionar de la data concesiunii până la data încheierii contractului de vânzare - cumpărare, rezultând preţul final.*

S-a făcut referire şi la prevederile art. 969 din Codul Civil în vigoare la acea dată, care stabilea că încheierea contractului nu poate fi decât expresia acordului de voinţă al părţilor, dar s-a reţinut că în mod excepţional, când legiuitorul stabileşte obligaţia de a fi vândute anumite bunuri, şi aceasta nu este îndeplinită de către persoanele cărora le incumbă, se poate dispune pe care judecătorească obligarea la încheierea actului.

S-a mai reţinut de către instanţă că pârâţii, prin adresa nr.26701/10.11.2010, au revenit asupra poziţiei iniţiale de respingere a acţiunilor şi au învederat că l*asă la latitudinea instanţei oportunitatea vânzării.*

Hotărârea judecătorească nu a fost atacată iar ulterior au fost încheiate contracte de vânzare – cumpărare la preţul stabilit de instanţa de judecată prin sentinţa rămasă definitivă prin neapelare.

Imediat după introducerea acţiunilor la Judecătoria ...., martorul I. a purtat o discuţie cu martora R., spunându-i acesteia că intenţionează să-i facă un cadou magistratului judecător A., persoană cunoscută de martoră, sens în care a precizat că ar vrea să-i cumpere din magazinul societăţii comerciale administrate de către aceasta un obiect de vestimentaţie mai deosebit, respectiv o haină din blană. I. nu i-a explicat martorei care este motivul real al intenţiei sale de a-i face un cadou magistratului-judecător. Martora, cunoscând care sunt preferinţele vestimentare ale magistratului-judecător A., i-a spus lui I. că nu deţinea la acel moment un obiect de vestimentaţie mai deosebit în magazin şi şi-a exprimat disponibilitatea să cumpere o haină din blană cu ocazia primei deplasări pe care urma să o facă în Turcia pentru aprovizionare**.** I. i-a precizat martorei că doreşte să achiziţioneze un obiect în valoare de câteva sute de euro şi a rugat-o pe martoră să-i remită ea, la întoarcerea din Turcia, bunul achiziţionat magistratului judecător A. căreia să-i spună că este vorba de un cadou din partea acestuia. La sfârşitul lunii decembrie 2010 martora a plecat în Turcia de unde a cumpărat un obiect vestimentar, în valoare de aproximativ 500 de euro, pe care l-a remis magistratului judecător înainte de sărbătorile de Crăciun, comunicându-i că este vorba de un cadou din partea lui I..

Banii necesari achiziţionării obiectului vestimentar au fost ceruţi de I. persoanelor interesate: F., J. şi H., care au fost de acord cu oferirea sumelor de bani în contextul în care au fost asiguraţi că acţiunile depuse în instanţă vor fi soluţionate favorabil dar şi cu celeritate, în schimbul obţinerii unor foloase necuvenite de către magistratul-judecător învestit cu soluţionarea cauzei.

Urmare hotărârii instanţei, între reclamanţi şi - Consiliul Local .... prin primarul oraşului .... s-au încheiat următoarele contracte de vânzare– cumpărare:

WWW.JURI.RO

Contractul de vânzare - cumpărare autentificat cu nr. 1787/30.12.2010 – Bir. Notarului Public S., din ...., încheiat între Consiliul Local ...., în calitate de vânzător, şi F., în calitate de cumpărător, având ca obiect terenul situat în ...., în suprafaţă de 213 m.p., categoria curţi construcţii, pentru preţul de 42.918, 16 lei – inclusiv TVA, în care s-a menţionat că preţul a fost achitat până la data autentificării actului de vânzare – cumpărare;

Contractul de vânzare – cumpărare autentificat cu nr. 1788/30.12.2010 – Bir. Notarului Public S., din ...., încheiat între Consiliul Local ...., în calitate de vânzător, şi H., în calitate de cumpărător, având ca obiect terenul situat în ...., în suprafaţă de 242 m.p., categoria curţi construcţii, pentru preţul de 46.686, 52 lei – inclusiv TVA, în care s-a menţionat că preţul a fost achitat până la data autentificării actului de vânzare – cumpărare;

Contractul de vânzare- cumpărare autentificat cu nr. 1789/30.12.2010 – Bir. Notarului Public S., din ...., încheiat între Consiliul Local ...., în calitate de vânzător, şi Ş., pentru E., în calitate de cumpărător, având ca obiect terenul situat în ...., în suprafaţă de 187 m.p., categoria curţi construcţii, pentru preţul de 37.679, 32 lei – inclusiv TVA, în care s-a menţionat că preţul a fost achitat până la data autentificării actului de vânzare – cumpărare.

S-a arătat că probatoriul administrat în cauză demonstrează modul defectuos în care au fost exercitate atribuţiile de serviciu de către mai mulţi reprezentanţi/angajaţi ai unităţii administrativ-teritoriale ...., faptă ce a avut drept consecinţă încheierea celor trei contracte de vânzare-cumpărare la un preţ inferior celui la care iniţial Consiliul Local .... ar fi fost de acord să le vândă celor trei concesionari.

Astfel, se mai arată în actul de sesizare a instanţei, prin achiesarea la pretenţiile reclamanţilor în dosarul înregistrat la Judecătoria .... cu nr. ..../310/2010, respectiv prin comunicarea că Primăria oraşului .... îşi însuşeşte rapoartele de evaluare întocmite de evaluatorul autorizat M. pentru terenurile concesionate numiţilor H., L. şi F. şi nu se solicită efectuarea unei expertize judiciare de evaluare pentru aceste terenuri dacă reclamanţii nu solicită „restituirea unor eventuale diferenţe de bani”, poziţie procesuală, materializată în adresa înregistrată cu nr. 26.701/10.11.2010, semnată de inculpatul B., în calitate de primar, şi de inculpata C., în calitate de secretar, dar şi pentru consilierul juridic T., a fost exprimată o poziţie contradictorie cu întâmpinarea depusă la dosarul cu nr. ..../310/2010 (dosar conexat ulterior la dosarul cu nr. ..../310/2010), înregistrată la Primăria oraşului .... cu nr. 24.134/18.10.2010, prin care se arătase iniţial că oportunitatea vânzării unui teren proprietate privată a oraşului .... o apreciază Consiliul Local .... în conformitate cu prevederile Legii nr. 215/2001.

Prin nesocotirea hotărârilor Consiliului Local .... care stabileau condiţiile în care se puteau înstrăina, în anumite situaţii, terenurile ce făceau obiectul unor contracte de concesiune, inculpatul B. a comunicat Judecătoriei ...., care solicitase Consiliului Local .... să-şi exprime poziţia procesuală faţă de susţinerile reclamanţilor din dosarul înregistrat cu nr. ..../310/2010, că Primăria Oraşului .... îşi însuşeşte rapoartele de evaluare întocmite de către evaluatorul autorizat pentru terenurile a căror vânzare se solicitase, „atâta timp cât cei trei

WWW.JURI.RO

concesionari nu solicită" Primăriei oraşului .... „restituirea unor eventuale diferenţe de bani", menţionând totodată că „rămâne la latitudinea instanţei oportunitatea vânzării". Or, în realitate, era atribuţia Consiliului Local ...., potrivit Legii nr. 215/2001, să aprobe rapoartele de evaluare, ceea ce nu se întâmplase.

În procesul verbal din data de 06.08.2010 încheiat cu ocazia şedinţei Consiliului Local .... s-a consemnat poziţia primarului B. cu privire la preţul de vânzare agreat de concesionari, respectiv că redevenţa este o taxă şi nu are legătură cu cererea persoanelor interesate şi că i-a sugerat uneia dintre aceste persoanele interesate, H., care avea şi calitatea de consilier local, să se adreseze instanţei de judecată.

Martorul I. a dat asigurări martorilor F. şi J. că Primăria Oraşului .... nu se va opune în instanţă pretenţiilor reclamanţilor. Or, deşi în întâmpinarea la care s-a făcut referire s-a solicitat respingerea acţiunii, prin adresa ulterioară s-a menţionat că Primăria oraşului .... îşi însuşeşte rapoartele de evaluare şi achiesează la pretenţiile reclamanţilor dacă nu se solicită restituirea unor sume.

Aceleaşi argumente conturează atitudinea subiectivă şi a secretarului oraşului ...., inculpata C., care, deşi cunoştea poziţia Consiliului Local .... cu privire la cererile concesionarilor, reclamanţi în cauza înregistrată la Judecătoria .... cu nr. ..../310/2010, l-a sprijinit pe primarului oraşului ...., inculpatul B., să păgubească unitatea administrativ-teritorială .... cu suma de **920.716,64 lei (214.734,39 euro)**. Astfel, aceasta a semnat adresa prin care s-a comunicat Judecătoriei .... aşa-zisa poziţie procesuală a unităţii administrativ-teritoriale .... cu referire la susţinerile reclamanţilor din dosarul menţionat, atât în calitatea deţinută dar şi pentru consilierul juridic, T., deşi în realitate Consiliul Local .... nu fusese de acord să vândă terenurile concesionate la preţurile agreate de reclamanţi iar rapoartele de evaluare nu fuseseră aprobate prin hotărâre de consiliu local. Adresa respectivă a creat premisele neatacării hotărârii pronunţate având în vedere că promovarea căii de atac ar fi fost aparent lipsită de interes.

În acelaşi context, hotărârea judecătorească pronunţată de inculpata A. – sentinţa civilă cu nr. 1368/11.11.2010 – aşa cum s-a arătat, nu a fost atacată, deşi în mod evident bugetul unităţii administrativ-teritoriale a fost păgubit, raportat la prevederile Hotărârii cu nr. 284/30.11.2006 a Consiliului Local ...., care stabileau cum se calculează preţul de vânzare, împrejurare cunoscută de persoanele responsabile. Este de menţionat că din cadrul Departamentului juridic al unităţii administrativ-teritoriale .... făceau parte la acea dată inculpatele T. şi Ţ..

Instanţa de fond a reţinut că materialul probator administrat în cauză demonstrează dincolo de orice dubiu rezonabil existenţa unei discuţii între inculpata A. şi martorul denunţător I. în incinta magazinului deţinut de martora R., discuţie în care, contrar oricăror standarde de conduită profesională, inculpata A., în calitate de magistrat cu experienţă notabilă în activitatea judiciară, l-a informat pe martorul I. cu privire la opinia sa asupra unei afaceri judiciare, spunându-i totodată că nu poate garanta că aceasta este şi opinia celorlalţi magistraţi judecători ai instanţei competente, dar că există mijloace prin care sistemul de repartizare

WWW.JURI.RO

aleatorie a cauzelor ar putea fi eludat, astfel încât toate cererile de chemare în judecată să fie soluţionate de acelaşi judecător.

Deşi martorul denunţător I. a promis un folos în schimbul sprijinului acordat, inculpata A., a acceptat continuarea discuţiei confidenţiale cu acesta, sfătuindu-l în mod corespunzător pentru a obţine câştig de cauză în contextul demersului judiciar pe care martorul dorea să-l promoveze.

S-a arătat că în susţinerea apărării, inculpata A. a recunoscut purtarea discuţiei cu martorul denunţător, însă a fost vehement negat conţinutul discuţiei confidenţiale, afirmându-se în mod constant că discuţia confidenţială ar fi avut ca obiect anumite procedee chirurgicale la care inculpata A. a recurs şi de care şi martorul denunţător ar fi fost de asemenea interesat.

Instanţa a arătat că apărările inculpatei A. nu au putut fi primite, fiind infirmate de materialul probator administrat în cauză.

S-a arătat că din depoziţiile martorei R. a rezultat că discuţia dintre inculpată şi martorul denunţător cu privire la operaţia în urma căreia inculpata a reuşit să revină la o greutate normală, a avut loc în prezenţa martorei R., neexistând niciun motiv pentru continuarea discuţiei pe acest aspect într-un cadru confidenţial. Martorul denunţător i-a solicitat martorei R. posibilitatea de a discuta în mod confidenţial cu inculpata A., tocmai pentru a afla informaţii cu privire la modul de soluţionare a demersului judiciar necesar pentru satisfacerea intereselor sale de ordin patrimonial.

Conform depoziţiilor date de martorul I. în cursul urmăririi penale: "*(…) În această situaţie m-am gândit că ar fi bine să discut şi cu un judecător de la Judecătoria .... specializat în litigii civile, în contextul în care eram în relaţii apropiate cu numita R. administrator al unei societăţi comerciale ce deţine un magazin în oraşul ...., şi ştiam că aceasta este la rândul ei prietenă cu judecătoarea A. din cadrul Judecătoriei ...., am rugat-o să-mi faciliteze o întâlnire cu aceasta la magazinul ei. Eu nu i-am spus numitei R. motivul real pentru care voiam să mă întâlnesc cu judecătoarea spunându-i că aş vrea să vorbesc cu aceasta referitor la operaţia .... pe care ştiam că o făcuse. La scurtă vreme R. m-a anunţat că A. se află la magazinul ei context în care m-am dus să discut cu aceasta.(…)*

(…) Aceasta a fost de acord iar eu i-am expus pe scurt situaţia privind terenul concesionat explicându-i că sunt direct interesat întrucât împreună cu F. am edificat o locuinţă împreună pe un teren concesionat de la Primăria ...., pe numele acestuia. Totodată i-am spus că am luat legătura cu o avocată care mi-a spus că s-ar putea ataca hotărârea de consiliu local la care am făcut referire anterior prin promovarea unei acţiuni în contencios administrativ şi că ulterior am aflat că se adoptase o altă hotărâre de consiliu local care era în vigoare care modifica hotărârea anterioară în sensul că preţul de vânzare urma a fi stabilit printr-un raport de evaluare fără a fi condiţionat de preţul redevenţei contractului de concesionare. Doamna judecător mi-a spus că în situaţia expusă de mine nu trebuie promovată o acţiune în contencios administrativ şi că problema poate fi rezolvată prin promovarea unei acţiuni la Judecătoria .... având ca obiect obligaţia de a face prin care să solicităm obligarea reprezentanţilor unităţii administrativ teritoriale să respecte hotărârea

WWW.JURI.RO

consiliului local în vigoare la acea dată. Totodată doamna judecător A. m-a învăţat să solicit consiliului local… să-mi vândă terenul concesionat conform hotărârii consiliului local în vigoare pentru a avea un punct de vedere oficial în care să rezulte poziţia acestuia şi că după obţinerea acestui document, dacă se va refuza vânzarea, să promovăm acţiunea la Judecătoria .....

Cu aceeaşi ocazie i-am explicat că mai există şi alte persoane interesate iar doamna judecător şi-a exprimat opinia că este bine că sunt şi alţii în aceeaşi situaţie pentru a nu se atrage atenţia nefiind un caz izolat.

După ce i-am relatat cele menţionate, doamna judecător mi-a spus că după părerea ei acţiunea ar fi admisibilă dar nu ştie dacă alţi colegi judecători de la Judecătoria .... ar avea aceeaşi opinie şi că nici nu poate să poarte o discuţie cu colegii judecători în acest sens. Eu i-am spus doamnei judecător că voi fi atent cu ceva dându-i de înţeles că-i voi oferi un cadou, că va fi recompensată pentru ajutorul acordat şi întrebând-o ce aş putea face pentru soluţionarea favorabilă a demersului meu. Doamna judecător ***nu a respins oferta mea*** *şi mi-a dat de înţeles că mă va ajuta. De asemenea A. mi-a spus că este bine să angajăm un avocat care să reprezinte interesele atât ale lui F. cât şi ale celorlalte persoane interesate dacă vor fi de acord cu promovarea acţiunii, şi în situaţia în care prin repartizarea aleatorie va fi desemnat un alt judecător… decât ea, să formuleze alte cereri şi să le retragă pe cele deja introduse.(…).*

Curtea de Apel a arătat că poziţia procesuală exprimată de martorul denunţător I. este confirmată şi prin depoziţiile date de martora R. în faţa organelor de urmărire penală.

S-a mai reţinut că depoziţiile date de martorul denunţător I. sunt confirmate prin declaraţiile date de martorii J. şi F., acesta din urmă afirmând că ”*În acest context I. mi-a spus că se va rezolva situaţia prin formularea unei acţiuni la Judecătoria .... întrucât are o înţelegere la un judecător.”*

Existenţa discuţiei prealabile, purtate în mod confidenţial în incinta magazinului deţinut de martora R., este demonstrată şi prin declaraţiile date în cursul anchetei de ***martora K.***, de profesie avocat, la serviciile căruia martorul denunţător a recurs. Astfel, martora K. a susţinut că a fost de acord să promoveze o acţiune având ca obiect obligaţia de a face, gândindu-se că I. are pregătire juridică, considerând că o astfel de acţiune este admisibilă.

S-a reţinut că numai în condiţiile unei discuţii iniţiale, martorul denunţător I. putea cunoaşte care este opinia inculpatei A., precum şi eventualitatea unei eludări a sistemului de repartizare aleatorie a cauzelor, prin introducerea repetată a unor cereri de chemare în judecată, până în momentul în care una dintre cereri era repartizată completului de judecată preferat şi apoi celelalte cereri erau retrase.

Chiar dacă în cursul cercetării judecătoreşti martorele R. şi K. au revenit asupra declaraţiilor date iniţial în faţa organelor de urmărire penală, invocând diferite motive, poziţia exprimată ulterior de cele două martore nu poate infirma realitatea celor susţinute în mod constant de către martorul denunţător I.. Deşi martora R. a confirmat prin poziţia adoptată în faţa organelor de anchetă, susţinerile martorului I., în faţa instanţei a revenit asupra declaraţiilor, fără a oferi însă şi o explicaţie raţională cu privire la acest aspect. Declaraţiile date în

WWW.JURI.RO

mod constant de martorul denunţător I. sunt confirmate prin depoziţiile pe care martora R. le-a dat în faţa organelor de anchetă. De asemenea, tot din declaraţia martorei R. rezultă cu certitudine că aceasta a şi remis obiectul de vestimentaţie inculpatei A., spunându-i că este un cadou de la martorul I., inculpata intrând în posesia efectivă a bunului şi afirmând *că nu este ziua ei de naştere în acea perioadă.*

Afirmaţiile făcute de martora R. în faţa instanţei de judecată, conform cărora ar fi lăsat haina pe o etajeră de unde inculpata ar fi putut să o ia, reprezintă afirmaţii *pro causa*, care infirmă poziţia adoptată anterior şi au ca scop înlăturarea variantei normative a primirii folosului necuvenit de către inculpata A., în urma înţelegerii iniţiale.

În faţa instanţei de judecată martorul I. a arătat că ”*discuţiile au continuat fără ca d-na A. să-mi dea de înţeles că acceptă oferta sau să o refuze, spunându-mi că în cazul în care ne hotărâm să formulăm vreo acţiune, să ne angajăm un avocat care să ne reprezinte interesele şi că avocatul este în măsură să ştie să formuleze cererile, astfel încât cererea noastră să ajungă la judecătorul pe care ni l-am dorit ca să judece cauza noastră, în speţă noi ne refeream la dânsa, pentru că deja aflasem care este opinia în legătură cu cererea mea. Nu am înţeles care este mecanismul şi cum se poate face acest lucru, discutând mai târziu cu avocata pe care am angajat-o să ne spună cam la ce s-a referit când ne-a spus că pot fi introduse mai multe cereri şi retrase. (...) Am întrebat-o dacă mai există posibilitatea ca şi cererea noastră să ajungă tot la A., iar avocata mi-a spus că nu este niciun fel de problemă, mai poate formula alte cereri, până când şi cererea noastră poate fi repartizată către d-na A., având posibilitatea legală ca să renunţe la celelalte formulate anterior. După această explicaţie am realizat cam la ce s-a referit doamna judecător în discuţiile iniţiale. A formulat K. o nouă cerere şi ne-a informat că a fost repartizată doamnei A. şi că au renunţat la cererea iniţială depusă anterior, rămânând pe rol a doua cerere. (...) Ulterior, după ce a fost dată o soluţie în dosar, la una din întâlnirile pe care le-am avut pe la U., societatea administrată de F., am adus în discuţie situaţia de fapt, judecata şi cu toţii am fost de acord cu concluzia că dacă nu aveam inspiraţia să îi cerem sfatul doamnei A. şi mai târziu să şi judece, cine ştie cum s-ar fi soluţionat şi când. În acest sens, am căzut de acord ca urmând şi sărbătorile de iarnă, să-i facem un cadou, sens în care am stabilit împreună ca să participăm cu câte 500 de euro şi să îi cumpărăm câte ceva personal, fiecare venind cu câte o idee în sensul acesta, cam ce am putea să îi luăm. Întrucât părerile erau diferite şi nici nu ne pricepeam, am considerat ca să cer tot sprijinul unei doamne, m-am adresat lui R. să îmi dea o idee ce aş putea să cumpăr în limita bugetului de 1500 euro, m-a întrebat detalii cu privire la număr, vârstă, cam ce i-ar place persoanei respective, neputând furniza astfel de detalii, i-am transmis că în fond cadoul pe care vreau să îl cumpăr de fapt îl iau pentru doamna A., (...) R. mi-a spus că a fost în Turcia şi a rezolvat problema pe care o rugasem”*

Având în vedere valoarea relativ ridicată a obiectului vestimentar achiziţionat (haină de blană sau de piele cu intarsii de blană în opinia martorei R.), în cursul urmăririi penale s-a încercat ataşarea unui document de

WWW.JURI.RO

proveniență, martora R. depunând la dosar doar factura fiscală atestând valoarea tarifului de transport plătit pentru deplasarea în Turcia. Din depozițiile date de aceeași martoră în cursul urmăririi penale mai rezultă că haina nu a fost cumpărată pe firma ci în mod separat, fiind astfel obținută o reducere substanțială a prețului, nefiind însă emisă și o factură fiscală.

Instanța a reținut că poziția procesuală adoptată în mod constant de martorul denunțător I. este confirmată prin depozițiile martorilor F., H. și J..

Martorul ***F.*** a arătat în mod constant în fața organelor de urmărire penală și în fața instanței că*: (…) Astfel I. mi-a explicat că o cunoaște pe doamna judecător A. din cadrul Judecătoriei .... lăsând să se înțeleagă că are influență asupra acesteia pentru soluționarea favorabilă a acțiunii formulate. Cu aceeași ocazie I. mi-a spus că pentru adoptarea unei soluții favorabile, trebuie să îi dăm judecătoarei o sumă de bani respectiv 600 de euro. Înțelegerea noastră era să suportăm în mod egal această sumă respectiv câte 300 euro de fiecare.(…)*

De asemenea martorul ***H.*** a declarat: *(…) La scurtă vreme după introducerea cererii, nu pot preciza cu exactitate data, am avut o întâlnire cu F., I. și J., ocazie cu care, comandatul poliției .... ne-a dat de înțeles ca îl cunoștea pe judecătorul învestit cu soluționarea cererilor noastre și că, pentru urgentarea soluționării acțiunilor, dar și pentru adoptarea unei soluții favorabile, este bine să dăm fiecare câte 400- 500 de euro, nu-mi amintesc cu exactitate, pentru achiziționarea unui cadou pentru magistrat. Toți am fost de acord cu această propunere. La vremea respectivă I. a afirmat că intenționează să-i cumpere judecătoarei o bijuterie. Îmi amintesc că procesul a durat un timp relativ scurt și la câteva zile după pronunțarea soluției favorabile m-am întâlnit cu F. căruia i-am dat 500 de euro pentru cadoul respectiv. Eu nu știu dacă până la urmă s-a achiziționat vreun cadou pentru magistratul judecător care a soluționat procesul și nici în ce ar fi constat acest cadou întrucât nu m-a mai interesat acest aspect având în vedere soluția favorabilă.(…).*

Conform celor susținute de martorul ***J.:*** *(…) Îmi amintesc că procesul a fost soluționat favorabil nouă, în contextul în care Primăria ...., așa cum m-a asigurat I., nu s-a opus acțiunii și nici nu a atacat hotărârea pronunțată, și într-un termen relativ scurt. I. este cel care mi-a adus la cunoștință că acțiunea fusese admisă și tot el mi-a spus că pentru judecătorul care a pronunțat hotărârea, respectiv magistratul A., a dat din partea mea, suma de 500 euro, eu dându-i la rândul meu lui I. această sumă, pe care și eu am primit-o de la nașul meu E..Tot de la I. am aflat că și celelalte persoane interesate, respectiv soții V., pe de o parte, și el împreună cu F., pe de altă parte, strânseseră pentru același judecător câte 500 euro, iar din banii respectivi acesta i-ar fi achiziționat un cadou, iar din câte îmi amintesc a făcut referire la o piesă de bijuterie respectiv un colier.(…)"*

Cu referire la acuzația de luare de mită, **instanța a reținut că materialul probator administrat în cauză demonstrează dincolo de orice dubiu rezonabil acceptarea de către inculpata A. a promisiunii de bani sau de alte foloase, acceptând continuarea unei discuții cu martorul denunțător I. într-o anexă a magazinului deținut de martora R., discuție în contextul căreia inculpata, în calitate de magistrat judecător și-a expus opinia în legătură cu**

WWW.JURI.RO

un demers judiciar pe care martorul dorea să-l iniţieze, dezvăluind pe lângă modul în care ar soluţiona o anumită cerere şi date legate de modul în care mai multe asemenea cereri ar putea ajunge să-i fie repartizate prin eludarea sistemului de repartizare a cauzelor. Ajungând ulterior să soluţioneze toate cele trei cauze, inculpata a procedat la efectuarea unei activităţi propriu-zise de judecată, în condiţiile în care, prin expunerea modului în care ar soluţiona asemenea cereri, ar fi avut obligaţia legală de a se abţine, tocmai pentru a garanta părţilor accesul la un tribunal independent şi la un proces echitabil.

Instanţa de fond a reţinut că, deşi în conţinutul rechizitoriului există ample critici cu privire la măsura conexării celor trei cauze, aceste critici nu au fost primite.

S-a reţinut că atâta timp, ca urmare a sistemului de repartizare aleatorie, toate cele trei cereri au ajuns la completul condus de inculpata A., judecarea acestora în mod separat sau conexat cu consecinţa pronunţării a trei soluţii sau a uneia singure nu mai poate avea în vreun fel relevanţă sub aspectul acuzaţiilor reţinute în sarcina inculpatei. Chiar dacă în cauză cele trei cereri formulate de concesionari nu ar fi fost conexate, ar fi putut fi pronunţate trei soluţii distincte însă în acelaşi sens, respectiv admiterea cererilor şi obligarea UAT .... de a încheia contractele de vânzare cumpărare.

Curtea de Apel Ploieşti a arătat că ceea ce poate fi imputat magistratului judecător investit cu soluţionarea celor trei cauze este atât încălcarea obligaţiei de rezervă, prin acceptarea unei discuţii cu un potenţial reclamant pe probleme de ordin litigios cât şi încălcarea obligaţiei de a se abţine în condiţiile în care cunoştea că îşi expusese anterior părerea în cadrul unei discuţii cu una dintre persoanele interesate în modul de soluţionare a cererii.

S-a arătat că acceptarea promisiunii în cursul discuţiei confidenţiale avute cu martorul denunţător este demonstrată tocmai prin continuarea discuţiei pe probleme de ordin juridic, de modul în care a acţionat martora K., în sensul introducerii unei noi cereri şi al retragerii celei introduse anterior, dar nerepartizate aleatoriu completului preferat de martorul I..

Susţinerile martorei K. conform cărora nu cunoştea motivul pentru care martorul denunţător I. dorea ca toate cererile să ajungă la completul inculpatei A., nu au fost primite de judecătorul fondului, tocmai ca urmare a faptului că martora avea calitatea de avocat ales al celor trei concesionari, având deci obligaţia de diligenţă de a obţine un rezultat favorabil demersurilor judiciare iniţiate. Unicul motiv pentru care martorul denunţător dorea ca toate cererile să fie repartizate unui singur complet nu putea fi decât cunoaşterea opiniei pe care preşedintele acelui complet o avea asupra chestiunii litigioase, arătându-se că atât martorul denunţător cât şi cei trei concesionari cunoşteau opinia inculpatei A..

În esenţă, instanţa a reţinut că acceptarea tacită a promisiunii făcute de martorul denunţător rezultă din conţinutul discuţiei redate în mod constant de martorul denunţător, dar şi din conduita ulterioară a inculpatei A., aceasta având la dispoziţie posibilitatea de pune imediat capăt discuţiei prin părăsirea locului pus la dispoziţie de martora R., de a denunţa imediat fapta autorităţilor sau de a

WWW.JURI.RO

forma o declaraţie de abţinerea tocmai pentru că anterior îşi expusese părerea faţă de una dintre persoanele interesate în admiterea cererii. Neprocedând în acest fel, inculpata A. a demonstrat acordul la propunerea făcută de martorul denunţător, propunere materializată ulterior pronunţării soluţiei favorabile, prin remiterea unei haine de blană cu valoare de 500 euro.

S-a motivat că o condiţie esenţială pentru existenţa infracţiunii de luare de mită constă în aceea ca actul pentru a cărui îndeplinire se pretinde, se primeşte, se acceptă sau nu se respinge promisiunea unor foloase, *să facă parte din sfera atribuţiilor de serviciu* ale funcţionarului, adică să fie un act privitor la îndatoririle sale de serviciu sau un act contrar acestor îndatoriri.

Instanţa a reţinut că este îndeplinită şi ***condiţia ca actul să facă parte din sfera atribuţiilor de serviciu ale funcţionarului***, chiar dacă la momentul acceptării promisiunii de către inculpată, cererea de chemare în judecată *nu fusese încă promovată şi repartizată aleatoriu, fiind necesară parcurgerea unei proceduri administrative prealabile constând în solicitarea de a cumpăra adresată consiliului local*. Faptul că cererea de chemare în judecată nu putea fi introdusă decât la instanţa unde funcţiona inculpata A., iar sistemul de repartizarea aleatorie a cauzelor putea fi eludat, informaţie furnizată martorului denunţător tot de inculpată cu ocazia discuţiei purtate în magazinul martorei R., demonstrează că actul cu privire la care a fost acceptată promisiunea de oferire a unui folos patrimonial face parte din sfera atribuţiilor de serviciu ale inculpatei, fiind vorba de pronunţarea unei hotărâri judecătoreşti favorabile intereselor patrimoniale ale martorului denunţător. Chiar dacă la nivel teoretic, prin interpretarea cu bună credinţă a dispoziţiilor privind repartizarea aleatorie a cauzelor, exista posibilitatea ca cererile de chemare în judecată să fie repartizate unui alt complet decât celui condus de inculpata A., cunoaşterea şi informarea cu privire la mecanismul de eludare a acestui sistem cu consecinţa repartizării cererilor de chemare în judecată completului preferat, demonstrează că acceptarea promisiunii se referă la un act aflat în atribuţiile profesionale ale inculpatei.

S-a mai reţinut că succesiunea logică a faptelor demonstrează existenţa unei activităţi de acceptare tacită dar neîndoielnică a promisiunii făcute de martorul denunţător, de introducere ulterioară a unor cereri de chemare în judecată repartizate completului condus de inculpata A., soluţionate de aceasta în mod favorabil intereselor martorului denunţător I., în cauză fiind demonstrată şi primirea de către inculpată a unei haine din blană în valoare de aproximativ 500 euro în schimbul serviciului prestat. Faptul că pronunţarea soluţiei rămase definitive prin neapelare de către inculpata A. ar fi fost încălcate cu rea credinţă interesele patrimoniale ale UAT ...., respectiv calificarea hotărârii pronunţate ca fiind un act contrar atribuţiilor de serviciu, nu mai poate avea vreo influenţă asupra acuzaţiei de luare de mită, cât timp acceptarea şi promisiunea pot avea loc doar în scopul de a îndeplini, un act privitor la îndatoririle sale de serviciu sau de a face un act contrar acestor îndatoriri.

Deşi în apărare, pentru inculpata A., s-a susţinut că probele administrate de la data începerii urmăririi penale şi până la finalizarea cercetării judecătoreşti în primă instanţă nu au demonstrat în ce anume a constat folosul patrimonial -

WWW.JURI.RO

haină de blană, de piele cu intarsii de blană, colier, bijuterie, obiect de podoabă- judecătorul fondului a reţinut că materialul probator demonstrează că a fost cu certitudine vorba de o haină, achiziţionată de martora R. din Turcia în schimbul sumei de aproximativ 500 de euro. Chiar dacă la momentul discuţiei iniţiale dintre inculpata A. şi martorul denunţător, exprimarea folosită a fost una de ordin extrem de general - *Eu i-am spus doamnei judecător că voi fi atent cu ceva dându-i de înţeles că-i voi oferi un cadou, că va fi recompensată pentru ajutorul acordat* - instanţa a reţinut că pentru existenţa infracţiunii de luare de mită este suficient ca inculpatul să accepte promisiunea unor foloase, în scopul de a face sau a nu face un act privitor la funcţia sa, chiar dacă foloasele pentru care s-a acceptat promisiunea nu au fost determinate, în sensul că nu s-a precizat în concret în ce va consta fiecare în parte. (Tribunalul Suprem, s.pen., dec nr. 3581/1973)

Referitor la existenţa unei proporţii între serviciul solicitat inculpatei A. şi retribuirea acesteia, aspect invocat în apărare pe motivul că între valoarea obiectului vestimentar şi valoarea bunurilor obţinute de martorii concesionari nu poate exista proporţionalitate, contrar unei practici mai vechi a instanţei supreme, instanţa a arătat că nu poate reţine că dacă se oferă inculpatului o sumă excesiv de mare sau excesiv de mică, în raport de valoarea actului pretins, nu ar mai exista luare de mită. În realitate, "cadoul" primit de funcţionar conţine atât o valoare proporţională cu serviciul prestat, cât şi o valoare suplimentară, reprezentând fie o plată anticipată a celorlalte servicii care vor fi cerute funcţionarului, fie o donaţie făcută acestuia. Darurile ocazionale, oferite funcţionarului, dacă sunt în legătură cu un serviciu concret, pe care mituitorul îl solicită acestuia, vor avea de asemenea caracter de mită. Numai în situaţia în care i s-ar oferi funcţionarului daruri simbolice (buchet de flori, fotografie, ilustrată) pentru serviciile solicitate, s-ar putea reţine că nu sunt incidente dispoziţiile legale incriminatoare, asemenea mici atenţii excluzând ideea unei retribuţii, a unei traficări a funcţiei. Cum în cauză rezultă că inculpata a acceptat şi apoi a primit un obiect vestimentar, respectiv o haină, achiziţionată din Turcia la preţul de 500 de euro numai ca urmare a abilităţilor comerciale de care a dat dovadă martora R., martorul denunţător I. fiind pregătit pentru un obiect a cărui valoare să fie de 1500 euro, rezultă cu certitudine că nu au fost vorba de un dar simbolic.

Instanţa a reţinut că în drept, fapta inculpatei A., constând în aceea că, în calitate de magistrat judecător în cadrul Judecătoriei ...., în vara anului 2010 a acceptat promisiunea făcută de ofiţerul de poliţie I., în acea dată şef al Poliţiei oraşului ...., de a primi un folos necuvenit în schimbul pronunţării unei hotărâri judecătoreşti favorabile intereselor acestuia şi într-un termen scurt (sens în care a pronunţat sentinţa civilă nr.1368/11.11.2010 în dosarul înregistrat la Judecătoria .... cu nr...../310/2010) şi a şi primit prin intermediul martorei R. un folos necuvenit (un articol vestimentar în valoare de aproximativ 500 euro) în cursul aceluiaşi an, întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de luare de mită, prev. de art. 254 alin. 1 din Codul penal din 1969 raportat la art. 6 şi art.7 al Legii nr. 78/2000.

WWW.JURI.RO

Sub aspectul ***<u>infracţiunilor de abuz în serviciu</u>*** reţinute în sarcina inculpaţilor A. şi B., respectiv complicitate la abuz în serviciu, reţinute în sarcina inculpatei C. instanţa de fond a arătat următoarele:

S-a arătat că deşi în sarcina inculpatei A. a fost reţinută infracţiunea de abuz în serviciu, prevăzută de art.13^2 din Legea nr.78/2000 raportat la art.297 alin.1 din Codul penal cu aplicarea art.5 din Codul penal, ce ar consta în aceea că, în cursul anului 2010, fiind investită, cu soluţionarea dosarului civil înregistrat sub nr...../310/2010, şi-ar fi încălcat atribuţiile de serviciu stabilite prin art.4 alin.1 din Legea nr.303/2004, pronunţând o soluţie vădit contrară actelor normative incidente, obligând abuziv autoritatea publică locală să vândă terenuri anterior concesionate în preţuri determinate altfel decât prevedeau aceste acte normative, prin care au fost obţinute foloase necuvenite de către reclamanţi şi a fost păgubit bugetul unităţii administrativ-teritoriale .... cu suma de 920.716,64 lei (214.734,39 euro), o asemenea faptă nu poate antrena tragerea la răspundere penală a magistratului judecător pentru o infracţiune de serviciu.

Aşa cum în mod constant s-a reţinut în jurisprudenţa instanţelor de control judiciar "*nu se poate stabili că hotărârea judecătorească sau soluţia în sine reprezintă o îndeplinire „defectuoasă" a atribuţiilor de serviciu de către magistratul judecător, care a pronunţat respectiva hotărâre/soluţie, întrucât, în caz contrar, s-ar ajunge la încălcarea dispoziţiilor art. 124 alin. (3) şi a dispoziţiilor art. 129 din Constituţia României, coroborat cu art. 16 şi 17 din Legea nr. 304/2004 republicată, efectuându-se implicit un control judiciar al hotărârilor judecătoreşti de către instanţa penală, adică într-un alt cadru decât cel al căilor de atac prevăzute de lege*." (decizia nr. 3/P/2008 a Curţii de Apel Constanţa).

În acelaşi sens s-a arătat că este şi Recomandarea CM/Rec(2010)12 a Comitetului Miniştrilor către statele membre cu privire la judecători: independenţa, eficienţa şi responsabilităţile (adoptată de Comitetul Miniştrilor în 17 Noiembrie 2010, la cea de-a 1098-a întâlnire a delegaţilor miniştrilor). Conform Capitolul II din Anexa I a acestor recomandări – Independenţa externă:

Judecătorul fondului a motivat că, deşi în actul de sesizare a instanţei, activitatea infracţională reprezentând abuzul în serviciu este descrisă prin raportare la modul de soluţionare a cauzei civile, organul de anchetă făcând referiri ample cu privire la dispoziţiile legale incidente şi la prejudiciul provocat UAT .... prin modul defectuos de soluţionare a cauzei, instanţa sesizată cu judecarea cauzei penale nu poate proceda la analiza elementelor constitutive ale infracţiunii de abuz în serviciu printr-o asemenea modalitate, decât în ipoteza în care s-ar substitui unei instanţe de control judiciar. Practic modul de analiza al infracţiunii de abuz în serviciu reţinute în sarcina inculpatei A. este exact modul în care ar fi fost examinată soluţia pronunţată în primă instanţă de Judecătoria .... de către o instanţă de apel, competentă să judece în materia respectivă. Or, din examinarea succintă a dispoziţiilor procesual civile, o asemenea analiză era posibilă numai în situaţia exercitării căii de atac a apelului de către Primăria .... sau în situaţia exercitării unei căi extraordinare de atac, respectiv a revizuirii conform art.322 pct. 6 Cod procedură civilă 1864, respectiv când "*Statul ori alte persoane juridice de drept public sau de utilitate publică, dispăruţii, incapabilii*

WWW.JURI.RO

sau cei puşi sub curatelă nu au fost apăraţi deloc sau au fost apăraţi cu viclenie de cei însărcinaţi să-i apere”.

De asemenea, din punct de vedere al rolului activ exercitat în cauză, deşi la termenele de judecată nu a fost prezent nici un reprezentant al UAT ...., inculpata A. a efectuat toate actele de procedură necesare pentru a cunoaşte care este poziţia procesuală a pârâtei faţă de cererile formulate de cei trei reclamanţi concesionari, la dosarul de urmărire penală fiind ataşate inclusiv adresele emise în dosarul civil în care a fost pronunţată soluţia în favoarea reclamanţilor.

Deşi în rechizitoriu s-a arătat pe larg, în concret în ce anume ar consta vătămarea adusă intereselor UAT ...., fiind calculată în cursul urmăririi penale inclusiv valoarea prejudiciului, contrar acestor susţineri, instanţa a reţinut că nu orice eventuală încălcare a dispoziţiilor procedurale cu ocazia desfăşurării activităţii de judecată în primă instanţă poate atrage răspunderea penală a magistratului judecător, ci doar dacă se dovedeşte reaua credinţă cu care ar fi acţionat acesta în scopul prejudicierii intereselor unei persoane, ceea ce nu este cazul în speţă, lipsind latura subiectivă a infracţiunii reclamate.

Eventualele încălcări ale dispoziţiilor procedurale sau substanţiale cu ocazia efectuării actelor de cercetare judecătorească de către magistratul judecător puteau fi criticate într-un cadru procesual adecvat, respectiv în faţa unei instanţe de judecată sesizate cu judecarea unei căi de atac, respectiv a unei căi ordinare de atac sau a unei căi extraordinare, de retractare, astfel cum s-a arătat în considerentele ce preced.

Având în vedere că soluţia pronunţată în primă instanţă de inculpata A., în urma administrării tuturor mijloacelor de probă şi a solicitării exprese a unei poziţii procesuale a pârâtei, a fost comunicată UAT ...., exista posibilitatea exercitării unei căi ordinare de atac. Or, în absenţa unei căi ordinare de atac, în cadrul procesual specific procesului penal, instanţa sesizată cu judecarea infracţiunii de abuz în serviciu, nu poate proceda la o analiza detaliată a raţionamentului adoptat de magistratul judecător la momentul pronunţării soluţiei rămase definitive prin neapelare.

S-a arătat că lipsa relei credinţe în ceea ce priveşte infracţiunea de abuz în serviciu rezultă şi din lipsa oricărui mijloc de probă care să demonstreze existenţa unei înţelegeri între inculpata A. şi reprezentanţi ai pârâtei UAT .....

S-a arătat că susţinerile martorului denunţător I., conform cărora ar fi fost informat de atitudinea pasivă adoptată de reprezentanţii UAT .... în cadrul acestui gen de procese nu pot fi interpretate în sensul unei înţelegeri frauduloase între magistratul judecător care a pronunţat soluţia rămasă definitivă prin neapelare şi reprezentanţii UAT ...., mai ales că într-unul dintre cele trei dosare conexate fusese formulată şi o întâmpinare, iar adresa prin care s-a comunicat Judecătoriei .... poziţia procesuală a unităţii administrativ-teritoriale ...., cu referire la susţinerile reclamanţilor din dosarul menţionat, atât în calitatea deţinută dar şi pentru consilierul juridic T., a fost ataşată *ulterior întâmpinării*, tocmai ca răspuns la solicitarea formulată de magistratul judecător sesizat cu judecarea cauzei.

WWW.JURI.RO

Instanţa de fond a arătat nu se poate nici măcar aprecia că inculpata a prevăzut rezultatul acţiunilor sale, socotind fără temei că nu se va produce şi nici **că ar fi prevăzut rezultatul acţiunilor sale, deşi trebuia şi putea să îl prevadă, deoarece nu există nici un mijloc de probă care să demonstreze că ar fi acţionat contrar dispoziţiilor legale, existând dovezi clare că ar fi procedat în acelaşi mod şi în alte situaţii similare, dovadă fiind soluţiile pronunţate de alte completuri ale aceleiaşi instanţe în cazuri similare. Depoziţia dată de martora W. este extrem de elocventă în acest sens, făcând referire la o practică unitară consolidată a Judecătoriei .... cu privire la modul de soluţionare a acestui tip de cereri. Soluţiile pronunţate de Judecătoria .... în alte cauze, având însă acelaşi obiect al pricinii demonstrează de asemenea că soluţia pronunţată de inculpata A. nu are un caracter izolat, nefiind vorba de o opinie minoritară a unui singur complet în cadrul instanţei competente să judece asemenea cereri.**

Cu referire la ***faptele reţinute în sarcina inculpatului B.;***

Prin rechizitoriu s-a reţinut că în cursul anului 2010, în calitate de primar al oraşului ...., judeţul Prahova, cu ştiinţă şi-a încălcat atribuţiile de serviciu stabilite prin Legea nr.215/2001 privind administraţia publică locală, în sensul că deşi ar fi trebuit să asigure respectarea drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale cetăţenilor, a prevederilor Constituţiei, precum şi punerea în aplicare a legilor, a decretelor Preşedintelui României, a hotărârilor şi ordonanţelor Guvernului, a hotărârilor consiliului local, prin nesocotirea hotărârilor Consiliului Local ...., a comunicat Judecătoriei .... că Primăria Oraşului .... îşi însuşeşte rapoartele de evaluare întocmite de către evaluatorul autorizat pentru terenurile a căror vânzare se solicitase „atâta timp cât cei 3 concesionari nu solicită Primăriei oraşului .... restituirea unor cuvenite diferenţe de bani”, menţionând totodată că „rămâne la latitudinea instanţei oportunitatea vânzării”.

Curtea de Apel Ploieşti a reţinut că deşi în cauză este invocată încălcarea unor dispoziţii din Legea nr.215/2001 privind administraţia publică locală, în realitate acuzaţia este formulată prin raportare la încălcarea unei dispoziţii menţionate în hotărâri succesive ale Consiliului local ...., cu privire la preţul solicitat în cazul în care se solicită autorităţii deliberative vânzarea către concesionari a unor terenuri. Chiar dacă hotărârea de consiliu local este adoptată în baza unor acte normative de nivel superior, o eventuală acuzaţie constând în încălcarea unei legi sau a unei ordonanţe nu poate fi formulată în termeni generali, fiind necesar să se arate care anume atribuţie ar fi fost încălcată prin activitatea infracţională reţinută în sarcina inculpatului B..

Instanţa a reţinut că atribuţiile primarului sunt reglementate de dispoziţiile art. 63 alin. 1 din Legea nr. 215/2001, potrivit cărora: „(1) Primarul îndeplineşte următoarele categorii principale de atribuţii: a) atribuţii exercitate în calitate de reprezentant al statului, în condiţiile legii; b) atribuţii referitoare la relaţia cu consiliul local; c) atribuţii referitoare la bugetul local; d) atribuţii privind serviciile publice asigurate cetăţenilor; e) alte atribuţii stabilite prin lege. ", fiind prezentate în mod detaliat în cuprinsul alin. 2-5 ale aceluiaşi articol.

Prin urmare, se impune a se constata că menţiunea organelor de urmărire penală potrivit căreia inculpatul şi-ar fi încălcat atribuţiile stabilite prin Legea nr.

WWW.JURI.RO

215/2001 privind administraţia publica locală este una extrem de lapidară, în cuprinsul Deciziei CCR nr. 405/15.06.2016 Curtea Constituţionala arătând că *„unei persoane nu i se poate imputa încălcarea standardului obiectiv prin constatarea neîndeplinirii de către aceasta a unor prescripţii implicite nedeterminabile la nivel normativ.*”

S-a arătat că deşi în cauză se reţine în sarcina inculpatului B. că în cauză în calitate de primar al oraşului ...., judeţul Prahova, cu ştiinţă şi-ar fi încălcat atribuţiile de serviciu stabilite prin Legea nr.215/2001 privind administraţia publică locală, prin semnarea unei adrese redactate de alte persoane, adresă prin care se aducea la cunoştinţa instanţei poziţia procesuală a UAT ...., activitatea constând în redactarea adresei şi a adoptării unei anumite poziţii procesuale nu i-a aparţinut inculpatului B..

S-a motivat că în cauză, conform materialului probator administrat, UAT .... dispunea de un aparat juridic în care activau mai multe persoane absolvente ale unor instituţii de învăţământ superior cu profil juridic, una dintre semnăturile executate pe adresa prin care se aducea la cunoştinţa instanţei poziţia procesuală adoptate în calitate de pârâtă, aparţinând martorei T., de profesie consilier juridic. Anterior semnării adresei respective de primarul B., adresa a fost semnată de inculpata C., aceasta având calitatea de secretar al UAT ...., deci de persoană care, potrivit legii trebuie să aibă studii superioare juridice.

Instanţa a reţinut că semnarea de către primar a unei adrese, în calitate de reprezentant al unei unităţi administrativ teritoriale reprezintă o condiţie de formă pentru validitatea documentului, prin care se conferă doar un caracter de veridicitate documentului, în sensul că este realizată garanţia că respectivul document provine de la autoritatea publică locală al cărei reprezentant este inculpatul, fără ca aceasta să însemne atestarea de plano a conţinutului juridic al acesteia.

În condiţiile în care răspunsul conţinând adoptarea unei poziţii procesuale în cadrul litigiului aflat pe rolul Judecătoriei .... a fost redactat de persoane având atribuţii directe sub aspectul reprezentării judiciare a UAT ...., persoane cu pregătire juridică corespunzătoare, s-a motivat nu se poate reţine că inculpatul B., prin semnarea adresei respective ar fi acţionat cu intenţie directă sau indirectă în scopul prejudicierii UAT .....

Obligaţia de *„asigurare a respectării drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale cetăţenilor, a prevederilor constituţiei, precum şi punerea în aplicare a hotărârilor consiliului local*” la care se face referire în susţinerea acuzaţiilor, nu poate reprezenta în mod punctual o atribuţie de serviciu a Primarului, în sensul standardului obiectiv afirmat de Curtea Constituţională în cuprinsul Deciziei nr. 405/2016, ci o dispoziţie generală cu caracter de principiu care consacră rolul şi locul primarului în administraţia publică. O obligaţie concepută în termeni atât de generali - *respectarea drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale cetăţenilor, a prevederilor constituţiei, precum şi punerea în aplicare a hotărârilor consiliului local* - incumbă oricărui subiect de drept, fiind în primul rând o obligaţie cu caracter personal, nu o obligaţie cu caracter instituţional.

WWW.JURI.RO

Tot sub aspectul elementelor constitutive ale infracţiunii de abuz în serviciu, instanţa a mai avut în vedere că nu orice neîndeplinire sau îndeplinire defectuoasă a unui act din sfera atribuţiilor de serviciu a subiecţilor activi ai infracţiunii este încriminată, infracţiunea putând fi reţinută **doar dacă** prin activitatea infracţională s-a produs o pagubă ori o vătămare a intereselor legitime ale unei persoane fizice sau juridice, acest fapt rezultând din construcţia literară a normei, legiuitorul utilizând conjuncţia „**şi**” în cuprinsul normei.

Instanţa de fond a reţinut că deşi în sarcina inculpatului B. a fost reţinută o infracţiune de rezultat, în cauză UAT .... nu s-a constituit parte civilă în procesul penal, rezervându-şi dreptul de a acţiona pe o cale separată, în funcţie de modul în care va fi soluţionată acuzaţia în materie penală.

În acelaşi timp, conform actelor depuse la dosar, nici controlul efectuat în termenul prevăzut de lege prin structurile de specialitate ale Camerei de Conturi Prahova nu a făcut referire la un posibil prejudiciu material cauzat prin vânzarea unor terenuri la preţuri inferioare celor stabilite prin hotărâre a Consiliului local ..... Conform art.123 alin.(3) din Legea nr.215/2001, în cazul în care consiliile locale sau judeţene decid vânzarea unui teren aflat în proprietatea privată a unităţii administrativ-teritoriale pe care sunt ridicate construcţii, *constructorii de bună credinţă ai acestora beneficiază de un drept de preemţiune la cumpărarea terenului aferent construcţiilor*.

Preţul de vânzare se stabileşte pe baza unui raport de evaluare, aprobat de consiliul local sau judeţean, după caz. În condiţiile aceste prevederi, la nivelul UAT .... au fost adoptate mai multe hotărâri de consiliu local cu privire la vânzarea unor terenuri din domeniul privat, dispoziţiile art. 4 din HCL 183/2006 stabilind că preţul de vânzare se va face pe baza unui raport de evaluare a terenului care va conţine durata de existenţă a construcţiei întocmită de un expert autorizat, agreat de Primărie, contravaloarea raportului urmând a fi suportată de solicitant.

De asemenea, potrivit art.3 din HCL 248/30.11.2006: „preţul de folosinţă se adaugă la preţul de vânzare stabilit de consiliul local pe baza raportului de evaluare. Din această sumă se scade valoarea achitată de concesionar de la data concesiunii până la data încheierii contractului de vânzare”

Judecătorul fondului a arătat că, cu certitudine, voinţa Consiliului Local .... a fost de a vinde terenurile proprietate privată ale UAT .... care făceau obiectul unor contracte de concesiune, către concesionarii acestor terenuri, dacă aceştia au calitatea de constructori de bună credinţă pe acel teren şi ar fi achitat redevenţele la zi. Or, din perspectiva cadrului normativ incident în cauză, reclamanţii F., H. şi E. - Ion îndeplineau condiţiile prevăzute de lege pentru a fi titulari ai dreptului de preemţiune.

Înstrăinarea prin vânzare a unor terenuri către reclamanţii concesionari era o posibilitate prevăzută de lege, dovadă soluţiile pronunţate de instanţele judecătoreşti în cazuri similare, iar stabilirea unui preţ de vânzare, chiar pe cale judiciară, inferior preţului stabilit printr-o hotărâre a Consiliului local poate reprezenta cel mult o încălcare a dispoziţiei reglementate în hotărârea consiliului local, act normativ cu putere inferioară legii. Cu privire la preţul vânzării, din interpretarea dispoziţiilor art. 3 şi 4 din HCL nr. 248/2006, rezultă că preţul de

WWW.JURI.RO

folosinţă reprezintă raportul dintre valoarea concesiunii şi durata totală de existenţă a construcţiei (respectiv 60 de ani) înmulţit cu numărul anilor în care contractul de concesiune a fost executat, astfel cum rezultă din fişele de calcul întocmite de Serviciul financiar – contabil din cadrul Direcţiei buget, prognoză, financiar - contabil.

Aplicarea în mod corect a formulei de calcul la situaţia celor trei concesionari -reclamanţi este demonstrat prin faptul că aceasta este unica modalitate de calcul a preţului final de vânzare a terenurilor proprietate privată ce au făcut obiectul contractelor de concesiune la nivelul UAT .... în perioada 2006 -prezent. Hotărârea Consiliului Local .... de a nu admite iniţial cererile celor trei reclamanţi concesionari nu a fost consecinţa neîndeplinirii condiţiilor prevăzute de lege, ci doar a faptului că nu a fost întrunit şi acordul privind preţul la care să se facă vânzarea, fiind astfel evitat riscul ca Primăria .... să fie obligată la restituirea unor sume de bani. Conform procesului verbal al şedinţei de Consiliu local, „Dl consilier X. arată că CL a fost de acord cu vânzarea, dar nu a fost de acord cu preţul." *Acest aspect este coroborat cu susţinerile martorului denunţător I., acesta susţinând constant că "motivul refuzului Consiliului local de a aproba vânzarea terenului conform solicitării şi prevederilor HCL a fost acela că, în cazul în care expertul evaluator ar evalua terenul la un preţ mai mic decât folosinţa plătită în perioada concesionată, ar trebui ca diferenţa de bani să fie suportată de la bugetul Primăriei, aspect neagreat*"

Aşa cum s-a arătat în mod constant în jurisprudenţă, în cazul infracţiunii de abuz în serviciu. **activitatea infracţională nu se raportează la orice fel de atribuţie de serviciu**, ci doar la cele care intră în sfera de competenţă a subiectului activ al infracţiunii şi, deopotrivă, **sunt prevăzute de lege**, chiar dacă noţiunea de lege are aici semnificaţia precizată de instanţa de contencios constituţional. Astfel, nu poate fi reţinută infracţiunea de abuz în serviciu pentru neîndeplinirea unui act sau îndeplinirea lui defectuoasă dacă actul/acţiunea în discuţie este prevăzută într-un ordin nelegal, respectiv într-o clauză contractuală, regulament sau alt act normativ inferior legii, ***pretinse însă a fi prescrise în baza legii,*** căci într-o astfel de ipoteză cel inculpat are posibilitatea invocării **excepţiei de nelegalitate** a actului normativ sau administrativ în discuţie, fie direct în faţa instanţei penale, fie în faţa instanţei de contencios administrativ, abilitată să soluţioneze astfel de excepţii în baza Legii contenciosului administrativ nr. 544/2004 republicată, caz în care fie instanţa penală, fie instanţa specializată se va pronunţa asupra excepţiei, iar în ipoteza admiterii ei orice construcţie penală relativă la abuzul în serviciu „cade", cu consecinţa achitării inculpatului.

Cu referire la conţinutul constitutiv al infracţiunii de abuz în serviciu, instanţa a mai reţinut că adresa nr. 26701/10.11.2010 ***nu cuprinde un act de dispoziţie al Primarului*** privind însuşirea rapoartelor de evaluare extrajudiciară întocmite de expertul M. pentru terenurile aflate în concesiunea reclamanţilor H., L. şi F..

Deşi în actul de sesizare a instanţei se afirmă „era atribuţia Consiliului local ...., potrivit Legii nr. 215/2001 să aprobe rapoartele de evaluare, ceea ce nu se întâmplase", în realitate Consiliul Local .... a analizat în cadrul şedinţei de la data de 06.08.2010 cererile formulate de concesionarii H., L. şi F., inclusiv din

WWW.JURI.RO

perspectiva evaluării terenurilor efectuate pe cale extrajudiciară de către expertul M..

S-a arătat că procesul verbal al şedinţei de Consiliu Local demonstrează că au fost dezbătute inclusiv aspectele relative la evaluarea terenurilor pe baza unor rapoarte întocmite de expertul agreat, pe costul solicitanţilor, ca o condiţie de îndeplinit pentru exercitarea dreptului de preemţiune, neexistând în acea şedinţă vreo formă de opoziţie faţă de acele evaluări. Lipsa unei hotărâri ca act de autoritate în acea şedinţă nu reprezintă dovada neînsuşirii rapoartelor de evaluare, iar adresa nr. 26701/10.11.2010 nu demonstrează lipsa acordului membrilor Consiliului local cu privire la evaluarea efectuată de expertul agreat.

În concluzie, instanţa a reţinut că materialul probator administrat în cauză nu permite reţinerea în sarcina inculpatului B. a unei încălcări cu intenţie directă sau indirectă a atribuţiilor de serviciu stabilite de lege, cu consecinţa prejudicierii UAT .....

Referitor la activitatea de control efectuată de Curtea de Conturi a României cu privire la exerciţiul financiar al U AT .... aferent anului 2010, s-a reţinut că nu s-a demonstrat nici o încălcare a dispoziţiilor legale în materia concesiunilor şi nici o prejudiciere a intereselor patrimoniale ale acesteia. Conform materialului probator administrat în cauză, cele trei contracte de concesiune cu privire la terenurile situate în ...., pe Strada ...., Strada .... şi Strada .... au fost încheiate ca urmare a licitaţiilor publice organizate de Primăria .... în cursul anului 2007, iar cei trei concesionari au formulat cererile de cumpărare a terenurilor în anul 2010, după ce, timp de patru ani au achitat redevenţele la care erau obligaţi. În cauză nu se poate reţine o înţelegere frauduloasă între inculpatul B. şi cei trei reclamanţi concesionari în scopul de a obţine dreptul de proprietate asupra terenurilor care făceau obiectul contractelor de concesiune.

Instanţa de fond a reţinut că materialul probator administrat în cauză demonstrează că inculpatul B. nu a urmărit, nu a acceptat şi nici nu a avut reprezentarea unei conduite abuzive de natură a impieta asupra scopului constând în protejarea intereselor patrimoniale ale UAT ..... Conform depoziţiilor date de martorele T. şi Ţ. rezultă care erau atribuţiile consilierilor juridici, aceştia nefiind îndrumaţi de Primar cu privire la demersurile pe care le aveau de îndeplinit, ci respectau dispoziţiile prevăzute de dispoziţiile legale.

Conform celor susţinute de martora Ţ., aceasta nu a formulat calea de atac, nu ca urmare a faptului că o asemenea poziţie ar fi fost impusă de inculpatul B., ci, pentru că, raportat la conţinutul adresei nr. 26701/10.11.2010, nu ar fi fost justificat interesul în promovarea căii de atac. Or, în condiţiile în care martora Ţ. nu l-a informat pe inculpatul B. cu privire la soluţia dispusă de Judecătoria .... cu privire la cele trei cereri conexate formulate de concesionarii reclamanţi şi nici nu privire la posibilitatea de a formula o cale de atac împotriva soluţiei pronunţate în primă instanţă, nu se poate reţine nici existenţa laturii subiective impuse de lege pentru reţinerea infracţiunii de abuz în serviciu.

Sub aspectul ***activităţii infracţionale reţinute în sarcina inculpatei C.;***

Prin actul de sesizare a instanţei s-a reţinut că aceasta, cu ştiinţă, l-ar fi sprijinit pe primarul B., să-şi încalce atribuţiile de serviciu stabilite prin Legea

WWW.JURI.RO

nr. 215/2001, în sensul că, deşi cunoştea poziţia Consiliului Local .... cu privire la cererile concesionarilor, reclamanţi în cauza înregistrată la Judecătoria .... cu nr. ..../310/2010, a semnat adresa prin care s-a comunicat Judecătoriei .... poziţia procesuală a unităţii administrativ-teritoriale ...., cu referire la susţinerile reclamanţilor din dosarul menţionat, atât în calitatea deţinută dar şi pentru consilierul juridic T., deşi în realitate Consiliul Local .... nu fusese de acord să vândă terenurile concesionate la preţurile agreate de reclamanţi iar rapoartele de evaluare nu fuseseră aprobate prin hotărâre de consiliu local, context în care ar fi contribuit la păgubirea unităţii administrativ teritoriale .... cu suma de **920.716,64 lei** (**214.734,39 euro)**.

Conform adresei emise în dosarul nr. ..../310/2010 (fila 224 vol. IV dosar de urmărire penală), se comunica instanţei că Primăria oraşului .... îşi însuşeşte rapoartele de evaluare întocmite de evaluatorul autorizat M. pentru terenurile concesionate numiţilor H., L. şi F. şi nu solicită efectuarea unei expertize judiciare de evaluare pentru aceste terenuri dacă reclamanţii nu solicită „restituirea unor eventuale diferenţe de bani".

Deşi această poziţie procesuală, materializată în adresa înregistrată cu nr. 26.701/10.11.2010, semnată de inculpatul B., în calitate de primar, şi de inculpata C., în calitate de secretar, dar şi pentru consilierul juridic T., este în contradicţie cu întâmpinarea depusă la dosarul cu nr. ..../310/2010 (dosar conexat ulterior la dosarul cu nr. ..../310/2010), înregistrată la Primăria oraşului .... cu nr. 24.134/18.10.2010, prin care se arătase că oportunitatea vânzării unui teren proprietate privată a oraşului .... o apreciază Consiliul Local .... în conformitate cu prevederile Legii nr. 215/2001, instanţa a apreciat că semnarea adresei nu poate reprezenta o formă de materializare a elementului material al infracţiunii de abuz în serviciu.

Chiar dacă în rechizitoriu se reţine că fapta reţinută în sarcina inculpatei C. a avut drept consecinţă păgubirea bugetului unităţii administrativ-teritoriale cu suma sus - menţionată, prin achiesarea la pretenţiile reclamanţilor în dosarul înregistrat la Judecătoria .... cu nr. ..../310/2010, s-a arătat că instanţa nu poate reţine că adresa emisă de Primăria .... şi semnată de inculpată dar şi de primarul B. are caracterul uni act procesual de dispoziţie precum achiesarea la pretenţiile reclamanţilor.

Faptul că într-o întâmpinare depusă de Primăria Sinia în dosarul conexat se precizează că oportunitatea vânzării este apreciată de consiliul local iar în adresa emisă în dosarul ..../310/2010 este lăsată la latitudinea instanţei oportunitatea vânzării nu poate transforma adresa emisă pentru termenul din 11.11.2010 într-un act procesual de dispoziţie.

Astfel cum s-a arătat în literatura de specialitate, a*chiesarea se prezintă sub doua forme:* pârâtul recunoaşte pretenţiile reclamantului; cel care a pierdut procesul, achiesează la hotărâre.

Achiesarea pârâtului la pretenţiile reclamantului presupune o recunoaştere care se poate obţine spontan sau prin interogatoriu. Chiar dacă achiesarea nu este supusă nici unei condiţii de formă, putând fi făcută verbal sau în scris prin întâmpinare sau prin cererea reconvenţională, o formulare de tipul „primăria îşi însuşeşte rapoartele de evaluare realizate de evaluatorul autorizat pentru cele trei

WWW.JURI.RO

terenuri şi nu solicită efectuarea unei expertize judiciare de evaluare pentru terenurile menţionate, atâta timp cât cei trei concesionari nu solicită primăriei restituirea unor eventuale diferenţe de bani; *rămâne la latitudinea instanţei oportunitatea vânzării în cazul în care solicitanţii întrunesc condiţiile legale*" nu poate reprezenta o formă de achiesare ca act de dispoziţie. Chiar dacă poziţia adoptată prin conţinutul adresei emise în dosarul nr. ..../310/2010 pentru termenul din 11.11.2010 nu ar putea fi calificată drept o apărare extrem de calificată, prin faptul că se lasă la aprecierea instanţei oportunitatea vânzării, nu se poate reţine în nici un caz o formă de achiesare tacită la pretenţiile reclamanţilor. Faptul că nu este solicitată o nouă expertiză judiciară de evaluare pentru terenurile menţionate este explicabil prin faptul că expertiza a fost efectuată de un evaluator autorizat şi nu poate justifică în nicio măsură reţinerea unei infracţiuni de abuz în serviciu, neexistând certitudinea că, în situaţia unei solicitări şi încuviinţări a unei noi expertize, ce-a de-a doua expertiză ar fi fost avută în vedere la pronunţarea soluţiei.

Cu referire la oportunitatea vânzării, deşi în actul de sesizare s-a arătat în esenţă că adresa semnată de inculpata C. preciza ca este lăsată la aprecierea instanţei oportunitatea vânzării în timp ce prin întâmpinarea depusă în dosarul conexat se preciza că oportunitatea vânzării poate fi apreciată doar de consiliul local, judecătorul fondului a motivat că extrem de relevantă este depoziţia martorei Ţ., conform căreia adresa semnată de inculpata C. *„nu era conformă întâmpinării mele, dar corespundea intereselor UAT .... deoarece interesul pârâtului a fost să vândă. De aceea era corespunzător acestui interes*".

În concluzie, s-a arătat nu se poate reţine că pronunţarea unei soluţii de obligare a UAT .... să vândă reclamanţilor concesionari ar putea reprezenta o soluţie contrară intereselor pârâtei, iar modul în care preţul de vânzare a fost evaluat prin soluţia pronunţată în dosarul ..../310/2010 putea fi cenzurat pe calea unei căi devolutive de atac. Motivul pentru care o asemenea cale de atac nu a fost exercitată nu poate fi imputabil persoanei care a semnat adresa calificată în rechizitoriu drept un act de dispoziţie procesuală.

Sub aspectul individualizării pedepsei aplicate inculpatei A. instanţa a reţinut că inculpata fost trimisă în judecată pentru comiterea unei infracţiuni de luare de mită, aspect care relevă un grad de pericol concret ridicat, având în vedere şi că acest gen de infracţiuni, aduc atingere unor importante valori proteguite de legea penală. Practic, prin activitatea infracţională reţinută în sarcina sa, inculpata A., indiferent de caracterul soluţiei pronunţate în cauza civilă cu care a fost sesizată, a adus atingere în primul rând modului în care justiţiabilul de rând percepe în mod direct modalitatea în care este realizat actul de justiţie.

Instanţa a reţinut că fapta a fost comisă în cursul anului 2010, iar denunţul a fost formulat la aproximativ 6 ani de la data faptei, existând deci un interval de timp în care fapta nu a fost cunoscută de autorităţi, martorul denunţător având interesul de a formula denunţ numai în ipoteza în care a fost la rândul său acuzat. Or, în condiţiile unei fapte constând în acceptarea promisiunii şi în primirea unei haine în cursul anului 2010, în schimbul pronunţării unei hotărâri judecătoreşti favorabile intereselor martorului denunţător, aplicarea unei

WWW.JURI.RO

pedepse cu închisoarea în regim de executare nu se mai impune. Gravitatea faptei şi atitudinea adoptată în cursul procesului penal justifică aplicarea unei pedepse în regim neprivativ de libertate, în care conduita inculpatei să fie examinată de un consilier de probaţiune.

Împotriva acestei sentinţe, în termen legal au declarat apel Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie - Direcţia Naţională Anticorupţie - Serviciul Teritorial Ploieşti şi inculpaţii A. şi B..

Prin apelul declarat, ***Ministerul Public*** a solicitat condamnarea inculpaților A., B. şi C. la pedepse cu închisoarea, orientate către maximul special, cu executare în regim de detenție, pentru comiterea infracțiunilor reținute în sarcina acestora prin actul de sesizare.

În motivarea scrisă, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie - Direcţia Naţională Anticorupţie - Serviciul Teritorial Ploiești a susţinut următoarele:

S-a arătat că hotărârea apelată, sub aspectul soluțiilor de achitare pronunțate de instanța de judecată, este vădit netemeinică iar soluția de condamnare a inculpatei A. la o *pedeapsă de 4 (patru) ani închisoare* pentru comiterea infracţiunii de *luare de mită, prevăzută de art. 254 alin.1 Cod penal din 1969 raportat la art.6 şi art.7 din Legea nr.78/2000, cu* suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, pe un termen de încercare de 6 ani, stabilit în condiţiile art. 86^2 Cod penal din 1969, este prea blândă.

Referitor la achitarea inculpatei A. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, s-a arătat că motivarea instanței este în vădită contradicție cu probele administrate în cauză.

S-a reținut că, în cursul anului 2010, fiind învestită, în calitate de judecător la Judecătoria ...., cu soluționarea dosarului civil înregistrat sub nr. ..../310/2010, în care a pronunțat sentința civilă nr. 1368/11.11.2010, inculpata A. şi-a încălcat atribuţiile de serviciu stabilite prin art. 4 alin. 1 din Legea nr.303/2004, în conformitate cu care judecătorii şi procurorii sunt obligaţi ca, prin întreaga lor activitate să asigure supremaţia legii, pronunţând o soluţie vădit contrară actelor normative incidente, respectiv art.123 din Legea nr. 215/2001 privind administrația publică locală, care prevede în ce condiții consiliile locale hotărăsc vânzarea unor bunuri ce fac parte din domeniul privat al unității administrativ-teritoriale, și Hotărârii Consiliului Local .... cu nr. 248/2006, care stabilea care este modalitatea de calcul al prețului vânzării terenurilor ce făceau obiectul unor contracte de concesiune, în vigoare la acea dată, obligând abuziv autoritatea publică locală să vândă terenuri anterior concesionate la prețuri determinate altfel decât prevedeau aceste acte normative, prin care au fost obţinute foloase necuvenite de către reclamanţi şi a fost păgubit bugetul unității administrativ-teritoriale .... cu suma de 920.716,64 lei (214.734,39 euro), tocmai ca urmare a faptului că acceptase promisiunea lui I. de a primi un folos necuvenit.

S-a arătat că din materialul probator rezultă fără putință de tăgadă reaua-credință a acesteia care în schimbul unor foloase necuvenite a pronunțat o soluție vădit contrară dispozițiilor legale la care s-a făcut referire în acuzare.

WWW.JURI.RO

Aceasta avea cunoștință despre pasivitatea pârâtei și a pronunțat o soluție prin care a obligat un proprietar care nu și-a manifestat intenția de vânzare, să înstrăineze suprafețe de teren unor concesionari la prețul agreat exclusiv de aceștia.

În calitate de magistrat judecător aceasta avea cunoștință despre faptul că prin pronunțarea acestei soluții sunt prejudiciate interesele U.A.T. .... în contextul în care nu exista nicio prevedere legală care să oblige proprietarul să înstrăineze terenurile concesionate, legea stabilind doar dreptul concesionarilor de a avea întâietate, la preț egal, desigur, în eventualitatea în care s-ar fi hotărât înstrăinarea, iar Consiliul Local .... nu aprobase această înstrăinare.

Împrejurarea că în cazuri similare s-ar fi pronunțat la nivelul aceleiași instanțe soluții asemănătoare nu este relevantă iar eventuala încălcare a legii și cu alte ocazii nu este un element care să poată fi avut în vedere pentru pronunțarea unei soluții de achitare.

În aceeași ordine de idei, poziția reprezentanților Curții de Conturi a României nu poate și nu ar trebui să constituie un element care să justifice soluția de achitare. De altfel, tocmai activitatea infracțională desfășurată de inculpată a împiedicat reprezentanții instituției de control să rețină producerea vreunui prejudiciu.

Or, toate demersurile făcute de inculpat A., care le-a explicat reclamanților ce au de făcut pentru ca acțiunile lor să fie judecate de aceasta, a procedat nelegal la întrunirea unor pricini care nu aveau legătură și a pronunțat o soluție în contradicție cu actele normative la care s-a făcut referire, dovedesc exercitarea abuzivă a atribuțiilor ce-i reveneau.

Acceptarea primirii de foloase necuvenite a avut drept mobil, în mod evident, pronunțarea unei soluții vădit nelegale.

Rezultă fără putință de tăgadă că fapta comisă de inculpat A. prin pronunțarea unei soluții în vădită contradicție cu actele normative incidente în scopul obținerii unor foloase necuvenite întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public obține pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13^2 din Legea nr.78/2000 raportat la art.297 Cod penal.

Nu se poate reține că prin analiza elementelor constitutive ale acestei infracțiuni s-ar putea pune problema ca instanța să se substituie unei instanțe de control judiciar în contextul în care este evidentă reaua-credință a inculpatei în exercitarea atribuțiilor specifice funcției de magistrat-judecător.

S-a arătat că așa cum s-a reținut în actul de sesizare a instanței, infracţiunile reţinute în sarcina inculpaţilor A., B. și C. au fost săvârşite cu intenţie directă, persoanele cercetate prevăzând rezultatul faptelor lor și urmărind producerea acestuia.

Astfel, urmărind obținerea unor foloase necuvenite, inculpata A. și-a încălcat atribuțiile ce-i reveneau, pronunțând o hotărâre judecătorească în vădită contradicție cu actele normative invocate, prin care a urmărit în mod evident favorizarea reclamanților**.**

Totodată, inculpații B. și C. au prevăzut rezultatul faptelor lor și au urmărit producerea acestuia, în contextul în care cunoșteau poziția Consiliului Local ....

WWW.JURI.RO

cu privire la solicitările formulate de concesionari/reclamanți, precum și prevederile hotărârilor Consiliului Local .... pe care le-au nesocotit prin adresa înaintată instanței de judecată.

S-a menţionat că terenurile concesionate se puteau vinde numai cu consimțământul proprietarului, în speță Consiliul Local .... şi că nu a existat o hotărâre prin care să se aprobe vânzarea ci doar o analiză a prețului pe care concesionarii erau dispuși să-l plătească, autoritatea locală nefiind de acord cu acest preț.

Motivarea că dispozițiile legale la care s-a făcut referire în actul de acuzare că au fost încălcate de către inculpatul B. în exercitarea defectuoasă a atribuțiilor ce-i reveneau în calitate de primar al orașului .... ar fi prea generale și că „obligația de asigurare a respectării drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, a prevederilor Constituției precum și punerea în aplicarea hotărârilor consiliului local" nu ar putea reprezenta în mod punctual o atribuție de serviciu a primarului în sensul standardului obiectiv avut în vedere de Curtea Constituțională în cuprinsul Deciziei nr. 405/2016 nu poate fi primită.

S-a susţinut că, în caz contrar niciun primar nu ar mai putea fi tras la răspundere penală pentru exercitarea defectuoasă a atribuțiilor de serviciu, atunci când acesta încalcă o hotărâre de consiliu local și ar putea să acționeze în mod arbitrar.

Susținerea că, în realitate, acuzația ar fi formulată exclusiv prin raportare la încălcarea unor dispoziții menționate în hotărâri ale Consiliului Local .... este neîntemeiată.

S-a arătat că primarul oraşului ...., B., a nesocotit hotărâri ale Consiliului Local ...., dar Legea nr.215/2001, la care s-a făcut referire expresă în actul de acuzare, este un act normativ care impune primarului o conduită expresă.

Inculpatul B. cu ştiinţă, şi-a încălcat atribuţiile de serviciu stabilite prin Legea nr.215/2001 privind administraţia publică locală, hotărârilor şi ordonanţelor Guvernului, a hotărârilor consiliului local, prin nesocotirea hotărârilor Consiliului Local .... care stabileau condiţiile în care se puteau înstrăina, în anumite situaţii, terenurile ce făceau obiectul unor contracte de concesiune, a comunicat Judecătoriei ...., că unitatea administrativ-teritorială îşi însuşeşte rapoartele de evaluare întocmite de către evaluatorul autorizat pentru terenurile a căror vânzare se solicitase, „atâta timp cât cei trei concesionari nu solicită Primăriei oraşului .... restituirea unor eventuale diferenţe de bani", menţionând totodată că „rămâne la latitudinea instanţei oportunitatea vânzării", poziţie procesuală materializată prin adresa înregistrată cu nr. 26.701/10.11.2010, semnată de acesta, în calitate de primar - invocată de către inculpata A. în considerentele sentinţei civile amintite - faptă prin care unitatea administrativ-teritorială .... a fost păgubită cu suma de 920.716,64 lei (214.734,39 euro) şi au fost obţinute foloase necuvenite de către reclamanţii din dosarul civil sus-menţionat şi prin care s-au creat premisele neatacării de către departamentul juridic a acestei hotărâri prin care în mod evident fuseseră afectate în mod negativ interesele legitime ale unităţii administrativ-teritoriale .....

WWW.JURI.RO

Inculpatul B. și-a încălcat atribuțiile legale, cu atât mai mult cu cât Consiliul Local .... nu aprobase vânzarea terenurilor concesionate în nicio situație ci doar luase în discuție prețul agreat de concesionari. Totodată, Legea nr. 215/2001 privind administrația publică locală, la care se face referire în actul de sesizare, prevede în ce condiții consiliile locale hotărăsc vânzarea unor bunuri ce fac parte din domeniul privat al unității administrativ-teritoriale astfel că și aceste dispoziții au fost încălcate în mod evident.

S-a arătat că şi soluția de achitare a numitei C. este de asemenea neîntemeiată. În mod evident aceasta l-a ajutat pe primarul B. să-și exercite în mod defectuos atribuțiile de serviciu.

În cursul anului 2010, în calitate de secretar al oraşului ...., cu ştiinţă, l-a sprijinit pe primarul B. să-şi încalce atribuţiile de serviciu stabilite prin Legea nr.215/2001, în sensul că, deşi cunoştea poziţia Consiliului Local .... cu privire la cererile concesionarilor, reclamanţi în cauza înregistrată la Judecătoria .... cu nr...../310/2010, a semnat adresa prin care s-a comunicat Judecătoriei .... poziţia procesuală a unităţii administrativ-teritoriale ...., cu referire la susţinerile reclamanţilor din dosarul menţionat, atât în calitatea deţinută dar şi pentru consilierul juridic T., deşi în realitate Consiliul Local .... nu fusese de acord să vândă terenurile concesionate la preţurile agreate de reclamanţi iar rapoartele de evaluare nu fuseseră aprobate prin hotărâre de consiliu local, context în care a contribuit la păgubirea unităţii administrativ teritoriale .... cu suma de 920.716,64 lei (214.734,39 euro), care constituie totodată un folos necuvenit pentru concesionari/reclamanţi şi prin care s-au creat premisele neatacării de către departamentul juridic a acestei hotărâri prin care în mod evident fuseseră afectate în mod negativ interesele legitime ale unităţii administrativ-teritoriale .....

Judecător A. a procedat la conexarea cauzelor înregistrate cu nr. ..../310/2010 şi nr. ..../310/2010 la dosarul cu nr. ..../310/2010.

În realitate este lesne de observat că întrunirea pricinilor a fost una forțată (aspect ce reiese de altfel și din declarația martorei Ț.) și confirmă fără putință de tăgadă înțelegerea frauduloasă făcută de magistratul judecător A. cu I..

Astfel, deși exista identitate de părți, obiectul cauzelor era diferit și trebuia să se analizeze, în fiecare caz în parte, dacă sunt respectate condițiile prevăzute de actele normative incidente în sensul încheierii contractelor de vânzare-cumpărare, inclusiv îndeplinirea obligațiilor contractuale asumate. În aceeași ordine de idei, formularea unor acțiuni având ca obiect „obligaţie de a face”, în contextul în care nu a existat un refuz concret al reprezentanților unității administrativ-teritoriale de a vinde terenurile concesionate la un preț determinat în conformitate cu prevederile HCL nr. 248/2006, în vigoare la acea dată, confirmă înțelegerea frauduloasă dintre sus-numiții.

În concluzie Parchetul a arătat că se impunea condamnarea inculpaților A., B. şi C. la pedepse cu închisoarea, orientate către maximul special, cu executare în regim de detenție, pentru comiterea infracțiunilor reținute în sarcina acestora prin rechizitoriu.

Totodată s-a solicitat a fi avute în vedere și recomandările privind individualizarea pedepselor aplicate pentru infracțiunile de corupție întocmite de

WWW.JURI.RO

grupul de lucru privind individualizarea pedepselor aplicate pentru infracțiunile de corupție din cadrul I.C.C.J., depuse la dosarul cauzei la termenul din 14.12.2017.

Apelul inculpatei A.

Inculpata a solicitat desființarea sentinţei şi a încheierilor din datele de 06 martie 2017, 27 martie 2017 şi, respectiv 18 octombrie 2017 şi pronunţarea unei noi hotărâri prin care să se dispună *achitarea sa, în baza* art.396 alin. (5) Cod procedură penală rapaportat la art.16 alin.(1) lit. a) Cod procedură penală pentru săvârşirea infracţiunii de luare de mita, înlăturarea dispoziţiei privind confiscarea de la inculpata, în temeiul art.254 alin. (3) Cod penal, a sumei de 500 euro, echivalent în lei la data plăţii efective, ridicarea măsurii sechestrului asigurător aplicat asupra imobilului aparţinând inculpatei, respectiv asupra imobilului situat în ...., până la concurenţa sumei de 500 de euro, 'înlăturarea obligării inculpatei la plata sumei de 1.200 lei, reprezentând cheltuieli judiciare avansate de stat şi menţinerea soluţiei de achitare cu privire la săvârşirea infracţiunii de abuz în serviciu, cu schimbarea temeiului de drept incident ca fiind art. 396 alin. (5) Cod procedură penală raportat la art.16 alin. (1) lit. a) Cod procedură penală. S-a mai solicitat şi menținerea dispozițiilor privind schimbarea încadrării juridice a faptelor, în urma evaluării legii penale mai favorabile.

Cu privire la netemeinicia încheierilor din datele de 06 martie 2017 şi 27 martie 2017 s-au arătat următoarele:

La data de 13 ianuarie 2017 a fost audiat martorul H., iar consemnarea declaraţiei sale (vol.l file 132-134 ds. prima instanţa) a fost deficitară, respectiv nu s-a consemnat tot ceea ce a declarat, iar cele consemnate au diferit în unele segmente de cele afirmate de acesta.

A fost solicitat ca - pe baza audierii înregistrării şedinţei - să se facă cuvenitele completări şi rectificări, dar cererea scrisă (formulata la data de 17.02.2017 - vol.l fila 240-242 ds. prima instanţa) a fost respinsă prin ***încheierea*** din data de **06.03.2017** în condiţiile în care *preşedintele completului de judecată pusese pe această cerere o rezoluţie prin care a dispus următoarele : „ se va pune in discuţie la termen. înştiinţare departament informatic pentru asigurare prezenta specialist la termen."*

Preşedintele completului de judecată şi-a încălcat propria dispoziţie din data de 17.02.2017 şi a respins la termenul din 06.03.2017 cererea, cu motivarea că martorul a semnat declaraţia fără obiecţiuni.

Motivarea pe care a găsit-o pentru respingerea cererii este nelegală, deoarece însuşi legiuitorul a stabilit necesitatea înregistrărilor şedinţelor de judecată, iar scopul legii nu poate fi decât acela de a preveni greşeli, inclusiv de consemnare, iar în cazul în care asemenea greşeli să săvârşesc, să poată fi remediate.

La data de 6 martie 2017 a fost audiată martora R., iar consemnarea declaraţiei sale (vol.ll file 51-53 ds. prima instanţa) a fost deficitară, respectiv nu s-a consemnat tot ceea ce a declarat, iar cele consemnate au diferit în unele segmente de cele afirmate de acesta.

WWW.JURI.RO

Afirmaţiile neconsemnate justificau cu evidenţă înlăturarea declaraţiilor pe care martora le-a dat în cursul urmăririi penale şi dovedeau nelegala administrare a probelor în acea fază a procesului penal.

Cu privire la nelegalitatea şi netemeinicia încheierii din data de 18 octombrie 2017 s-a arătat că aceasta este *nelegala/netemeinica* pentru că *au fost respinse cereri de probatorii* în condiţiile în care probele propuse erau deopotrivă concludente, pertinente si utile soluţionării cauzei.

Prin cererea de administrare de probatorii (vol.III file 39-47 ds. prima instanţa) s-a solicitat:

- *emiterea unei adrese către Tribunalul* - pentru dovedirea *contextului premergător* formulării denunţurilor, motivaţiile de ordin personal ale denunţătorilor ***I. şi F., arestaţi preventiv,*** respectiv obţinerea libertăţii in schimbul denunţurilor (ceea ce s-a şi întâmplat) şi examinarea aspectului referitor la *credibilitatea acestor denunţători.*

- *întocmirea unei adrese către Primăria oraşului* .... pentru indicarea - în vederea ascultării în calitate de martori- a persoanelor cu atribuţii de calculare a preţului de folosinţă a terenurilor;

- *audierea ca martor a numitei Y..*

Instanţa nu a motivat respingerea cererii de obţinere de relaţii de la Primăria .... referitoare la persoanele care au atribuţii de calculare a preţului de folosinţă/an al terenurilor şi a persoanelor cu atribuţii de calculare a preţului final de vânzare si întocmire factura.

Referitor la nelegalitatea sentinţei s-a arătat că instanţa de fond :

- a reţinut o modalitate de săvârşire a infracţiunii de luare de mită cu care nu a fost sesizată;

- a respins cererea de înlăturare a unor probe nelegal administrate;

- a dat prevalenţă nelegală probatoriului administrat în cursul urmăririi penale în detrimentul probelor administrate nemijlocit de instanţă;

- a lăsat să producă efecte juridice probatoriul administrat nelegal în cursul urmăririi penale, cu nerespectarea interdicţiei absolute statuate în cuprinsul normelor procesual penale ale art.101 alin.1-3 din Codul de procedură penală privind interzicerea explicită a administrării probelor prin practici neloiale;

- a înlăturat prezumţia de nevinovăţie în mod nelegal, încălcând principiul impus de art.103 alin. 2 Cod procedură penala privind standardul probei dincolo de orice dubiu rezonabil si făcând abstracţie de imperativul ca hotărârea de condamnare să se bazeze pe probe certe de vinovăţie, care exclud orice posibilitate ca inculpatul să fie nevinovat;

Referitor la netemeinicia sentinţei, s-au arătat următoarele:

- interpretarea şi analiza probelor dată de judecător l-a condus la greşitele concluzii *că* I. *i-a promis inculpatei un folos material,* în calitate de magistrat judecător în cadrul Judecătoriei ...., în vara anului 2010, *ar fi acceptat/nu ar fi respins această promisiune în schimbul pronunţării unei hotărâri judecătoreşti favorabile intereselor lui şi într-un termen scurt* (sens în care **a** pronunţat sentinţa civilă nr. 1368/11.11.2010 în dosarul înregistrat la Judecătoria .... cu nr. ..../310/2010) *şi că ar fi primit prin intermediul martorei R. un folos necuvenit*

WWW.JURI.RO

(un articol vestimentar în valoare de aproximativ 500 euro) în cursul aceluiaşi an;

- judecătorul primei instanţe nu a determinat obiectul mitei;

- motivarea este contradictorie;

- hotărârea s-a întemeiat pe denunţuri şi declaraţii nelegal obţinute de către procurori;

- hotărârea prin care s-a reţinut existenţa acceptării/nerespingerii promisiunii s-a întemeiat greşit pe probe directe (denunţ şi declaraţii) provenite de la una şi aceeaşi persoană (I.), interesată în a obţine punerea în libertate si tratament penal atenuat în cauza în care era anchetata, în condiţiile în care am contestat veridicitatea lor;

- conţinutul discuţiei din magazinul lui R. nu a fost probat în sensul elementului material al infracţiunii;

- hotărârea prin care s-a reţinut existenţa *remiterii pretinsului folos* necuvenit s-a întemeiat pe probe directe (declaraţii) provenite de la una şi aceeaşi persoană (R.), asupra căreia s-au exercitat mijloace de constrângere de către anchetatori,m condiţiile în care s-a contestat veridicitatea lor;

- nu au fost probate *nici remiterea* vreunui obiect de către I. prin intermediul lui R. şi *nici despre ce obiect* ar fi fost vorba;

- au fost ignorate *contradicţiile evidente* între denunţurile şi declaraţiile lui I., apreciindu-se vădit contra realităţii că acesta a avut o poziţie constantă;

Referitor la infracţiunea de luare de mită:

S-a arătat că deşi judecătorul primei instanţei a fost sesizat prin rechizitoriu cu fapta de a fi acceptat promisiunea de primire a unui folos necuvenit, acesta reţine în hotărâre că „materialul probator administrat în cauză demonstrează dincolo de orice dubiu rezonabil acceptarea de către inculpată a promisiunii de bani sau de alte foloase" (pag. 16 alin. 2 din sentinţă) ceea ce contravine dispoziţiilor art. 371 Cod procedură penala.

S-a susţinut că motivarea sentinţei este contradictorie, judecătorul cauzei trebuind să stabilească cu prioritate dacă procedura judiciară din cursul urmăririi penale a fost sau nu a fost echitabilă.

Inculpata, prin apărător susţine că modul în care s-au primit pretinsele denunţuri şi modul în care au fost luate declaraţiile martorilor nu corespunde nici standardului de caracter echitabil în sensul jurisprudenţei constante a CEDO şi nici nu conţine informaţii esenţiale concordante, iar în cursul urmăririi penale a fost i-a fost suprimat practic dreptul la apărare.

Referitor la denunţuri, s-a arătat că acestea au fost făcute după 6 ani de numiţii J. (vol. I file 4-7 ds. up) şi F. (vol. I file 14-15 ds. up), iar în cuprinsul acestor denunţuri nu se menţionează numele martorei R. - pretins intermediar al primirii mitei. Numele acestei martore fiind menţionat pentru prima dată abia a doua zi, la 26.02.2016, de către I., în cuprinsul denunţului său (vol.l file 8-10 ds. up)

Atât denunţătorul I., cât şi F. sunt persoane care - la data formulării denunţurilor (19.02.2016 si 26.02.2016) -se aflau în stare de arest preventiv,iar denunţurile exclud orice credibilitate, nefiind nicidecum formulate în interesul aflării adevărului, ci în mod clar în interes propriu, si anume pentru obţinerea

WWW.JURI.RO

libertăţii în schimbul delaţiunii; cei doi denunţători fiind puşi în libertate nu prin vreo hotărâre judecătoreasca, ci prin încetarea de drept a măsurii arestului preventiv.

S-a susţinut existenţa unui veritabil „modus operandi" al procurorului Z. în instrumentarea dosarelor şi a efectuării anchetelor şi anume ancheta bazata pe trocuri cu inculpaţii arestaţi preventiv, pe promisiuni de oferire a libertăţii in schimbul delaţiunilor, mod de anchetă s-a realizat, în opinia inculpatei şi în prezenta cauză.

S-a arătat că sunt neconcordante în chestiuni esenţiale între: denunţul lui I. din 26.02.2016 (filele 8-10 vol. I ds. u.p.) şi înscrisul intitulat „denunţ" datat 14.03.2016 (file 128-130 voi. II ds. u.p.), că la o privire de ansamblu asupra activităţii de la urmărire penala se putea observa cu uşurinţă că niciunul dintre denunţători nu a dat o explicaţie coerentă şi satisfăcătoare în raport cu criteriile morale pentru care nu a denunţat pretinsele infracţiuni la o dată mult mai apropiată de data săvârşirii lor.

În mod greşit judecătorul primei instanţe a dat credibilitate declaraţiilor de la urmărirea penală şi denunţurilor, deoarece aceste probe au fost administrate în lipsa înştiinţării inculpatei cu privire la faptul că este suspectată de săvârşirea unei infracţiuni de luare de mită.

Totodată prin Ordonanţa din 19.05.2016 (vol.IV file 271-273 ds. u.p.) a fost respinsă cererea de reaudiere a martorilor şi martorilor denunţători formulată la data de 22.04.2016 (voi. IV fila 180 ds. u.p.) - indiciu clar pentru orice magistrat că procedura la urmărire penală nu s-a dorit a fi echitabilă.

Inculpata susţine că din analiza probelor nu rezultă că I. i-ar fi promis vreun folos material sau bani în schimbul unei hotărâri judecătoreşti favorabile intereselor lui. Discuţia purtată de către inculpata A. cu martorul - denunţător I. - pe tema medicala a intervenţiei .... este confirmată atât de către denunţător, cat si de către martora R., iar înlăturarea acestor afirmaţii s-a realizat de către judecătorul primei instanţe printr-un raţionament care nu are la bază nici o altă probă

Referitor la conţinutul pretinsei discuţii despre chestiunile judiciare, s-a arătat că unica probă directă invocată de către acuzare şi reţinută de către prima instanţă constă în conţinutul denunţurilor şi declaraţiilor date de I..

Chiar în relatările pe care le-a făcut altor persoane, I. a prezentat variante diferite în chestiuni esenţiale. Astfel, referindu-se la obiectul mitei J. susţine în denunţ (pag. 2 alin. penultim vol.l fila 5 ds. u.p.) că I. i-a spus că preţul intervenţiei sale pentru obţinerea unei soluţii favorabile este de 500 euro; F. susţine în denunţ (pag.2 alin. 3 vol. I fila 15 ds. u.p.) că I. i-a spus că „trebuie să îi dăm judecătoarei suma de 600 euro". În declaraţia de la *urmărire* penală (voL. II fila 120 alin. 4) şi în declaraţia de la instanţă (vol. II fila 48 răspuns întrebare nr. 8) menţine cuantumul sumei şi moneda*; H.* susţine în înscrisul olograf intitulat denunţ (vol. II fila 111 alin. 2 ds. u.p.) că I. le-a propus atât lui, cât şi lui J. şi lui F. să dea fiecare câte 400- 500 euro pentru a cumpăra un cadou judecătoarei. În declaraţia de la urmărirea penala (voi. II fila 116 alin. penultim) şi în declaraţia de la instanţa (voi. I fila 132 verso alin. 4) menţine cuantumul sumei şi moneda.

WWW.JURI.RO

Inculpata, prin apărător susţine că însuşi denunţătorul I. se contrazice şi practic se "încurca în propriile sale ficţiuni (în cuprinsul denunţului din data de 26.02.2016; în cuprinsul declaraţiei olografe intitulate „denunţ" din data de14.03.2016; în declaraţia data în şedinţa publica din 13.01.2017.

Astfel se susţine că întrucât nu a existat o promisiune, nu putea obiectiv să existe acceptare/nerespingere din partea inculpatei

Referitor la cei trei concesionari" (fila 16 alin. penultim din sentinţă) s-a susţinut că aceştia nu au asistat la discuţie, ei doar au relatat cele povestite I., depoziţiile lor neavând caracter de probă directă.

Inculpata susţine că dacă ar fi existat o discuţie profesională în care să se fi aflat opinia sa cu privire la chestiunea litigioasă anterior sesizării instanţei, în mod cert ar fi fost formulată o singură acţiune cu mai mulţi reclamanţi şi cu un singur pârât, iar nu trei cereri diferite. Această explicaţie este dată de martora avocat K. în faţa instanţei de judecată şi a fost ignorată cu desăvârşire de către instanţă. Totodată declaraţia dată de acest martor la Parchet a fost luată nelegal, sub presiune, în stare de temere, sub ameninţarea repetată că i se va schimba calitatea din martoră în suspectă (vol. II fila 236 alin. antepenultim şi fila 237 alin. 1 ds. prima instanţa).

Referitor la remiterea pretinsului folos necuvenit, s-a solicitat a se constata că nu a existat nici folos şi nici remitere, şi că judecătorul primei instanţe oscilează între mai multe obiecte materiale ale mitei care ar fi fost remise de către martora R.:

Astfel, inculpata arată că inconsecvenţa în reţinerea unui anume obiect material al mitei îi încalcă flagrant dreptul la apărare şi constituie o gravă încălcare a obligaţiei judecătorului de a stabili faptele relevante.

Se afirmă că singura probă directă referitoare la pretinsul obiect material al mitei este conţinutul declaraţiilor martorei R..

Referitor la declaraţiile martorei R., se arată că nu sunt constante, mai mult, cele de la urmărirea penală nu sunt luate în condiţii legale şi nu sunt credibile, aceasta afirmând că declaraţia de la urmărirea penala i-a fost dictata sub presiune de către procurorii anchetatori:" practic mie mi s-a dictat ceea ce scrie în aceasta declaraţie".

În declaraţia dată în faţa instanţei, martora R. a arătat că ştia că inculpata A. nu poartă şi nu îi place să poarte haine de blană şi nici obiecte vestimentare opulente. Împrejurarea ca martora R. cunoştea preferinţele vestimentare ale inculpatei este confirmata şi de către martorul I. atât în denunţ cât şi în declaraţii cât şi de martorele W., K. şi A1..

S-a mai arătat că nici declaraţia dată de R. nu este convergentă cu cea a lui I., singura concluzie care se poate trage este aceea că I., beneficiind de poziţia de comandant al Poliţiei oraşului ...., a luat bani de la cei trei martori pentru o dare de mită pe care nu a săvârşit-o în realitate. Şi nu era convingător decât dacă susţinea că a vorbit cu judecătoarea.

Dintr-o altă perspectivă, acuzarea a insistat în a susţine că repartizarea dosarelor s-a urmărit a fi la A.. Dar pentru „manevra" obişnuită în epocă de a introduce o nouă acţiune şi a renunţa la cea/cele care au fost repartizate unui/unor judecători neconvenabili nu era necesar un sfat al unui judecător.

WWW.JURI.RO

În consecinţă s-a solicitat a se constata că materialul probator administrat nu este apt sa determine concluzia că - dincolo de orice îndoială rezonabila -fapta de luare de mita exista, constituie infracţiune şi a fost săvârşita de inculpata, că pretinsa acceptare/nerespingere a promisiunii unui folos material este susţinuta doar de martorul denunţător I. (persoana profund interesata) iar pretinsa remitere a folosului a fost susţinuta doar de martora R. la urmărirea penala, consecinţa a presiunilor şi ameninţărilor exercitate asupra sa de către procurorii anchetatori, în faza de judecata martora revenind asupra poziţiei iniţiale.

Referitor la infracţiunea de abuz în serviciu:

Cu privire la temeiul de achitare, s-a arătat că sentinţa apelata este netemeinica pentru că judecătorul primei instanţe a aplicat în cazul infracţiunii de abuz în serviciu dispoziţiile art.16 alin.1 lit.b teza I Cod procedură penala, deşi erau aplicabile cu prioritate dispoziţiile art.16 alin.1 lit.a Cod procedură penala.

S-a susţinut că pentru existenţa infracţiunii prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, este necesară, atât întrunirea elementelor constitutive ale infracţiunilor de abuz în serviciu prevăzute de Codul penal (existenta unei pagube cât şi urmarea imediată prevăzută de legea specială - avantajul, între cele două componente trebuind să existe raport de cauzalitate.

Cu privire la raportul de constatare şi la completarea sa, a solicitat a fi înlăturate, întrucât nu respectă nici pe departe exigentele impuse de Convenţia Europeana a Drepturilor Omului, în concret nu respectă standardele impuse de principiul egalităţii armelor şi de principiul contradictorialităţii din perspectiva obligaţiei organelor judiciare de a asigura un proces echitabil, impus de art. 6 paragraf 1 din Convenţia Europeana a Drepturilor Omului.

În motivarea scrisă s-a susţinut că inculpata a fost privată de posibilitatea de a contesta prin administrarea unui alt mijloc de probă raportul de constatare efectuat în cauză încă din cursul urmăririi penale, când organul de urmărire penală a respins atât prin Ordonanţa nr. ..../P/2016 din data de 04.05.2016 (ce nu i-a fost comunicata niciodată şi care nici nu se afla la dosarul UP înaintat instanţei) şi prin Ordonanţa nr. ..../P/2016 din 19.05.2016 (f 271-273 voi. IV ds. UP) cererea de efectuare a unei expertize, formulată prin nota de probatorii (f 179-182 voi. IV ds. UP).

Raportul de constatare, arată inculpata, este întocmit în mod tendenţios cu flagranta încălcare a dispoziţiilor Hotărârii Consiliului Local al oraşului ...., luându-se ca baza de calcul la stabilirea preţului de vânzare a terenurilor preţul de concesiune al acestora , pe care acuzare îl confunda în mod voit cu preţul de folosinţa.

În mod cu totul greşit specialistul DNA a luat în considerare, în ambele variante ale raportului de constatare, preţul concesiunilor (95.850 euro stabilit de art. 4 contract concesiune nr. 26543/31.10.2007 -f 144 voi. I ds. UP ; 105.028 euro stabilit de art. 4 contract concesiune nr. 26883/31.10.2007 - f 33 voi. I ds. UP ; 84.989 euro stabilit de art. 4 contract concesiune nr. 2653/26.10.2007 -f 177 voi. I ds. UP).

În mod corect trebuia luat în considerare preţul de folosinţa al terenurilor concesionate, care este cu totul altceva şi în privinţa acestuia legiuitorul local (în

WWW.JURI.RO

speţa Consiliul Local al oraşului ....) stabilise reguli clare atât în ce priveşte modalitatea de calcul cât şi compartimentele din cadrul Primăriei oraşului .... care urmau să efectueze acea operaţiune.

Cu privire la modalitatea corectă de calcul a preţului final de vânzare a terenurilor care au făcut obiectul contractelor de vânzare-cumpărare încheiate în baza Sentinţei civile nr. 1368/11.11.2010 a Judecătoriei .... pronunţată de subsemnata - acesta este reflectata ca atare în cuprinsul fiselor de calcul preţ final de vânzare aferente facturilor nr. 1973,1974 şi 1975 emise la data de 29.12.2010 în vederea încheierii contractelor de vânzare-cumpărare cu reclamanţii din dosarul nr. ..../310/2010 al Judecătoriei .....

Potrivit modalităţii de calcul instituite prin art. 3 din HCL nr. 248/2006 – s-a arătat că nu reclamanţii erau aceia care ar mai fi datorat vreo diferenţa de bani către UAT ...., ci dimpotrivă obligaţia de restituire incumba entităţii locale, însă reclamanţii renunţaseră în cursul litigiului civil să solicite respectivele diferenţe băneşti , situaţie în care pârâţii nu au solicitat efectuarea unei expertize judiciare de evaluare a terenurilor, însuşindu-şi rapoartele de evaluare întocmite de evaluatorul autorizat M..

Sub aspectul inexistentei prejudiciului în dauna UAT .... şi, respectiv a avantajului patrimonial în favoarea reclamanţilor prezintă relevanţă şi faptul că UAT .... nu numai ca nu s-a constituit parte civila în procesul penal, ci mai mult, nici măcar nu a fost conceptată ca persoana vătămata în actul de sesizare a instanţei. Constatările şi concluziile Raportului de audit financiar al contului de execuţie bugetara pe perioada 01.01.2010-31.12.2010 la U.A.T.O. .... întocmit de către auditori publici externi din cadrul Camerei de Conturi Prahova, raport înregistrat la Primăria or. .... sub nr. 15789/27.07.2011 (f146- 160 voi. III ds. instanţa).

Apelul inculpatului B.

Prin apelul formulat, inculpatul a solicitat desființarea în parte a sentinței în sensul schimbării temeiului de drept al soluției de achitare pentru săvârşirea infracţiunii de abuz în serviciu, dacă funcţionarul public a obţinut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13^2 din Legea nr.78/2000 raportat la art. 297 alin.1 din Codul penal, cu aplicarea art.5 din Codul penal, din cel prevăzut de dispozițiile art.396 alin.5 din Codul de procedură penală, raportat la art. 16 alin.1 lit. b teza a II-a din Codul de procedură penală, în cel prevăzut de dispozițiile art.396 alin 5 din Codul de procedură penală, raportat la art.16 alin.1 lit. b teza I din Codul de procedură penală.

În motivarea scrisă a căii de atac inculpatul, prin apărător, a arătat că instanţa de fond a dispus soluţia de achitare raportându-se doar la lipsa formei de vinovăţie prevăzute de lege, în condiţiile în care soluţia de achitare trebuia să reflecte cu prioritate lipsa de temei juridic al acţiunii penale în latura obiectivă a infracţiunii.

S-a arătat că, deşi în cauză este invocată încălcarea unor dispoziţii din Legea nr.215/2001 privind administraţia publica locală, în realitate acuzaţia este formulată prin raportare la încălcarea unei dispoziţii menţionate în hotărâri succesive ale Consiliului local ...., cu privire la preţul solicitat în cazul în care se solicita autorităţii deliberative vânzarea către concesionari a unor terenuri.

WWW.JURI.RO

Menţiunea organelor de urmărire penală potrivit căreia inculpatul şi-ar fi încălcat atribuţiile stabilite prin Legea nr. 275/2001 privind administraţia publică locala este una extrem de lapidara, în cuprinsul Deciziei Curţii Constituţionale nr.405/15.06.2016 arătându-se că unei persoane nu i se poate imputa încălcarea standardului obiectiv prin constatarea neîndeplinirii de către aceasta a unor prescripţii implicite nedeterminabile la nivel normativ.

Astfel, semnarea de către primar a unei adrese, în calitate de reprezentant al unei unităţi administrativ teritoriale reprezintă o condiţie de forma pentru validitatea documentului, în sensul că este realizată garanţia ca respectivul document provine de la autoritatea publică locală al cărei reprezentant este inculpatul, fără ca aceasta să însemne atestarea de plano a conţinutului juridic al acesteia.

Inculpatul a criticat omisiunea de a evidenţia dispoziţiile legale a căror presupusă încălcare ar fi constituit infracţiunea de abuz în serviciu. S-a solicitat a se observa ca acuzaţia formulata împotriva sa nu releva în mod concret care ar fi fost atribuţiile de serviciu ale Primarului pretins încălcate, organele de urmărire penala limitându-se la a face trimitere în mod generic la dispoziţiile art. 61 alin. 2 din Legea nr. 215/2001.

În ceea ce priveşte atribuţiile de serviciu ale Primarului, acestea sunt reglementate de dispoziţiile art. 63 din Legea nr. 215/20017, obligaţia de *„asigurare a respectării drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale cetăţenilor, a prevederilor Constituţiei, precum şi punerea în aplicare a hotărârilor consiliului local",* nu reprezintă o atribuţie de serviciu a Primarului în sensul standardului obiectiv afirmat de Curtea Constituţionala în cuprinsul Deciziei nr. 405/2016, ci o dispoziţie generala cu caracter de principiu care consacra rolul şi locul primarului în administraţia publica.

Faptul ca dispoziţiile art.61 alin.2 din Legea nr.215/2001nu reglementează o atribuţie de serviciu specifica funcţiei de Primar rezultă şi din cuprinsul alin. 3 al aceluiaşi articol, potrivit căruia punerea în aplicare a activităţilor date în competenta sa prin actele normative prevăzute la alin. 2 este adusă la îndeplinire de către aparatul de specialitate al Primarului, structurat, la rândul său în compartimente funcţionale cu atribuţii specifice stabilite prin lege.

Semnarea de către Primar a unei adrese în calitate de reprezentant al unităţii administrativ teritoriale reprezintă o condiţie de forma pentru validitatea documentului.

Inculpatul a arătat că nu a existat o atribuţie de serviciu de a exercita căile de atac prevăzute de lege, iar în litigiile în care unitatea administrativa teritoriala .... a fost/este parte, prerogativa exercitării cailor de atac prevăzute de lege aparţine întotdeauna consilierului juridic.

Referitor la legalitatea operaţiunii de vânzare a terenurilor concesionate de către Oraşul .... s-a arătat că voinţa Consiliului Local .... a fost de a înstrăina terenurile proprietate privata a oraşului .... care făceau obiectul unor concesiuni, către concesionarii acestor terenuri, daca aceştia ar fi fost constructori de buna credinţa pe acel teren si ar fi plătit redevenţele la zi.

Astfel, F., H. şi E. îndeplineau condiţiile prevăzute de lege pentru a fi titulari ai dreptului de preemţiune prevăzut de dispoziţiile art. 123 alin. 3 din

WWW.JURI.RO

Legea nr. 215/2001, drept pe care si l-au exercitat in anul 2010 prin formularea către Consiliul Local .... a cererilor de vânzare a terenurilor.

În ceea ce priveşte preţul la care ar fi trebuit să se facă vânzarea, acesta a fost calculat de către Serviciu financiar-contabil, prognoza şi salarizare în conformitate cu dispoziţiile HCL nr. 193/2006 si ale HCL nr. 248/2006, iar formula de calcul a preţului final de vânzare a fost cea stipulata de art.3 din cuprinsul HCL nr. 248/2006.

S-a mai arătat că adresa nr.26701/10.11.2010 nu cuprinde un act de dispoziţie al Primarului privind însuşirea rapoartelor de evaluare extrajudiciară întocmite de expertul M. pentru terenurile concesionate numiţilor H., L. si F..

De altfel, această adresă nu face decât să constate acordul membrilor Consiliului Local .... exprimat în cadrul şedinţei din data de 06.08.2010, împrejurare care corespunde exigenţei dispoziţiilor art. 123 alin. 3 din Legea nr. 215/2001 potrivit cărora *„Preţul de vânzare se stabileşte pe baza unui raport de evaluare, aprobat de consiliul local sau judeţean, după caz."*

Încheierea de către unitatea administrativ teritoriala .... a contractelor de vânzare a terenurilor proprietate privată care au făcut obiect al contractelor de concesiune s-a făcut in mod legal, exclusiv la valoarea preţului final de vânzare stabilit conform HCL nr. 183/2006 şi HCL nr. 248/2006.

Potrivit Raportului de audit financiar întocmit de Curtea de Conturi a României - Camera de Conturi Prahova, înregistrat la Primăria .... sub nr. 15780/27.07.2011 nu se regăseşte nicio menţiune referitoare la încălcarea dispoziţiilor legale in materia concesiunilor sau la cauzarea vreunui prejudiciu in dauna Primăriei ..... Astfel, activitatea de control efectuata de către Curtea de Conturi a României cu privire la exerciţiul financiar al unităţii administrativ teritoriale .... aferent anului 2010 nu a relevat nicio încălcare a dispoziţiilor legale in materia concesiunilor şi nicio prejudiciere a intereselor patrimoniale ale acesteia.

În prezenta cauză nu există constituire de parte civilă, împrejurare care dovedeşte faptul ca persoana pretins vătămata, unitatea administrativ teritorială ...., nu a suferit în realitate nicio pagubă.

S-a solicitat să se constate că probele administrate în cauza dovedesc dincolo de orice îndoiala faptul că inculpatul nu a avut niciodată intenţia de a le asigura numiţilor F., H. şi E. obţinerea vreunui folos.

Concret, procesul-verbal al şedinţei Consiliului Local .... din data de 06.08.2010 dovedeşte în mod obiectiv faptul că s-a opus încheierii contractelor de vânzare-cumpărare cu cei trei concesionari.

Analizând legalitatea şi temeinicia hotărârii atacate prin prisma criticilor formulate, a actelor dosarului, precum şi din oficiu, conform dispoziţiilor art.417 alin.2 din Codul de procedură penală, Înalta Curte constată următoarele:

Prin rechizitoriul nr...../P/2016 din data de 20.05.2016 emis de Direcţia Naţională Anticorupţie - Serviciul Teritorial Ploieşti s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaţilor :

-A., sub aspectul săvârşirii infracţiunilor de **luare de mită** prevăzută de art.289 alin.1 din Codul penal din 1969 raportat la art.7 lit.b din Legea

WWW.JURI.RO

nr.78/2000 cu aplicarea art.5 Cod penal şi **abuz în serviciu**, dacă funcţionarul public a obţinut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13^2 din Legea nr.78/2000 raportat la art.297 alin.1 din Codul penal cu aplicarea art.5 din Codul penal

- B. pentru săvârşirea infracţiunii de **abuz în serviciu**, dacă funcţionarul public a obţinut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.13^2 din Legea nr.78/2000 raportat la art.297 alin.1 din Codul penal cu aplicarea art.5 Cod penal.

- C. pentru **complicitate la abuz în serviciu**, dacă funcţionarul a obţinut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art.48 din Codul penal raportat la art.13^2 din Legea nr.78/2000 combinat cu art.287 alin.1 din Codul penal cu aplicarea art.5 din Codul penal,

În actul de sesizare s-a reţinut, în esenţă, că inculpata **A.**, în calitate de magistrat judecător în cadrul Judecătoriei ...., în vara anului 2010, a acceptat promisiunea făcută de ofiţerul de poliţie I., la acea dată şef al Poliţiei Oraşului ...., de a primi un folos necuvenit în schimbul pronunţării unei hotărâri judecătoreşti favorabile intereselor acestuia şi într-un termen scurt (sens în care a pronunţat sentinţa civilă nr.1368/11.11.2010 în dosarul înregistrat la Judecătoria .... cu nr...../310/2010) şi a şi primit prin intermediul martorei R. un folos necuvenit (un articol vestimentar în valoare de aproximativ 500 euro) în cursul aceluiaşi an.

S-a mai reţinut că, fiind învestită, în calitate de judecător la Judecătoria ...., cu soluţionarea dosarului civil înregistrat sub nr...../310/2010, în care a pronunţat sentinţa civilă nr.1368/11.11.2010, inculpata şi-a încălcat atribuţiile de serviciu stabilite prin art.4 alin.1 din Legea nr.303/2004, în conformitate cu care judecătorii şi procurorii sunt obligaţi ca, prin întreaga lor activitate să asigure supremaţia legii, pronunţând o soluţie vădit contrară actelor normative incidente, respectiv art.123 din Legea nr.215/2001 privind administraţia publică locală, care prevede în ce condiţii consiliile locale hotărăsc vânzarea unor bunuri ce fac parte din domeniul privat al unităţii administrativ teritoriale şi Hotărârii Consiliului Local .... cu nr.248/2006, care stabilea care este modalitatea de calcul al preţului vânzării terenurilor ce făceau subiectul unor contracte de concesiune în vigoare la acea dată, obligând abuziv autoritatea publică locală să vândă terenuri anterior concesionate în preţuri determinate altfel decât prevedeau aceste acte normative, prin care au fost obţinute foloase necuvenite de către reclamanţi şi a fost păgubit bugetul unităţii administrativ-teritoriale .... cu suma de 920.716,64 lei (214.734,39 euro), tocmai ca urmare a faptului că acceptase promisiunea lui I. de a primi un folos necuvenit, pentru a pronunţa cu celeritate o soluţie favorabilă acestuia şi celorlalte persoane interesate.

În ceea ce îl priveşte pe inculpatul **B.,** s-a arătat că în cursul anului 2010, în calitate de primar al oraşului ...., judeţul Prahova, cu ştiinţă şi-a încălcat atribuţiile de serviciu stabilite prin Legea nr.215/2001 privind administraţia publică locală în sensul că, deşi ar fi trebuit să asigure respectarea drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale cetăţenilor, a prevederilor Constituţiei, precum şi punerea în aplicare a legilor, a decretelor Preşedintelui României, a hotărârilor şi ordonanţelor Guvernului, a hotărârilor consiliului local, prin nesocotirea

WWW.LEGEA.RO

hotărârilor Consiliului Local .... care stabileau condiţiile în care se puteau înstrăina în anumite situaţii, terenurile ce făceau obiectul unor contracte de concesiune a comunicat Judecătoriei ...., care solicitase Consiliului Local .... să exprime poziţia procesuală faţă de susţinerile reclamanţilor din dosarul înregistrat cu nr...../310/2010 că Primăria Oraşului ...., că îşi însuşeşte rapoartele de evaluare întocmite de către evaluatorul autorizat pentru terenurile a căror vânzare se solicitase „atâta timp cât cei 3 concesionari nu solicită Primăriei oraşului .... restituirea unor cuvenite diferenţe de bani", menţionând totodată că „rămâne la latitudinea instanţei oportunitatea vânzării".

Această poziţie procesuală a fost materializată prin adresa înregistrată cu nr.26.701/10.11.2010, semnată de inculpat, în calitate de primar, adresă ce a fost invocată de către inculpata A. în considerentele sentinţei civile amintite, faptă prin care unitatea administrativ teritorială .... a fost păgubită cu suma de 920.716,64 lei (214.734,39 euro) şi au fost obţinute foloase necuvenite de către reclamanţii din dosarul civil sus-menţionat şi prin care s-au creat premisele neatacării de către departamentul juridic a acestei hotărâri prin care în mod evident fuseseră efectuate în mod negativ interesele legitime ale unităţii administrativ teritoriale .....

De asemenea, s-a reţinut că inculpata **C.**, în calitate de secretar al oraşului ...., cu ştiinţă l-a sprijinit pe primarul B., să-şi încalce atribuţiile de serviciu stabilite prin Legea nr.215/2001, în sensul că, deşi cunoştea poziţia Consiliului Local .... cu privire la cererile concesionarilor, reclamanţi în cauza înregistrată la Judecătoria .... sub nr...../310/2010, a semnat adresa prin care s-a comunicat Judecătoriei .... poziţia procesuală a unităţii administrativ teritoriale ...., cu referire la susţinerile reclamanţilor din dosarul menţionat, atât în calitatea deţinută dar şi pentru consilierul juridic T., deşi în realitate Consiliul Local .... nu fusese de acord să vândă terenurile concesionate în preţurile agreate de reclamanţi iar rapoartele de evaluare nu fuseseră aprobate prin hotărâre de consiliu local, context în care a contribuit la păgubirea unităţii administrativ teritoriale .... cu suma de 920.716,64 lei (214.734,39 euro), care constituie totodată un folos necuvenit pentru concesionari/reclamanţi şi prin care s-au creat premisele neatacării de către departamentul juridic a acestei hotărâri prin care în mod evident fuseseră afectate în mod negativ interesele legitime ale unităţii administrativ teritoriale .....

Procedând la propria analiză a materialului probatoriu administrat în această cauză, pe parcursul întregului proces penal, Înalta Curte constată că nu s-a dovedit dincolo de orice îndoială rezonabilă săvârşirea de către inculpaţii A., B. şi C. a infracţiunilor de luare de mită şi abuz în serviciu dacă funcţionarul public a obţinut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, faptele comise de către aceştia nefiind prevăzute de legea penală.

I. Starea de fapt, analiza mijloacelor de probă şi a motivelor de apel invocate de Ministerul Public şi de inculpata A., prin prisma temeiului de achitare prevăzut de dispoziţiile art.16 lit. b teza I din Codul de procedură penală

Infracţiunea de luare de mită

WWW.JURI.RO

Cu titlu preliminar, instanţa de apel reţine că inculpata a fost trimisă în judecată pentru săvârşirea acestei infracţiuni în varianta normativă a acceptării promisiunii unor bani sau alte foloase şi în aceea a primirii ulterior întocmirii actului a unui articol vestimentar - haină de blană - în valoare de aproximativ 500 euro.

În propriul demers analitic, Înalta Curte constată că, din coroborarea elementelor de fapt care rezultă din mijloacele de probă existente la dosar, rezultă fără dubiu următoarele împrejurări stabilite cu caracter de certitudine:

1.Existenţa unor contracte de concesionare a unor terenuri aflate în proprietatea privată a oraşului ...., respectiv:

- contractul de concesiune înregistrat cu nr.26536/31.10.2007, încheiat între Primăria oraşului ...., în calitate de concedent, şi numitul D., în calitate de concesionar, pentru terenul în suprafaţă de 187 m.p., situat în ...., la un preţ de 454 euro/m.p. (84.988 euro); la data de 09.11.2009 s-a încheiat actul adiţional nr. 1 în baza căruia E. a dobândit calitatea de concesionar al aceluiaşi teren, în contextul în care la data de 10.09.2009 acesta cumpărase de la D. imobilul în curs de execuţie edificat de acesta pe terenul în suprafaţă de 187 m.p.;

- contractul de concesiune înregistrat cu nr. 26543/31.10.2007, încheiat între Primăria oraşului ...., în calitate de concedent, şi F., în calitate de concesionar, pentru terenul în suprafaţă de 213 m.p., situat în ...., la un preţ de 450 euro/m.p.;

- contractul de concesiune înregistrat cu nr. 26883/31.10.2007, încheiat între Primăria Oraşului ...., în calitate de concedent şi numita G., prin procurator H., în calitate de concesionar, pentru terenul în suprafaţă de 242 m.p., situat în ...., la un preţ de 434 euro/m.p. (105.028 euro); la data de 06.01.2010 s-a încheiat actul adiţional nr. 1 în baza căruia H. a dobândit calitatea de concesionar al aceluiaşi teren, în contextul în care la data de 17.12.2009 acesta cumpărase de la G. fundaţia ce fusese construită pe terenul în suprafaţă de 242 m.p.

Aceste contracte de concesiune au avut ca destinaţie construirea de locuinţe, concesionarii efectuând ulterior demersuri pentru achiziţionarea terenurilor concesionate.

2. În vara anului 2010, numitul I. (care împreună cu F. a edificat un imobil compus din mai multe apartamente pe terenul concesionat) s-a întâlnit cu inculpata A. - judecător în cadrul Judecătoriei .... - în magazinul aparţinând numitei R., cei doi purtând o discuţie despre posibilitatea de a se adresa instanţelor judecătoreşti în vederea obţinerii dreptului de proprietate asupra terenului concesionat, discuţie la care nu a participat nicio altă persoană.

În cadrul discuţiei purtate de cei doi, inculpata A., i-a comunicat numitului I. opinia sa asupra naturii acţiunilor pe care acesta şi celelalte persoane interesate ar putea să le formuleze, spunându-i totodată că după părerea ei acţiunile sunt admisibile, dar nu ştie opinia celorlalţi colegi judecători.

3. Numitul I., ulterior discuţiei purtate cu inculpata A., i-a contactat pe J. (care îl reprezenta pe L.), F. şi H. şi le-a spus acestora să formuleze cereri de cumpărare a terenurilor către Consiliul Local .... şi apoi să introducă acţiune la Judecătoria .....

WWW.JURI.RO

Urmare a acestor discuţii, cererile au fost formulate la data de 8.07.2010, iar după ce au fost respinse la data de 6.08.2010 de Consiliul Local ...., reclamanţii au introdus acţiuni civile la Judecătoria ...., prin avocat K..

4. Acţiunile formulate de H. şi N. şi de L. şi P. au fost repartizate aceluiaşi complet de judecată al cărui titular era inculpata A. şi, întrucât acţiunea introdusă de F. şi O. a fost repartizată altui complet, iar numitul I. îi solicitase ca toate acţiunile să fie repartizate inculpatei, numita K. a introdus o nouă cerere în numele acestora din urmă, care a fost repartizată completului al cărui titular era inculpata.

Acţiunile au fost conexate prin încheierile din 21.10.2010 şi 4.11.2010 şi au fost soluţionate în favoarea reclamanţilor, prin sentinţa civilă nr.1368 /11.11.2010, pronunţată în dosarul înregistrat la Judecătoria .... cu nr...../310/2010, rămasă definitivă prin neapelare.

5. În luna decembrie a anului 2010, numita R. a cumpărat, la solicitarea numitului I., din Istanbul, un obiect vestimentar destinat inculpatei şi pentru care acesta i-a achitat aproximativ 400-500 de euro, obiect pe care i l-a dat acesteia, când a venit la magazinul său, fără a îi spune însă că este din partea lui I..

Atât prima instanță, cât și Ministerul Public, pornind de la aceste împrejurări şi coroborând declaraţiile martorilor I. şi R., precum şi cele ale martorilor K., J., H. şi F., au concluzionat că materialul probator administrat în cauză demonstrează dincolo de orice dubiu rezonabil săvârşirea infracţiunii de luare de mită, constând în acceptarea de către inculpata A. a promisiunii de bani sau de alte foloase făcute de martorul denunţător I., în schimbul pronunţării unei hotărâri judecătoreşti favorabile intereselor lor, pentru ca ulterior, după ce a pronunţat hotărârea să primească un folos necuvenit prin intermediul numitei R..

În acest sens, judecătorul fondului a considerat că declaraţiile martorilor anterior menţionaţi constituie probe certe care confirmă săvârşirea infracţiunii de luare de mită dedusă judecății, reţinând totodată că *deşi martorul denunţător I. a promis un folos în schimbul sprijinului acordat, inculpata A., a acceptat continuarea discuţiei confidenţiale cu acesta, sfătuindu-l în mod corespunzător pentru a obţine câştig de cauză în contextul demersului judiciar pe care martorul dorea să-l promoveze. De asemenea, a reținut că acceptarea tacită a promisiunii făcute de martorul denunţător rezultă din conţinutul discuţiei redate în mod constant de martorul denunţător, dar şi din conduita ulterioară a inculpatei A., aceasta având la dispoziţie posibilitatea de a pune imediat capăt discuţiei prin părăsirea locului pus la dispoziţie de martora R., de a denunţa imediat fapta autorităţilor sau de a forma o declaraţie de abţinerea tocmai pentru că anterior îşi expusese părerea faţă de una dintre persoanele interesate în admiterea cererii.*

Înalta Curte reține că, potrivit art.97 alin.1 din Codul de procedură penală, constituie probă orice element de fapt care servește la constatarea existenței sau inexistenței unei infracțiuni, la identificarea persoanei care a săvârșit-o și la cunoașterea împrejurărilor necesare pentru justa soluționare a cauzei și care contribuie la aflarea adevărului în procesul penal. De asemenea, potrivit art.103 alin.1 din Codul de procedură penală, probele nu au o valoare dinainte stabilită

WWW.JURI.RO

și sunt supuse liberei aprecieri a organelor judiciare în urma evaluării tuturor probelor administrate în cauză.

Principiul liberei aprecieri a probelor lasă instanţei de judecată posibilitatea să aprecieze concludenţa tuturor probelor, iar principiul aflării adevărului impune instanţei să dea valoare doar acelor probe care, coroborate cu alte probe legal administrate, exprimă adevărul.

Pornind de la aceste principii, instanţa de apel constată că probele administrate în prezenta cauză nu dovedesc dincolo de orice îndoială că martorul denunţător a promis, iar inculpata a acceptat promisiunea de a primi bani sau alte foloase, în scopul de a face un act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau în scopul de a face un act contrar acestor îndatoriri. Acţiunile inculpatei, de a discuta despre situaţia juridică a terenurilor pe care I. şi ceilalţi concesionari intenţionau să le achiziţioneze, de a îl sfătui pe acesta în legătură cu demersurile pe care ar trebui să le facă şi de a soluţiona această cauză, nu se circumscriu laturii obiective a infracţiunii de luare de mită, iar împrejurarea reţinută de prima instanţă în sensul că inculpata ar fi avut obligaţia de a se abţine de la judecată nu poate constitui obiectul unei acuzaţii penale ci, eventual, o nerespectare a Codului deontologic şi, respectiv, o abatere disciplinară .

Astfel, cum la discuţia purtată între I. şi inculpată nu a participat nici o altă persoană, iar inculpata a negat pe parcursul întregului proces penal existenţa vreunei astfel de discuţii, **declaraţiile singulare ale martorului pot fi considerate sincere, concludente, utile şi pot constitui probe certe numai în măsura în care sunt consecvente şi sunt susţinute şi de alte mijloace probatorii administrate în cauză.**

Această concluzie se desprinde prin raportare la împrejurările în care I. a formulat denunţul, iar ulterior a fost audiat ca martor, respectiv când acesta era arestat preventiv într-o altă cauză în care era acuzat de fapte de corupţie, astfel că a urmărit, prin atitudinea sa, să beneficieze de o cauză legală de reducere a pedepsei (aspect recunoscut chiar de către martor în declarațiile sale) .

În acest context, prezintă o relevanţă deosebită prima relatare a împrejurărilor de fapt, făcută de martor prin denunţul din data de 26.02.2016, în care a menţionat că inculpata ***nu i-a solicitat nimic, iar el nu i-a oferit nimic.*** A mai arătat că le-a spus celorlalţi că ar trebui să îi facă un cadou inculpatei, a vorbit cu R. care a zis că ştie ea ce să cumpere, i-a dat acesteia 500 de euro dar nu ştie ce a cumpărat şi nici dacă i-a dat cadoul.

Ulterior, fiind audiat la 14.03.2016, în calitate de martor, acesta a declarat că „ i-am spus doamnei judecător că voi fi atent cu ceva, ***lăsând să se înţeleagă că va primi ceva***” iar aceasta ***„mi-a dat de înţeles că mă va ajuta şi că acceptă promisiunea”*** .

Martorul a mai relatat că *i-a spus doamnei judecător că va fi atent cu ceva* ***dându-i de înţeles că-i voi oferi un cadou****, că va fi recompensată pentru ajutorul acordat şi întrebând-o ce ar putea face pentru soluţionarea favorabilă a demersului său iar doamna judecător* ***nu a respins oferta sa*** *şi i-a dat de înţeles că îl va ajuta.*

În faţa primei instanţe, martorul a relatat că *”discuţiile au continuat fără ca doamna A. să-mi dea de înţeles că acceptă oferta sau să o refuze”.*

WWW.JURI.RO

În fine, audiat fiind la termenul din data de 27 iunie 2018 de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, martorul a precizat că i-a spus inculpatei că dacă s-ar rezolva situaţia toată lumea ar fi mulţumită, gândindu-se că ar putea să îi ofere un cadou, dar nu i-a precizat expres acest lucru. A adăugat că, în afară de ce a relatat acum, nu i-a spus altceva inculpatei, în sensul că nu i-a oferit vreun folos şi nici inculpata nu i-a solicitat să îi dea ceva şi nu l-a asigurat că va soluţiona favorabil acţiunea.

A mai arătat că, ulterior, i-a spus numitei R. că intenţionează să îi ofere un cadou inculpatei dar fără să îi spună cu ce ocazie.

Martorii F., J. şi H. au relatat, în legătură cu aceste aspecte, împrejurări cunoscute indirect, de la martorul I..

Astfel, *F.* a formulat un denunţ la data de 26.02.2016, în care a precizat că I. i-a spus că o cunoaşte pe A., lăsând să se înţeleagă că are influenţă asupra ei pentru soluţionarea favorabilă a cauzei şi i-a spus că trebuie să îi dea judecătoarei 600 euro.

Audiat fiind la 11 martie 2016, martorul a relatat că I. i-a spus că o cunoaşte pe doamna judecător, lăsând să se înţeleagă că are influenţă asupra ei pentru soluţionarea favorabilă şi că trebuie să îi dea judecătoarei 600 euro.

Nici în denunţ şi nici în declaraţia din11 martie 2016, martorul nu a făcut vreo referire la împrejurarea că I. ar fi afirmat că a avut vreo discuţie cu inculpata în acest sens.

Abia la momentul audierii de către prima instanţă, martorul a relatat că I. i-ar fi spus că a vorbit cu o judecătoare pentru a pronunţa o soluţie favorabilă.

Prin declaraţia dată la termenul din data de 27 iunie 2018, la Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, martorul a arătat că I. i-a spus că el cunoaşte o judecătoare A. care ar putea să îi ajute, i-a spus în acest context că trebuie să îi facă un cadou, urmând ca fiecare să contribuie cu suma de 500 euro dar nu ştie ce a făcut I. cu acei bani, nu i-a spus dacă i-a dat vreun cadou doamnei judecător.

J. a formulat un denunţ la data de 19.02.2016, în care a precizat că I. i-a spus că o cunoaşte pe A., pe lângă care va interveni pentru soluţionarea favorabilă a acţiunii iar preţul intervenţiei sale este de 500 euro, sumă pe care o va da judecătoarei,

În declaraţia din 15 martie 2016 martorul a relatat că I. i-a spus că o cunoaşte pe A., care în schimbul unei sume de bani este dispusă să îi ajute şi că a dat din partea lui 500 euro pentru judecătoarea care le-a admis acţiunea , că şi celelalte persoane au strâns pentru acelaşi judecător 500 euro şi i-au cumpărat o bijuterie, respectiv un colier.

Audiat fiind la termenul din data de 27 iunie 2018, la instanța de apel, martorul a precizat că I. i-a spus că naşul său va trebui să dea o sumă de bani pentru a-i cumpăra ceva doamnei judecător, *parcă era vorba de un colier*. A mai arătat că I. nu i-a spus nici că doamna judecător ar fi pretins vreo sumă de bani sau vreun cadou şi nici că ar fi promis că va soluţiona favorabil acţiunea și că nu ştie dacă I. i-a cumpărat vreun cadou doamnei judecător, acesta i-a spus că i-ar fi cumpărat şi i-ar fi dat un colier.

În același sens, martorul *H.* a declarat în cursul urmăririi penale că I. le-a dat de înţeles ca îl cunoştea pe judecătorul învestit cu soluţionarea cererilor lor şi

WWW.JURI.RO

că, pentru urgentarea soluţionării acţiunilor, dar şi pentru adoptarea unei soluţii favorabile, este bine să dea fiecare câte 400- 500 de euro, pentru achiziţionarea unui cadou pentru magistrat.

La termenul din data de 27 iunie 2018, la Înalta Curte de Casație și Justiție, martorul a precizat că, după introducerea acţiunii s-au întâlnit toţi patru, iar I. a propus să îi dea fiecare câte 400-500 euro ”ca să îi cumpere o atenţie judecătorului care va judeca cazul ; nu s-a discutat atunci despre numele vreunui judecător”. Martorul a precizat că nu ştie ce s-a întâmplat cu acei bani.

Prin urmare, din declaraţiile acestor martori rezultă cu certitudine că I. i-a lăsat să creadă pe aceştia că va da o sumă de bani inculpatei pentru soluţionarea favorabilă a litigiului şi apoi că îi va cumpăra o bijuterie în valoare de 1500 de euro, deşi în realitate, după pronunţarea sentinţei civile nr.1368/11.11.2010, acesta i-a solicitat numitei R. să cumpere un cadou destinat inculpatei şi pentru care i-a achitat aproximativ 400-500 de euro.

Înalta Curte constată că aspectele relatate de martorii F., J. şi H. nu dovedesc însă existenţa unei discuţii între I. şi inculpată, în cadrul căreia primul să fi promis, iar inculpata să fi acceptat bani sau alte foloase, ci doar împrejurarea că I. a cerut şi a obţinut de la cei trei suma totală de 1500 euro, cu care a susținut că urmează să îi achiziţioneze un cadou inculpatei, după pronunţarea hotărârii. De altfel, din aceleaşi declaraţii nu rezultă că I. ar fi menţionat celor trei martori existenţa unei discuţii concrete cu inculpata în cadrul căreia acesta i-ar fi oferit bani sau alte foloase în scopul de a pronunţa o soluţie favorabilă, iar inculpata ar fi acceptat oferta martorului. De asemenea, niciunul dintre martori nu are cunoștință despre ce anume a făcut I. cu suma de bani pe care i-au dat-o și, cu atât mai puțin, nu cunoaște dacă acesta a achiziționat vreun bun pentru inculpată și i l-ar fi remis acesteia.

Este de menționat că, la momentul discuțiilor purtate între I. și inculpata A. și apoi de acesta cu cei trei martori, demersurile privind cumpărarea terenurilor concesionate nu începuseră.

Existența unei discuții dintre I. și inculpata A. rezultă însă din declarațiile celor doi și cele ale martorei R., care însă nu a fost prezentă când au vorbit aceștia.

Instanţa de apel reţine că în hotărârea atacată nu se menţionează elementele de fapt ce rezultă din probe certe avute în vedere de judecătorul fondului la reţinerea dovedirii existenţei unei promisiuni şi a acceptării de către inculpată de a primi un folos necuvenit şi nu rezultă cu claritate nici în ce a constat promisiunea sau această acceptare şi care a fost scopul acesteia.

Astfel, iniţial, prima instanţă reţine că I. a promis un folos în schimbul sprijinului acordat, iar inculpata A. *a acceptat continuarea discuţiei* confidenţiale cu acesta, sfătuindu-l în mod corespunzător pentru a obţine câştig de cauză în contextul demersului judiciar pe care martorul dorea să-l promoveze.

Ulterior, se arată că „materialul probator administrat în cauză demonstrează dincolo de orice dubiu rezonabil acceptarea de către inculpata A. a promisiunii de bani *sau de alte foloase, acceptând* continuarea unei discuţii cu martorul denunţător I. într-o anexă a magazinului deţinut de martora R....”

WWW.JURI.RO

În fine, instanţa concluzionează că *„succesiunea logică a faptelor demonstrează existenţa unei activităţi de acceptare tacită dar neîndoielnică a promisiunii făcute de martorul denunţător,* de introducere ulterioară a unor cereri de chemare în judecată repartizate completului condus de inculpata A., soluţionate de aceasta în mod favorabil intereselor martorului denunţător I., *în cauză fiind demonstrată şi primirea de către inculpată a unei haine din blană în valoare de aproximativ 500 euro în schimbul serviciului prestat*”.

Se constată astfel că întregul raţionament avut în vedere de prima instanţă se fundamentează pe deducţii şi aprecieri nefundamentate pe probe certe care să dovedească săvârşirea infracţiunii de luare de mită, astfel cum este aceasta incriminată de Codul penal şi în varianta reţinută în actul de sesizare.

Potrivit art. 254 din Codul penal din 1969, constituie infracţiunea de luare de mită fapta funcţionarului public care, direct sau indirect, pretinde ori primeşte bani sau alte foloase care nu i se cuvin ori acceptă promisiunea unor astfel de foloase sau nu o respinge, în scopul de a îndeplini, a nu îndeplini ori a întârzia îndeplinirea unui act privitor la îndatoririle sale de serviciu sau în scopul de a face un act contrar acestor îndatoriri.

De asemenea, potrivit art.289 din Codul penal în vigoare, constituie infracţiunea de luare de mită fapta funcţionarului public care, direct ori indirect, pentru sine sau pentru altul, pretinde ori primeşte bani sau alte foloase care nu i se cuvin ori acceptă promisiunea unor astfel de foloase, în legătură cu îndeplinirea, neîndeplinirea, urgentarea ori întârzierea îndeplinirii unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau în legătură cu îndeplinirea unui act contrar acestor îndatoriri.

Prin urmare, infracţiunea reţinută în sarcina inculpatei presupune preexistenţa unei promisiuni a unor bani sau alte foloase urmată de acceptarea acesteia, ambele făcute în scopul de a îndeplini, a nu îndeplini ori a întârzia îndeplinirea unui act privitor la îndatoririle sale de serviciu sau în scopul de a face un act contrar acestor îndatoriri.

Astfel cum s-a arătat anterior, martorul I. nu a precizat în nici un moment că, în cadrul discuţiei purtate în magazinul numitei R., a promis, iar inculpata a acceptat primirea de bani sau foloase, iniţial, prin denunţul din data de 26.02.2016 precizând expres că inculpata ***nu i-a solicitat nimic, iar el nu i-a oferit nimic.***

Pe de altă parte, nici afirmaţiile cuprinse în declaraţia din data de 14.03.2016, în sensul că *i-a dat de înţeles doamnei judecător că va primi ceva* iar aceasta *nu a respins oferta sa şi i-a dat de înţeles că îl va ajuta,* nu sunt suficiente pentru a reţine că inculpata a acceptat promisiunea de a primi foloase care nu i se cuvin.

Acceptarea presupune o manifestare de voinţă activă, care să confere certitudinea că promisiunea/oferta a fost înțeleasă și acceptată, or în cauza de față o asemenea promisiune nu a existat, astfel că inculpata nu avea ce accepta.

Probele administrate dovedesc, dincolo de orice îndoială rezonabilă, doar împrejurarea că între cei doi a avut loc o discuție în legătură cu situația juridică a terenurilor concesionate, fără a exist vreo promisiune concretă din partea lui I. și, cu atât mai puțin vreo acceptare a unei promisiuni (inexistente), în condițiile

WWW.JURI.RO

în care la acel moment demersurile privind achiziționarea terenurilor nici nu erau începute iar inculpata nu era învestită cu soluționarea vreunei cereri în acest sens.

Referitor la declaraţiile martorei K., instanța de apel reține că din relatările acesteia rezultă că I. era interesat ca cele trei acţiuni să fie soluţionate de magistratul A., împrejurare care nu este suficientă însă pentru a reține dovedirea comiterii infracţiunii de luare de mită, astfel cum a fost anterior descrisă.

Totodată, martora R. a confirmat faptul că inculpata şi I. au avut o discuţie în magazinul său, într-un spaţiu-birou, la care însă aceasta nu a asistat, că ulterior în luna decembrie, I. i-a cerut să achiziţioneze un obiect vestimentar destinat inculpatei, că a cumpărat din Turcia un articol vestimentar pentru care ar fi achitat aproximativ 400-500 de euro, după care martora i-a remis acel obiect inculpatei, spunându-i că *este un cadou de la Moșul.*

Nici aceste aspecte nu dovedesc însă săvârşirea infracţiunii de luare de mită, atât în varianta acceptării promisiunii de bani sau alte foloase cât și în cea a primirii ulterioare (care potrivit Codului penal din 1969 ar fi putut constitui o altă infracțiune, aceea de primire de foloase necuvenite).

Înalta Curte constată că declarațiile martorei R., date pe parcursul procesului penal, sunt diferite cu privire la anumite împrejurări esențiale, respectiv în legătură cu natura bunului pe care l-a achiziționat din Turcia și la modalitatea în care martora i-a remis acel obiect inculpatei.

Prima instanță a reținut aceste contradicții, considerând ca relevante cele declarate în cursul urmăririi penale, întrucât martora nu ar fi oferit o explicație rațională cu privire la revenirea asupra celor afirmate inițial și care au fost susținute/ confirmate în mod constant de către martorul denunțător I..

Contrar acestor argumente, instanța de apel consideră că nu se poate da relevanță celor declarate de martora R. decât în măsura în care afirmațiile acesteia sunt constante sau sunt susţinute şi de alte mijloace probatorii administrate în cauză.

Astfel, martorul I. nu a afirmat în niciuna din declarațiile sale că ar fi stabilit cu martora R. să cumpere din Turcia o haină de blană pentru inculpată (ci un cadou), că ar fi văzut bunul achiziționat sau că are certitudinea că acel bun a fost remis inculpatei.

Totodată, niciunul din martorii audiați în cauză și întrebați cu privire la acest aspect nu a văzut-o vreodată pe inculpată purtând o asemenea haină descrisă inițial de martoră iar un asemenea bun nu a fost găsit în urma percheziției domiciliare efectuate la locuința inculpatei.

De asemenea, martora R., audiată pentru prima dată în condiții de contradictorialitate de către Curtea de Apel Ploiești, a relatat anumite împrejurări cu privire la modalitatea în care a dat declarație în cursul urmăririi penale. Aceste aspecte au fost dezvoltate de martoră în fața instanței de apel și confirmate ulterior de martorul B1., audiat la termenul din data de 13.03.2019.

Înalta Curte mai reține că audierea martorei în cursul urmării penale nu a fost înregistrată prin mijloace tehnice audio sau audiovideo, astfel că nu se poate constata nemijlocit modalitatea în care au decurs audierile.

WWW.JURI.RO

Este adevărat că, astfel cum s-a arătat anterior, potrivitart.103 alin.1 din Codul de procedură penală, *probele nu au o valoare dinainte stabilită şi sunt supuse liberei aprecieri a organelor judiciare în urma evaluării tuturor probelor administrate în cauză*, de unde se desprinde concluzia că, în principiu, probele administrate în faza de urmărire penală au aceeaşi valoare cu probele administrate în faza cercetării judecătoreşti însă, raportat la acele reținute anterior, nu se poate concluziona că declaraţiile martorei R., făcute în cursul urmăririi penale, sunt expresia adevărului, decât în măsura în care se coroborează cu alte fapte şi împrejurări ce au rezultat din ansamblul probelor existente în cauză.

Or, din probele administrate în cauză - declarațiile martorilor I., R., F., J. şi H. - rezultă, astfel cum s-a reținut anterior, că în luna decembrie a anului 2010, numita R. a cumpărat, la solicitarea numitului I., din Istanbul, un obiect vestimentar destinat inculpatei şi pentru care acesta i-a achitat aproximativ 400-500 de euro, obiect pe care i l-a dat acesteia, când a venit la magazinul său, fără a îi spune însă că este din partea lui I..

Chiar dacă acest obiect a fost cumpărat și dat inculpatei după soluționarea de către aceasta a acțiunilor civile, probele administrate în cauză nu au dovedit dincolo de orice îndoială rezonabilă nici cunoașterea de către inculpată a proveniență obiectului, nici existența unei legături de cauzalitate între remiterea bunului și modul în care inculpata a instrumentat cauza civilă în discuție, în condițiile în care I. nici nu a avut calitatea de parte în acel dosar.

În Codul de procedură penală român, prezumţia de nevinovăţie este înscrisă între regulile de bază ale procesului penal, în art. 4 alin.1 și 2 statuându-se că „orice persoană este considerată nevinovată până la stabilirea vinovăţiei sale printr-o hotărâre penală definitivă. După administrarea întregului probatoriu, orice îndoială în formarea convingerii organelor judiciare se interpretează în favoarea suspectului sau inculpatului”.

Ca atare vinovăţia unei persoane se stabileşte în cadrul unui proces, cu respectarea garanţiilor procesuale, deoarece simpla învinuire nu înseamnă şi stabilirea vinovăţiei, iar sarcina probei revine organelor judiciare, motiv pentru care interpretarea probelor se face în fiecare etapă a procesului penal, concluziile unui organ judiciar nefiind obligatorii şi definitive pentru următoarea fază a procesului.

Inculpata nu a recunoscut niciodată că ar fi comis infracţiunile deduse judecății, iar materialul probatoriu administrat, inclusiv de către instanţa de apel, nu confirmă săvârşirea faptelor de către aceasta.

Înalta Curte nu poate împărtăși susținerile din rechizitoriu, confirmate de prima instanță, în sensul că există probe care dovedesc vinovăția inculpatei, în cauză invocându-se pe de o parte probe indirecte, iar pe de altă parte deducții ce rezultă din afirmațiile unora dintre martorii audiați sau din comportamentul inculpatei - atât în timpul discuției avute cu I., cât și ulterior - împrejurare care nu este suficientă însă pentru a concluziona că ar fi existat vreo înțelegere între cei doi cu privire la soluționarea dosarului civil și, cu atât mai mult ,vreo promisiune urmată de acceptarea din partea inculpatei a unui folos necuvenit *în*

WWW.JURI.RO

schimbul pronunţării unei hotărâri judecătoreşti favorabile intereselor acestuia şi într-un termen scurt.

Este adevărat că, la un anumit moment procesual, afirmațiile martorilor I. și R., diferite de cele ale inculpatei, au fost apreciate ca fiind indicii temeinice care au justificat bănuiala rezonabilă că a fost săvârșită infracțiunea de luare de mită, însă aceste indicii temeinice nu s-au putut concretiza în probe certe de condamnare, în lipsa altor elemente cu care acestea să se coroboreze și în condițiile în care martorii au explicat și dezvoltat anumite împrejurări dintre cele relatate inițial.

Sub acest aspect, Înalta Curte precizează că organele judiciare sunt obligate să administreze toate probele necesare pentru dovedirea, dincolo de orice dubiu rezonabil, a existenţei faptelor, a elementelor constitutive ale infracţiunilor, sub aspect obiectiv şi subiectiv.

Concluzionând, instanța de apel consideră că probatoriul administrat în cauză nu poate forma convingerea asupra vinovăţiei inculpatei în săvârşirea faptei imputate, acest probatoriu atestând eventual o conduită a inculpatei contrară normelor de conduită profesională, motiv pentru care se va pronunța o soluție de achitare în baza art.16 lit. b teza I din Codul de procedură penală - fapta nu este prevăzută de legea penală.

Instanța de apel consideră neîntemeiată solicitarea inculpatei de achitare a sa în temeiul art.16 lit. a din Codul de procedură penală – fapta nu există - deoarece temeiul prevăzut de lit.a presupune inexistenta unei fapte în materialitatea ei, nefiind incident în cauză, în condițiile în care inculpata a soluţionat dosarul având ca obiect cele trei acțiuni civile formulate, după ce în prealabil a avut o discuţie despre admisibilitatea acţiunilor cu numitul I. (care, chiar dacă nu a avut calitatea de parte, s-a prezentat ca având un interes în cauză), faptă care însă nu este prevăzută de legea penală, în lipsa unor probe certe care să dovedească existența unei promisiuni de oferire a unor foloase și a acceptării acesteia.

Raportat la considerentele expuse, apelul declarat de Ministerul Public referitor la netemeinicia pedepsei aplicate inculpatei, atât sub aspectul cuantumului cât și al modalității de executare, nu va mai fi analizat de instanța de apel.

B. Infracţiunea de abuz în serviciu dacă funcţionarul public a obţinut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit.

Pornind de la starea de fapt anterior reţinută, în acord cu prima instanţă, Înalta Curte reţine că din mijloacele de probă administrate în cauză rezultă fără dubiu şi următoarele împrejurări:

La data de 08.07.2010 L., F. şi H. au formulat cereri de cumpărare a terenurilor anterior concesionate, la Primăria Oraşului ...., la care au anexat rapoarte de evaluare întocmite de expertul evaluator M. prin care s-a stabilit un preţ de piaţă de 47 de euro/m.p. Prin Hotărârea Consiliuui Local .... din data de 06.08.2010 s-a hotărât respingerea propunerilor de preţ pentru vânzarea - cumpărarea terenurilor anterior concesionate numiţilor F., L. şi H..

Prin avocat K., au fost depuse la Judecătoria .... trei acţiuni, formulate în numele soţilor H. şi N. - dosar înregistrat cu nr. ..../310/2010, la data de

WWW.JURI.RO

03.09.2010, F. şi O. - dosar înregistrat cu nr. ..../310/2010, la data de 03.09.2010, L. şi P. - dosar înregistrat cu nr. ..../310/2010, la data de 07.09.2010.

Dosarele cu numerele ..../310/2010 şi ..../310/2010 au fost repartizate spre soluţionare magistratului judecător A., iar dosarul înregistrat cu nr. ..../310/2010 a fost repartizat unui alt judecător. În aceste împrejurări, a fost introdusă o nouă acţiune în numele soţilor F. şi O., noua cauză fiind înregistrată cu nr. ..../310/2010, la data de 05.10.2010, iar la repartizarea aleatorie informatizată a fost învestit să soluţioneze cauza magistratul judecător A..

La termenele din data de 21 octombrie 2010 şi 4 noiembrie 2010, completul a dispus conexarea cauzelor înregistrate cu nr...../310/2010 şi nr. ..../310/2010, la dosarul cu nr...../310/2010, reţinându-se că există identitate de pârâţi şi că obiectul şi cauza ar fi aceleaşi, diferind reclamanţii, şi că între dosare ar fi existat o strânsă legătură.

La aceleaşi termene, instanţa a dispus efectuarea unei adrese către pârâţi, prin care s-a solicitat ca aceştia să îşi exprime poziţia procesuală în raport de susţinerile reclamanţilor, în sensul că nu se impune efectuarea unei expertize tehnice judiciare de evaluare, întrucât au fost efectuate şi depuse expertize de către un expert autorizat agreat de Primăria Oraşului.

Prin adresa nr. 26701/10.11.2010, semnată de inculpatul B. - în calitate de primar - de inculpata C. - în calitate de secretar, dar şi pentru consilierul juridic T. – şi de inspector A1., s-a comunicat că Primăria Oraşului .... confirmă că rapoartele de evaluare au fost întocmite de evaluatorul autorizat M. pentru terenurile concesionate numiţilor H., L. şi F., expert care a mai realizat rapoarte de evaluare pentru terenurile vândute de Primăria Oraşului ...., că îşi însuşeşte aceste rapoarte şi nu solicită efectuarea unei expertize judiciare de evaluare pentru aceste terenuri atâta timp cât reclamanţii nu solicită „restituirea unor eventuale diferenţe de bani”.Totodată, s-a menţionat că *rămâne la latitudinea instanţei oportunitatea vânzării, în cazul în care solicitanţii întrunesc condiţiile legale*.

Prin sentinţa civilă nr.1368, pronunţată la data de 11.11.2010 - rămasă definitivă prin neapelare -pronunțată de magistratul judecător A., au fost admise acţiunile conexate formulate de reclamanţii sus-menţionaţi împotriva Oraşului .... – prin primar şi a Consiliul Local ...., pârâţii fiind obligaţi să încheie contracte de vânzare- cumpărare pentru terenurile care făceau obiectul contractelor de concesiune, instanţa stabilind preţul vânzării ca fiind cel determinat prin rapoartele de evaluare efectuate de evaluatorul autorizat şi constatând că, la momentul pronunţării hotărârii, preţul ar fi fost achitat de către reclamanţi.

În ceea ce o priveşte pe inculpata **A.**, în actul de sesizare s-a reţinut că aceasta, prin modalitatea de soluţionare a dosarului civil înregistrat sub nr...../310/2010, şi-a încălcat atribuţiile de serviciu stabilite prin art.4 alin.1 din Legea nr.303/2004, respectiv art.123 din Legea nr.215/2001 privind administraţia publică locală, obligând abuziv autoritatea publică locală să vândă terenuri anterior concesionate la preţuri determinate altfel decât prevedeau aceste acte normative, prin care au fost obţinute foloase necuvenite de către reclamanţi şi a fost păgubit bugetul unităţii administrativ-teritoriale .... cu suma

WWW.JURI.RO

de 920.716,64 lei (214.734,39 euro), tocmai ca urmare a faptului că acceptase promisiunea lui I. de a primi un folos necuvenit, pentru a pronunţa cu celeritate o soluţie favorabilă acestuia şi celorlalte persoane interesate.

Cu titlu prealabil, Înalta Curte aminteşte că la soluţionarea cauzelor de către judecători sau procurori trebuie avut în vedere principiul independenţei magistraţilor, precum şi faptul că îndeplinirea atribuţiilor de serviciu de către aceştia nu constituie prin ea însăşi o activitate susceptibilă de a fi apreciată ca având caracter penal.

De principiu, fapta unui judecător de a pronunţa o soluţie, ca urmare a propriei activităţi de evaluare şi apreciere a stării de fapt şi de drept ale cauzei respective, este o faptă impusă de normele procesuale şi nu constituie infracţiune.

Dispoziţiile art. 2 alin. (1) şi alin. (3) din Legea nr. 303/2004, republicată, prevăd că „judecătorii numiţi de Preşedintele României sunt inamovibili, în condiţiile prezentei legi" şi „judecătorii sunt independenţi, se supun numai legii şi trebuie să fie imparţiali". Totodată, art.17 din aceeaşi lege stabileşte că desfiinţarea unei hotărâri judecătoreşti poate fi obţinută prin exercitarea căilor de atac şi nu ca urmare a angajării răspunderii penale a magistratului care a pronunţat-o. Magistratul chemat să soluţioneze diferendul va examina justeţea aspectelor sesizate, prin prisma elementelor probatorii scrise în cauză, iar pe baza acestora îşi va forma o convingere fermă asupra temeiniciei acuzaţiilor şi va adopta o soluţie, care în mod inevitabil este nefavorabilă pentru cel puţin una din părţile aflate în litigiu.

În ceea ce priveşte activitatea magistraţilor, atribuţiile lor de serviciu se circumscriu soluţionării cauzelor cu care sunt învestiţi, respectiv interpretării şi aplicării dispoziţiilor legale, în acord cu principiile dreptului substanţial şi ale celui procedural.

Eventualele erori apărute în acest proces de interpretare şi aplicare a legii nu echivalează cu o exercitare abuzivă a atribuţiilor de serviciu în sensul legii penale, ele putând fi îndreptate în urma exercitării căilor de atac prevăzute de lege în fiecare caz în parte, acesta fiind de altfel şi justificarea existenţei lor.

R□spunderea penal□ a magistraților poate fi pus□ în discu□ie, numai în situa□iile în care ace□tia □i-au exercitat func□ia cu rea-credin□□, adic□ au cunoscut caracterul v□dit nelegal al ac□iunilor lor, urm□rind sau acceptând v□t□marea intereselor legale ale unei persoane.

Raportat la aceste aspecte, instanţa de apel reţine că în cauza de faţă, inculpata A. a invocat excepţia de neconstituţionalitate a dispoziţiilor art. 246 din Codul penal din 1969, ale art. 297 alin. (1) din Codul penal şi ale art.13^2 din Legea nr.78/2000 pentru prevenirea, descoperirea şi sancţionarea faptelor de corupţie, excepţie care a fost respinsă prin **decizia Curţii Constituţionale nr.54/7 februarie 2018**, publicată în Monitorul Oficial nr. 683 din 6 august 2018.

În considerentele acestei decizii, Curtea Constituţională a invocat Avizul nr. 3 asupra principiilor şi regulilor privind imperativele profesionale aplicabile judecătorilor şi în mod deosebit a deontologiei, comportamentelor incompatibile şi imparţialităţii, al Consiliul Consultativ al Judecătorilor Europeni potrivit

WWW.JURI.RO

căruia "judecătorii trebuie să fie răspunzători penal în faţa legii ordinare pentru infracţiuni comise în afara funcţiei lor juridice; răspunderea penală nu trebuie să se aplice judecătorilor pentru greşeli neintenţionate în exerciţiul funcţiunii" [CCJE (2002) Aviz nr. 3 din 19 noiembrie 2002, pct. 75]. De asemenea s-a amintit că, în Recomandarea către statele membre cu privire la judecători: independenţa, eficienţa şi responsabilităţile, Comitetul Miniştrilor Consiliului Europei a reţinut două principii fundamentale în sensul că "Nu poate fi antrenată răspunderea penală a unui judecător pentru modul de interpretare a legii, apreciere a faptelor sau evaluare a probelor, cu excepţia cazurilor de rea-credinţă".

Referitor la răspunderea penală pentru fapte săvârşite în exercitarea funcţiilor, Curtea Constituţională a reţinut că, în ceea ce priveşte judecătorii, tragerea la răspundere juridică a acestora nu se poate realiza făcându-se abstracţie de necesitatea respectării principiului independenţei acestora, însă independenţa judecătorului nu exclude responsabilitatea acestuia în exercitarea funcţiei pe care o deţine.

Curtea a constată că, potrivit standardelor constituţionale şi celor europene, pronunţarea unei hotărâri judecătoreşti nu este exclusă de plano de la incidenţa răspunderii penale a judecătorului, ci, în anumite cazuri, pronunţarea unei hotărâri se poate concretiza, în fapt, în săvârşirea unei infracţiuni. S-a mai arătat că regula ce se impune este că pronunţarea unei hotărâri judecătoreşti nu poate atrage răspunderea penală, excepţia - tragerea la răspundere penală - intervenind ca urmare a stabilirii modului în care judecătorul a acţionat - cu intenţie, rea-credinţă, fără însă a putea fi enumerate exhaustiv şi concret cazurile care determină incidenţa răspunderii penale în cazul pronunţării unei hotărâri judecătoreşti.

A mai reţinut Curtea Constituţională că, „din perspectiva exercitării de către judecător a atribuţiilor de serviciu, pronunţarea unei hotărâri judecătoreşti presupune interpretarea şi aplicarea legii la cazurile concrete deduse judecăţii, avându-se în vedere circumstanţele specifice ale acestora. Curtea Constituţională a reţinut, în mod constant, că, în temeiul art. 126 din Constituţie, aspectele ce vizează interpretarea şi aplicarea legii ţin de competenţa exclusivă a instanţelor judecătoreşti. Instanţa de judecată este cea care poate dispune de instrumentele necesare pentru a decide care dintre legile puse în discuţie sunt incidente, folosind toate principiile de interpretare a legii. Decizia instanţei de judecată poate fi atacată la instanţa superioară, iar, în cazul în care practica judiciară vădeşte o interpretare neunitară, Constituţia, prin art. 126 alin. (3), dă Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie competenţa de a stabili interpretarea şi aplicarea unitară a legii de către celelalte instanţe judecătoreşti.”

Totodată, Curtea a reţinut că, în principiu, interpretarea legii, evaluarea faptelor şi a probelor efectuate de către un judecător în scopul soluţionării cauzelor, nu poate să conducă la tragerea la răspundere penală a acestuia.

De asemenea, în acelaşi context, Curtea a reţinut ca fiind aplicabile cele statuate de Comisia de la Veneţia în sensul că „judecătorii pot fi traşi la răspundere penală pentru hotărârile lor dacă le este dovedită vinovăţia individuală şi dacă eroarea lor se datorează relei-credinţe sau neglijenţei grave.”

WWW.JURI.RO

Astfel, Curtea Constituţională a constatat că, potrivit standardelor constituţionale şi celor europene, elementele anterior expuse - care se circumscriu activităţii de pronunţare a unei hotărâri judecătoreşti - nu pot antrena răspunderea penală a judecătorului. O eventuală răspundere penală a judecătorului, din perspectiva săvârşirii infracţiunii de abuz în serviciu, poate fi pusă în discuţie numai după analiza conduitei proprii a persoanei acuzate în legătură cu paguba ori cu vătămarea drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice… reaua-credinţă presupune intenţia de a produce un prejudiciu, dublată de un element imoral, judecătorul fiind conştient că acţionează împotriva propriei sale convingeri şi că manipulează legea.

Curtea a apreciat că simpla proiecţie subiectivă a părţilor sau a organului judiciar, în cauzele la care participă, în sensul că judecătorul a pronunţat, cu rea-credinţă, o hotărâre, nu poate sta la baza tragerii la răspundere penală a acestuia.

S-a arătat că fiecare dintre elementele expuse în considerentele deciziei trebuie avute în vedere şi dovedite prin probe, ele neputându-se prezuma. Din această perspectivă, Curtea a reţinut că ”organul de urmărire penală nu este scutit de responsabilitate, ci, din contră, acesta trebuie să aibă în vedere că orice acţiune a sa în această sferă poate avea ca efect ştirbirea independenţei justiţiei şi a încrederii în justiţie. Reglementările legale privind răspunderea judecătorilor nu pot fi utilizate abuziv pentru a exercita presiuni asupra judecătorilor atunci când aceştia examinează cauzele şi, prin urmare, pentru a submina independenţa şi imparţialitatea acestora”.

Raportând toate aceste principii la cauza de faţă, Înalta Curte constată, în acord cu prima instanţă, că fapta inculpatei nu este prevăzută de legea penală.

Astfel cum de altfel s-a arătat anterior, din actele dosarului rezultă că, prin încheierile din 21 octombrie 2010 şi 4 noiembrie 2010, inculpata, în aplicarea dispoziţiilor art.164 din Codul de procedură civilă anterior, a pus în discuţie oportunitatea întrunirii pricinilor şi a dispus conexarea acestora, dispunând emiterea unei adrese către pârâţi, prin care a solicitat să îşi exprime poziţia procesuală în raport de susţinerile reclamanţilor în sensul că nu se impune efectuarea unei expertize tehnice judiciare de evaluare, întrucât au fost efectuate şi depuse expertize de către un expert autorizat agreat de Primăria Oraşului.

Urmare a acestei dispoziţii, Primăria a răspuns prin adresa nr. 26701/10.11.2010.

Prin sentinţa civilă nr. 1368, pronunţată la data de 11.11.2010, au fost soluţionate acţiunile civile formulate de reclamanţi, în considerentele acesteia fiind expuse pe larg, conform dispoziţiilor art.261 din Codul de procedură civilă anterior, dovezile şi motivele de fapt şi de drept care au format convingerea instanţei.

Din nicio probă administrată nu a rezultat reaua-credinţă a acesteia în soluţionarea cauzei.

Reţinerea de către Ministerul Public a încălcării dispozițiilor art.123 din Legea nr.215/2001, a Hotărârii Consiliului Local .... cu nr. 248/2006, precum și cea cu privire la reunirea forțată a cauzelor, în baza art.164 din Codul de

WWW.JURI.RO

procedură civilă anterior, constituie o interpretare proprie a acestor dispoziții, care nu poate fi acceptată de instanţa de apel.

Raţionamentul avansat de Ministerul Public este contrazis chiar de către reţinerea în actul de sesizare a împrejurării că inculpata, în cadrul discuţiei purtate cu I., i-a comunicat acestuia că din punctul său de vedere acţiune este admisibilă, ceea ce denotă lipsa oricărei rele-credinţe în soluţionarea cauzei în sensul dispus de către inculpată.

Prin motivele de apel s-a arătat că din materialul probator rezultă fără putință de tăgadă reaua-credință a inculpatei care, în schimbul unor foloase necuvenite, a pronunțat o soluție vădit contrară dispozițiilor legale la care s-a făcut referire în acuzare.

Contrar susţinerilor Ministerului Public, instanţa de apel constată că din nicio probă existentă la dosar nu rezultă că inculpata a pronunțat o soluție nelegală și cu rea credință, prin care" a obligat un proprietar care nu și-a manifestat intenția de vânzare, să înstrăineze suprafețe de teren unor concesionari la prețul agreat exclusiv de aceștia" sau că "avea cunoștință despre faptul că prin pronunțarea acestei soluții sunt prejudiciate interesele U.A.T. ...."

Înalta Curte consideră că susţinerea de către Ministerul Public a faptului că „Împrejurarea că în cazuri similare s-ar fi pronunțat la nivelul aceleiași instanțe soluții asemănătoare nu este relevantă iar eventuala încălcare a legii și cu alte ocazii nu este un element care să poată fi avut în vedere pentru pronunțarea unei soluții de achitare" şi analiza efectuată cu privire la justeţea şi modalitatea de soluţionare a cauzei de către magistratul judecător, în lipsa indicării probelor certe din care ar rezulta „ fără putință de tăgadă reaua-credință a inculpatei" încalcă principiile consacrate de standardele constituţionale şi europene, precum şi pe cele reţinute prin Decizia Curții Constituționale mai sus amintite, constituind o proiecţie subiectivă a organului judiciar (bazată pe prezumţii şi simple afirmaţii, nefundamentate pe un probatoriu) care nu poate sta la baza tragerii la răspundere penală a magistratului care a pronunţat hotărârea .

Concluzionând și reținând ca pertinente și argumentele expuse de judecătorul fondului, instanţa de apel reţine că fapta inculpatei A. de a soluţiona acţiunile civile formulate de reclamanţii H. şi N., L. şi P. şi F. şi O., în sensul obligării pârâţilor Oraşul ...., prin primar şi Consiliul Local al Oraşului .... să încheie contracte de vânzare-cumpărare cu reclamanţii pentru terenurile anterior concesionate, stabilind preţul vânzării ca fiind cel fixat de evaluatorul autorizat, nu este prevăzută de legea penală, reprezentând rezultatul interpretării legii, al evaluării faptelor și a probelor, efectuate de către magistratul judecător în scopul soluționării cauzei, motiv pentru care solicitarea de condamnare a acesteia este nefondată, soluția de achitare dispusă de prima instanță, în temeiul art.16 lit.b teza I din Codul de procedură penală fiind legală și temeinică. Din aceleași considerente, nu este întemeiată nici solicitarea inculpatei privind schimbarea temeiului de achitare în cel prevăzut de dispozițiile art.16 lit.a din Codul de procedură penală, întrucât a existat o faptă, în materialitatea ei, privind instrumentarea și soluționarea de către inculpata A. a cauzei constituite din cele

WWW.JURI.RO

3 acțiuni civile, urmare a discuțiilor purtate anterior cu numitul I., fără a se contura însă elemente de natură să confere acestei fapte o conotație penală.

În ceea ce privește solicitarea inculpatei de desfiinţare a încheierilor din datele de 06 martie 2017, 27 martie 2017 şi 18 octombrie 2017, cu motivarea că în mod nelegal au fost respinse cererile de completare şi rectificare a declarațiilor date de martorii H. și R. și că au fost respinse cereri de probatorii formulate de inculpată, instanța de apel reține că este nefondată întrucât, pe de o parte, apelanta nu a invocat nicio prevedere legală pretins a fi fost încălcată la pronunțarea celor trei încheieri și la soluționarea cererilor formulate la termenele de judecată amintite, iar pe de altă parte nu a fost identificată nici o cauză de nulitate absolută sau relativă cu privire la aceste încheieri. Aprecierea asupra concludenței, pertinenței şi utilității unor probe nu vizează aspecte de legalitate, iar toate cererile la care s-a făcut referire au fost reiterate în fața instanței de apel și analizate de aceasta, martorii H. și R. fiind reaudiați în mod direct și nemijlocit, în prezența inculpatei și a apărătorului acesteia, care au avut posibilitatea să adreseze întrebările necesare lămuririi împrejurărilor cu privire la care s-a susținut că au existat consemnări deficitare la instanța de fond.

Pentru toate considerentele anterior reținute, Înalta Curte va admite apelul inculpatei A. doar în ceea ce privește soluția de condamnare a acesteia pentru săvârşirea infracţiunii de luare de mită prevăzută de art.254 alin. 1 din Codul penal din 1969, raportat la art. 6 şi art.7 din Legea nr. 78/2000, reținând totodată că apelul declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie - Direcţia Naţională Anticorupţie- Serviciul Teritorial Ploiești cu privire la inculpata A. este nefondat.

II. Analiza motivelor de apel invocate de Ministerul Public și de inculpatul B., referitoare la soluția de achitare a inculpaților C. și B. în temeiul art.16 lit. b teza a II-a din Codul de procedură penală

Astfel cum s-a arătat anterior, în ceea ce îl priveşte pe inculpatul **B.,** în actul de sesizare s-a reținut că în calitate de primar al oraşului ...., judeţul Prahova, cu ştiinţă şi-a încălcat atribuţiile de serviciu stabilite prin Legea nr.215/2001 privind administraţia publică locală în sensul că, deşi ar fi trebuit să asigure respectarea drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale cetăţenilor, a prevederilor Constituţiei, precum şi punerea în aplicare a legilor, a decretelor Preşedintelui României, a hotărârilor şi ordonanţelor Guvernului, a hotărârilor consiliului local, prin nesocotirea hotărârilor Consiliului Local .... care stabileau condiţiile în care se puteau înstrăina în anumite situaţii, terenurile ce făceau obiectul unor contracte de concesiune, a comunicat Judecătoriei ...., care solicitase Consiliului Local .... să exprime poziţia procesuală faţă de susţinerile reclamanţilor din dosarul înregistrat cu nr...../310/2010, că Primăria Oraşului .... îşi însuşeşte rapoartele de evaluare întocmite de către evaluatorul autorizat pentru terenurile a căror vânzare se solicitase „atâta timp cât cei 3 concesionari nu solicită Primăriei oraşului .... restituirea unor cuvenite diferenţe de bani”, menţionând totodată că „rămâne la latitudinea instanţei oportunitatea vânzării”.

Această poziţie procesuală a fost materializată prin adresa înregistrată cu nr.26.701/10.11.2010, semnată de inculpat, în calitate de primar, adresă ce a fost invocată de către inculpata A. în considerentele sentinţei civile amintite, faptă

WWW.JURI.RO

prin care unitatea administrativ teritorială .... a fost păgubită cu suma de 920.716,64 lei (214.734,39 euro) şi au fost obţinute foloase necuvenite de către reclamanţii din dosarul civil sus-menţionat şi prin care s-au creat premisele neatacării de către departamentul juridic a acestei hotărâri prin care în mod evident fuseseră efectuate în mod negativ interesele legitime ale unităţii administrativ teritoriale .....

De asemenea, s-a reţinut că inculpata **C.**, în calitate de secretar al oraşului ...., cu ştiinţă l-a sprijinit pe primarul B., să-şi încalce atribuţiile de serviciu stabilite prin Legea nr.215/2001, în sensul că, deşi cunoştea poziţia Consiliului Local .... cu privire la cererile concesionarilor, reclamanţi în cauza înregistrată la Judecătoria .... sub nr...../310/2010, a semnat adresa prin care s-a comunicat Judecătoriei .... poziţia procesuală a unităţii administrativ teritoriale ...., cu referire la susţinerile reclamanţilor din dosarul menţionat, atât în calitatea deţinută dar şi pentru consilierul juridic T., deşi în realitate Consiliul Local .... nu fusese de acord să vândă terenurile concesionate în preţurile agreate de reclamanţi iar rapoartele de evaluare nu fuseseră aprobate prin hotărâre de consiliu local, context în care a contribuit la păgubirea unităţii administrativ teritoriale .... cu suma de 920.716,64 lei (214.734,39 euro), care constituie totodată un folos necuvenit pentru concesionari/reclamanţi şi prin care s-au creat premisele neatacării de către departamentul juridic a acestei hotărâri prin care în mod evident fuseseră afectate în mod negativ interesele legitime ale unităţii administrativ teritoriale .....

În acord cu prima instanță, Înalta Curte reține că, prin modul în care au fost formulate acuzaţiile împotriva inculpaţilor şi raportat la faptele comise, aceştia nu pot fi traşi la răspundere penală sub aspectul săvârşirii infracţiunii de abuz în serviciu.

Prin Decizia nr.405 din 15.06.2016 nr. 392 din 6.06.2017 Curtea Constituţională a constatat că dispoziţiile art.246 din Codul penal din 1969 şi ale art.297 alin.1 din Codul penal sunt constituţionale doar în măsura în care prin sintagma „*îndeplineşte în mod defectuos*” din cuprinsul acestora se înţelege „*îndeplineşte prin încălcarea legii*”.

Curtea Constituţională a statuat că principiul legalităţii incriminării impune ca doar legiuitorul primar să poată stabili conduita pe care destinatarul legii este obligat sa o respecte, în caz contrar supunându-se sancţiunii penale. Deci, comportamentul interzis trebuie impus de către legiuitor chiar prin lege (înţeleasă ca act formal adoptat de Parlament, precum şi ca act material, cu putere de lege, emis de Guvern, în temeiul delegării legislative, respectiv, prin ordonanţe şi ordonanţe de urgenţă). În consecinţă, neîndeplinirea sau îndeplinirea defectuoasă a unui act trebuie analizata numai prin raportare la atribuţii de serviciu reglementate expres prin legislaţia primară - legi şi ordonanţe ale Guvernului.

Aceleaşi principii au fost reiterate şi prin Decizia nr.392 din 6.06.2017 a Curţii Constituţionale.

Înalta Curte constată că, deși a expirat intervalul de 45 de zile de la data publicării Deciziei Curții Constituționale, legiuitorul nu a intervenit, până în

WWW.JURI.RO

prezent, pentru a pune în acord prevederile art. 297 alin. 1 Cod Penal, cu dispozițiile constituționale.

Ca atare, se reține că sintagma din conținutul art. 297 alin. 1 Cod Penal (precum şi al art.246 din Codul penal din 1969) ”îndeplinește în mod defectuos” este constituțională numai în măsura în care înțelesul său echivalează cu sintagma ” îndeplinește prin încălcarea legii”, iar încălcarea vizează un act de reglementare primară, adică o lege sau o ordonanță de guvern.

Aceasta înseamnă că orice acuzaţie având ca obiect o faptă cu privire la care se pretinde că au fost încălcate îndatoririle de serviciu va putea angaja răspunderea penală a subiectului activ numai dacă nerespectarea acestor obligaţii a avut loc prin încălcarea legii, în accepţiunea stabilită de Curtea Constituţională în considerentele deciziei anterior citate (legislaţie primară - legi şi ordonanţe sau ordonanţe de urgenţă).

Aplicând consideraţiile teoretice mai sus expuse la cauza de faţă, Înalta Curte reține că inculpații sunt acuzați de încălcarea ”atribuţiilor de serviciu stabilite prin Legea nr.215/2001 privind administraţia publică locală”.

În acord cu prima instanță, se constată însă că acuzația adusă inculpaților se raportează la prevederile unor hotărâri succesive ale Consiliului Local ...., fără a se arăta, în concret, care anume atribuție a fost încălcată prin redactarea și conținutul adresei cu nr. 26.701/10.11.2010, iar obligaţia de „*asigurare a respectării drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale cetăţenilor, a prevederilor constituţiei, precum şi punerea în aplicare a hotărârilor consiliului local*” la care se face referire în susţinerea acuzaţiilor, nu poate reprezenta o atribuţie de serviciu a primarului, reglementată de legislaţia primară şi care ar fi fost încălcată.

O astfel de interpretare, în sensul celei date prin actul de sesizare, este contrară deciziei Curţii Constituţionale şi ar presupune că orice apreciere proprie asupra hotărârilor consiliului local sau punere în aplicare a acestora să fie încadrată în dispoziţiile art.297 din Codul penal (art.246 din Codul penal din 1969), or tocmai riscul unei asemenea interpretări a fost avut în vedere de Curtea Constituţională atunci când a analizat compatibilitatea normelor penale criticate cu dispoziţiile constituţionale referitoare la claritatea şi previzibilitatea legii.

În realitate, ceea ce li se reproșează celor doi este poziția procesuală manifestată prin acel înscris, Ministerul Public reținând totodată că adresa a fost invocată de către inculpata A. în considerentele sentinţei civile amintite.

Instanţa de apel reţine totodată că nici prin motivele de apel nu au fost individualizate suplimentar atribuțiile prevăzute de legislația primară pretins a fi încălcate de inculpați.

Pe de altă parte, apărarea efectuată pe parcursul procesului civil nu s-a rezumat la adresa din data de, fiind depuse și întâmpinări în dosarul nr. ..../310/2010 pentru termenul din 30 septembrie, în dosarul nr. ..../310/2010 pentru termenul din 7 octombrie 2010 şi în dosarul nr...../310/2010 , pentru termenul din 4 noiembrie 2010 - în care s-a solicitat respingerea acţiunilor şi s-a arătat că oportunitatea vânzării unui teren proprietate privată o apreciază Consiliul Local - iar menționarea, la finalul adresei, a faptului că „rămâne la latitudinea instanţei oportunitatea vânzării, în cazul în care solicitanţii întrunesc

WWW.JURI.RO

condiţiile legale" nu este susceptibilă, doar prin ea însăşi, de a produce consecințe juridice De asemenea, deşi a fost menţionată la finalul hotărârii, nu a fost reținută ca argument de fapt şi de drept pentru admiterea acţiunilor în considerentele sentinței civile nr. 1368/11.11.2010, soluția fiind argumentată prin raportare la actele dosarului şi la hotărârile Consiliului Local ...., la dispozițiile art.123 din Legea nr.215/2001şi la cele ale art.969 din Codul Civil.

Instanța de apel nu va relua toate argumentele expuse în considerentele hotărârii atacate cu privire la valoarea juridică a adresei comunicate de Primăria Oraşului ...., reținând doar faptul că aceasta nu are valoarea unui act de dispoziție și nu este rezultatul încălcării vreunei reglementări din legislația primară privind atribuțiile de serviciu ale celor doi inculpați.

De asemenea, Înalta Curte mai constată că în actul de sesizare nu s-a reținut în sarcina inculpatului B. împrejurarea că nu a fost declarată vreo cale de atac împotriva hotărârii anterior menționate. iar din actele dosarului nu rezultă vreo acțiune a inculpatului în sensul nepromovării căii de atac, astfel că nu poate fi primită susţinerea Ministerului Public în sensul că, prin poziţia procesuală manifestată prin adresa nr.26.701/10.11.2010, *unitatea administrativ teritorială .... a fost păgubită cu suma de 920.716,64 lei (214.734,39 euro) şi au fost obţinute foloase necuvenite de către reclamanţii din dosarul civil sus-menţionat şi s-au creat premisele neatacării de către departamentul juridic a acestei hotărâri.*

Prin urmare, reanalizând actele și lucrările dosarului, prin prisma criticilor formulate în apel, cu referire la infracţiunea de abuz în serviciu, instanța de control judiciar constată că baza factuală, astfel cum a fost reţinută de judecătorul fondului nu a suferit modificări, rămânând aceeași și după administrarea probelor din apel. De asemenea, argumentele expuse pe larg în considerentele hotărârii cu privire la inexistenţa unei încălcări a unei atribuţii de serviciu în sensul standardului obiectiv afirmat de Curtea Constituţională în cuprinsul Deciziei nr. 405/2016, fiind reţinute dispoziţii generale cu caracter de principiu care consacră rolul şi locul primarului în administraţia publică, precum şi cu privire la natura juridică a adresei semnate de cei doi inculpaţi sunt corecte şi justificate, astfel că faptele inculpaților nu pot constitui încălcări ale legislaţiei penale.

Apelul exercitat în cauză de inculpatul B., prin care critică nelegalitatea sentinței Curţii de Apel Ploiești sub aspectul temeiului achitării, este însă fondat, urmând a fi admis întrucât, deşi s-a reţinut că faptele inculpaților nu pot fi încadrate obiectiv în încălcări ale legislației primare și că adresa semnată de aceștia nu reprezintă un act de dispoziție, s-a dispus achitarea în temeiul dispozițiilor art.16 lit.b teza a-II-a din Codul de procedură penală- fapta nu a fost săvârșită cu vinovăția prevăzută de lege.

Este adevărat că în hotărârea atacată au fost analizate și aspectele de natură a concluziona că faptele celor doi inculpați nu au fost săvârșite cu intenție, însă existența temeiului de achitare prevăzut de art.16 lit.b teza I din Codul de procedură penală, constând în lipsa prevederii faptei în legea penală, determină lipsa de relevanță a formei de vinovăție cu care a fost comisă o faptă aflată în afara ilicitului penal.

WWW.JURI.RO

Pentru toate aceste motive și, având în vedere faptul că aspectele anterior relevate se referă la situația ambilor inculpați- B. și C. - apelul fiind declarat doar de cel din urmă, Înalta Curte va face aplicarea dispozițiilor art.419 din Codul de procedură penală și va extinde efectele apelului inculpatului B. şi cu privire la inculpata C..

Pe cale de consecință, față de toate considerentele ce precedă, de motivele de apel invocate şi văzând şi dispoziţiile art.421 pct.2 lit.a din Codul de procedură penală, Înalta Curte va admite apelurile declarate de inculpaţii A. şi B. împotriva sentinţei penale nr.167 din data de 20 decembrie 2017, pronunţată de Curtea de Apel Ploieşti - Secţia penală şi pentru cauze cu minori şi de familie, în dosarul nr...../42/2016.

Va extinde efectele apelului inculpatului B. şi cu privire la inculpata C., va desfiinţa, în parte, sentinţa apelată cu privire la:

- soluţia de condamnare a inculpatei A. pentru săvârşirea infracţiunii de luare de mită prevăzută de art. 254 alin. 1 din Codul penal din 1969, raportat la art. 6 şi art.7 din Legea nr. 78/2000

- temeiul achitării inculpaţilor B. şi C. şi, judecând cauza în aceste limite:

În baza art. 396 alin. 5 din Codul de procedură penală, raportat la art.16 alin. 1 lit. b teza I din Codul de procedură penală, va achita pe inculpata A. sub aspectul săvârşirii infracţiunii de luare de mită prev. de art. 254 alin. 1 din Codul penal din 1969, raportat la art. 6 şi art.7 din Legea nr. 78/2000.

Raportat la soluția de achitare pronunțată, va înlătura măsura de siguranţă a confiscării speciale luată faţă de inculpata A. cu privire la suma de 500 euro, echivalent în lei la data plăţii efective şi, în baza art. 404 alin. 4 lit. c din Codul de procedură penală, va dispune ridicarea măsurii sechestrului asigurător instituit asupra imobilului aparţinând inculpatei A., respectiv asupra imobilului situat în .....

Va schimba temeiul achitării inculpatului B. pentru săvârşirea infracţiunii de abuz în serviciu, dacă funcţionarul public a obţinut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin.1 din Codul penal, cu aplicarea art.5 din Codul penal, din cel prevăzut de dispozițiile art.396 alin.5 din Codul de procedură penală, raportat la art.16 alin.1 lit.b teza a II-a din Codul de procedură penală, în cel prevăzut de dispozițiile art. 396 alin 5 din Codul de procedură penală, raportat la art.16 alin.1 lit.b teza I din Codul de procedură penală.

Va schimba temeiul achitării inculpatei C. pentru complicitate la săvârşirea infracţiunii de abuz în serviciu, dacă funcţionarul public a obţinut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 48 din Codul penal, raportat la art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, raportat la art. 297 alin.1 din Codul penal, cu aplicarea art.5 din Codul penal, din cel prevăzut de dispozițiile art.396 alin.5 din Codul de procedură penală, raportat la art.16 alin.1 lit.b teza a II-a din Codul de procedură penală, în cel prevăzut de dispozițiile art. 396 alin.5 din Codul de procedură penală, raportat la art.16 alin.1 lit. b teza I din Codul de procedură penală.

WWW.JURI.RO

În baza art.275 alin. 3 din Codul de procedură penală, cheltuielile judiciare avansate în cursul urmăririi penale și în primă instanță cu privire la inculpata A. vor rămâe în sarcina statului.

Va menţine în rest dispoziţiile sentinţei penale atacate, în măsura în care nu contravin prezentei decizii.

În baza art. 421 pct.2 lit. a din Codul de procedură penală, Înalta Curte va respinge ca nefondat apelul declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie - Direcţia Naţională Anticorupţie - Serviciul Teritorial Ploiești împotriva aceleiaşi sentinţe penale.

Cheltuielile judiciare ocazionate cu judecarea apelurilor declarate în cauză vor rămâne în sarcina statului.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E :

Admite apelurile declarate de inculpaţii **A. şi B.** împotriva sentinţei penale nr. 167 din data de 20 decembrie 2017, pronunțată de Curtea de Apel Ploieşti - Secţia penală şi pentru cauze cu minori şi de familie, în dosarul nr...../42/2016.

Extinde efectele apelului inculpatului **B.** şi cu privire la inculpata **C..**

Desfiinţează, în parte, sentinţa apelată cu privire la:

- soluţia de condamnare a inculpatei A. pentru săvârşirea infracţiunii de luare de mită prevăzută de art. 254 alin. 1 din Codul penal din 1969, raportat la art. 6 şi art.7 din Legea nr. 78/2000

- temeiul achitării inculpaţilor B. şi C. şi, judecând cauza în aceste limite:

În baza art. 396 alin. 5 din Codul de procedură penală, raportat la art. 16 alin. 1 lit. b teza I din Codul de procedură penală, achită pe inculpata **A.** (....) sub aspectul săvârşirii infracţiunii de luare de mită prev. de art. 254 alin. 1 din Codul penal din 1969, raportat la art. 6 şi art.7 din Legea nr. 78/2000.

Înlătură măsura de siguranţă a confiscării speciale luată faţă de inculpata A. cu privire la suma de 500 euro, echivalent în lei la data plăţii efective.

În baza art. 404 alin. 4 lit. c din Codul de procedură penală, dispune ridicarea măsurii sechestrului asigurător instituit asupra imobilului aparţinând inculpatei A., respectiv asupra imobilului situat în .....

Schimbă temeiul achitării inculpatului **B.** pentru săvârşirea infracţiunii de abuz în serviciu, dacă funcţionarul public a obţinut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin.1 din Codul penal, cu aplicarea art.5 din Codul penal, din cel prevăzut de dispozițiile art. 396 alin. 5 din Codul de procedură penală, raportat la art. 16 alin.1 lit. b teza a II-a din Codul de procedură penală, în cel prevăzut de dispozițiile ***art. 396 alin 5 din Codul de procedură penală, raportat la art. 16 alin.1 lit. b teza I din Codul de procedură penală.***

Schimbă temeiul achitării inculpatei **C.** pentru complicitate la săvârşirea infracţiunii de abuz în serviciu, dacă funcţionarul public a obţinut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 48 din Codul penal,

WWW.JURI.RO

raportat la art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, raportat la art. 297 alin. 1 din Codul penal, cu aplicarea art. 5 din Codul penal, din cel prevăzut de dispozițiile art. 396 alin. 5 din Codul de procedură penală, raportat la art. 16 alin.1 lit. b teza a II-a din Codul de procedură penală, în cel prevăzut de dispozițiile ***art. 396 alin. 5 din Codul de procedură penală, raportat la art. 16 alin.1 lit. b teza I din Codul de procedură penală***.

În baza art. 275 alin. 3 din Codul de procedură penală, cheltuielile judiciare avansate în cursul urmăririi penale și în primă instanță cu privire la inculpata A. rămân în sarcina statului.

Menţine în rest dispoziţiile sentinţei penale atacate, în măsura în care nu contravin prezentei decizii.

Respinge ca nefondat apelul declarat de **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie – Direcţia Naţională Anticorupţie – Serviciul Teritorial Ploiești** împotriva aceleiaşi sentinţe penale.

Cheltuielile judiciare ocazionate cu judecarea apelurilor declarate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie – Direcţia Naţională Anticorupţie Serviciul Teritorial Ploiești şi de inculpata A. rămân în sarcina statului.

Onorariile parţiale cuvenite apărătorilor desemnaţi din oficiu pentru apelanţii inculpaţi A. şi B. şi pentru intimata inculpată C., în sumă de câte 217 lei, rămân în sarcina statului.

Definitivă.

Pronunţată în şedinţă publică, astăzi, 13 iunie 2019.

WWW.JURI.RO